

ناول: زما غږ حرام حرام

ليکوال: خواجه زی.

نشرکونکې چینل: <https://t.me/pashtoonovels0>

نا
ال

زما غږ حرام حرام

ليکوال: خواجه زی

Ketabton.com

"بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ"

دا نړۍ هم بېحد عجيبه نړۍ ده! يو دقه په يو حال، رنگ او بوي وي او بل دقه پر بل ساز او سرود! که د نن څخه پخوا يو چا راته ويلې وايي چې يوه ورځ به داسې راشي چې ته به خپل د جسد مخکې ولاړه اوسېږي او خپل د کورنۍ، مور، پلار، ورونو او خويندو ژړا او ماتم به خپل پر جسد و ويني نو څه حال به دې وي؟ نو ضرور به مې خندلې وايي او هغه کس ته به مې ويلې وايي: چې يا به زه په هغه ورځ مړه اوسېږم او هغه کتونکي به زما روح وي چې زما جسد او د کورنۍ وير او ماتم ته گوري! يا به مې ضرور هغه کس ته ويلې وايي: چې ته د يو رواني ډاکټر مشوري ته زښت اړتيا لرې، خو اوس! نه پوهېدم چې آيا زه مړه يم او دا زما روح ده! يا که زه د يو رواني ډاکټر مشوري ته اړتيا لرم؟

اخر څنگه امکان لري چې زما جسد دي هلته پروت ويې او خلک دې ورباندې ژاړي خو زه دي دلته د هغوي تماشي ته ولاړه اوسېږم؟

نه پوهېدم د وخت او حال څخه بېخبره وم په هېڅ شې مې سر نه خلاصيدو فکر مې کاوه مړه شوي يم! خو اخر ولې مړه شوې يم؟ ما حتا ياد ته نه راتلل چې زه ولې دې حالت ته رسيدلې يم؟ خپل پر دماغو مې بوج راوړو ترڅو ياد کړم زه ولې دې حالت ته ورسېدم؟ خو نه؛ هېڅ مې ياد ته نه راتلل، همغسې گنگس حالت کې ولاړه وم چې يو چا زما پر اوږې لاس کېځود او په لوړ غږ يې په کوټه کې موجود کسانو ته وويل: وخت خلاص شو مريض يوازي پرېږدي ټول بهر لارښې، په تلوار مې شاته وکتل هغه نفر چې زما پر اوږې لاس کېځودلې وو يو د عمر پوخ ډاکټر معلومېده! زما

د حیرت ناک نظر په لېدو یې په مهربانۍ وویل: زوی ته هم لار شه د باندې او دا نور هم ځان سره بیرون ویسه...

حیرانه شوم اول دا چې هغه څنگه زما روح ولېده؟ او دویم دا چې ولې راته وویل زویه؟ غوښتل مې ورپسې غږ وکړم چې تازه مې خپل ځانته فکر شو! تور نارینه کالي، مې په ځان وه د تور واسکت او پټو سره او ... خپل لاسونه مې راپورته کړل غټ نارینه د ویښتیانو ډک لاسونه راپورته شول په وحشت شاته شوم، دا... دا څه خبره ده؟ زما په وحشت شاته تلو باندې خپل د مور غږ مې واوریده چې په ژړا یې زما خوا ته مخ کړو او ویې ویل: و دې لېدو فاتح زویه د گل پشان لور مې د مرګ پر بستری راته پرېوته ...

او بیا د ژړا غږ یې پورته شو فاتح؟ ذهن مې په تلوار سرچ او پلټنه پېل کړل ترڅو پوهه شم دا فاتح اخر څوک دی؟ پلار مې مور د اوږې څخه ونیول او زما د جسد له څنګ یې پورته کړه خور او دوه وروڼه مې هم پاڅېدل ترڅو له کوټې ووځي! هر یو چې زما د څنګ تېرېده یو نظر یې زما خوا ته کوو، د زیات وېرې څخه زما ژبه بنده شوی وه! د ټولو د وتلو سره سم بغیر لدې چې خپل بې ساه جسد ته وګورم چې ډاکتران ورباندې لګیا وه، او یوه یې فشار کتو بل ورته سیروم جوړه وو، په تلوار د کوټې څخه ووتم او په بېحد ژړغونې او وېرېدلې غږ مې غوښتل مور ته غږ کړم او ووايم چې زه دلته یم او دا څه چل روان دې؟ چې ناڅاپه مې نظر په درې څلور طالبانو ولګېدو چې د یو ډاکټر سره یې زما پلار او وروڼه په هغه تنګ سالون د شفخانه کې را ایسار کړې وه او ولاړ وه!

په وحشت مې خپل لارې تېرې کړې، نه پوهېدم چې هغوي د څه لپاره راغلې او ولې زما پلار او وروڼه یې چار چاپېر راګېر کړې؟ او ولې زما پلار دومره غوسه دي؟ په وېره، وېره مې هغوي ته کتل چې د پلار غږ مې لوړ شو او په قهرجن غږ یې داسې حال کې چې هغه ډاکټر ته مخ کړې وو خو مخاطب یې طالبان وه وویل: راغلي

ياست چې تحقيق وکړې چې ولې زما لور د ځان وژني کوښښ کړې؟ ها؟ تاسو فکر کوي دا کوم د کورنۍ تاوتریخوالی له لاسه را پيښ شوې تصادف دې؟

پلار مې داسې حال کې چې څهره يې له غوسي تکه سره شوي وه خپل گیره لاس کې موټ کړل او ويې ويل: زما لور ستاسو له لاسه ځان وژنه وکړه، د هغې اخري کال د درس وو تاسو چې انستيوت بند کړو هغې دا بلا خپل پر سر راوستوه اوس مو وجدان راحتته شو؟ اوس نو ورځې او موږ خپل په غم او درد باندې خوشې کړې.

د پلار خبره مې ذهن کې انگازې پېل کړې "زما لور ستاسو له لاسه ځان وژنه وکړه، د هغې اخري کال د درس وو تاسو چې انستيوت بند کړو هغې دا بلا خپل پر سر راوستوه" يعنې ما ځان وژنه کړې وه؟ نو ولې زما ياد ته نه راتلو؟ نه امکان نلري! نه... زه هېڅکله داسې کار نشم کولی! نه ما ځان وژنه نده کړې، دا امکان نلري! نو هغه زما جسد! خو زه خو ژوندي يم! اصلاً ولې زما ياد ته نه راځې چې زه دلته څنگه راغلم؟ پلار مې د طالبانو سره يوڅه نور بحث وکړو او اخره کې هغوي لکه چې قانع شول او لاړل.

د هغوي په تلو او د دومره خبرو په اورېدو زما بدن کې د وېرې لږزه خپره شوه! نه پوهېدم چې دا څه چل روان دې، مور مې د خور په غېږه کې سر کېخودلې وو او ژپل يې، د هغې د ژړا په لېدو زما زړه نور هم بې طاقت شو او غږ مې کړل: موری ...

خپل د غږ په اورېدو خپله مې حيرت او وحشت وکړو! يو ډډ نارينه غږ مې ترغوږ شو چې راوتې زما له مړۍ وو! زما په غږ مور مې راوکتل او اوښکي بهېدل يې لا پسي زيات شول! پلار مې تندې تروش کړو او ويې ويل: پلار دې څلور پنځه زنگ ووهل اوس خو دی ولېده چې طبعيت يې ښه دی او خطر رفع شوی نو کور ته دې لاړشه.

غوښتل مې ورته ووايم چې کوم کور ته؟ کوم پلار درته زنگ وهلې دې پلاره؟ خو پلار مې مخ راڅخه وگرځه وو او روان شو، د ډېر وېرې څخه مې لاسونه لږژېدل زړه

مې غوښت وژاړم فکر مې کاوه، فشار مې صفر شوي او ټول نړۍ مې پر سر څرخې،
مغزو کې مې زر رقم فکرونه او خیالونه په گرځېدو شوه، دا څه روان دې؟ یو ځل
مې د هغه کوټې دورازی ته کتل چې زما جسد پکې پروت وو او څو ډاکتران ورباندې
لکيا وه بیا مې په سالون کې په ناستو څوکېو خپل مور ته کتل چې سر یې زما د
خور په غیږ کې ایښودلې وو او په سلگو سلگو یې ژړل بیا مې نظر خپل د پلار خوا
ته شو چې لاسونه یې شاته تړلې وه او په غوسه د سالون منځ کې په گرځېدو
راگرځېدو وو.

او تسبیح اړول او کله ناکله درېده او یو نیم نظر یې زما خوا ته کوو، بیا مې نظر
خپل دوه ورونو خوا ته لاړو چې څنګ په څنګ ولاړ وه او په تروش تندې زما خوا ته
راکتل! نه پوهېدم چې خبره اخر څه ده؟ پلار مې یوه شېبه د گرځېدو څخه و درېده
او زما مشر ورور ته یې وویل: الهام! خپل مور او خور ویسه کور ته زه دلته پاتې
کېږم هر وخت بلقیس په هوښ راغله تاسو ته خبر درکوم، دلته ستاسو اوسېدل هېڅ
ګټه نلري.

بلقیس! خپل د نوم په اوریدو مې سترګې د اوښکو ډکې شوي شا شاته لاړم او په
سالون کې پر پرتو څوکی کېښناستم خپل لاسونو ته مې وکتل، خپل کالو ته مې
وکتل، خپل پر مخ مې لاس کش کړو ګڼ بېره ډېره مې لاس کې راغلل، په تلوار لځایه
پاسېدم او تشناب په لټه شوم زه باید یو دوه لپه اوبه مخ ته واچوم ترڅو دا بیخایه
فکرونه مې له ذهن څخه ووځي، هوو دا خامخا یو بد خوب دې زما د ټول بد خوبونو
پشان دا هم یو بد خوب دی، په تلوار تشناب ته ننوتل، د اوبو نل د هېندارۍ مخامخ
وو! جرئت مې نه درلود خپل څهرې ته په هېنداره کې وګورم! ستونې مې وچ شوي
وو ذهن کې مې راپېښ شوی ټولې صحنې له خیال تېرې شوي، خپل جسد مې
سترګو ته پورته ښکته کېده که دا حقیقت وی بیا؟

نه دا امکان نلری زه بلقیس یم او دا ټول خوب دې، هو دا خوب دی باید په یو چل
ځان راوینس کړم یو ځل مې د شبنم څخه اوریدلی وه چې ویل یې که غواړې خپل

ځان د خوب را پاڅوې نو يو ناڅاپه کار وکړه په خوب کې! مطلب ناڅاپه اوبه وشېنډه په ځان يا ځان و واهه! زه هم اول اوبه اچوم همدا به کار وکړې کته دويم لاره به امتحان کړم، په همدې فکرونو په لړزانه گامو د هېندارۍ خوا ته نږدې شوم غوښتل مې د اوبو نل خوشې کړم چې ناڅاپه مې سترگې په هېنداره کې په دوه تور سترگو کې خښې شوي او په يوه شېبه کې مې ذهن د خاطراتو او يادونو طوفان را اوچت کړو، او زه يې لځانه سره ويوړم ...

خپل کوټه کې ناسته وم ژړل مې مخي ته مې پراته د پوهنتون چپټرونه وه، باور مې نکېدو اصلاً د باور وړ نه وه، د دومره ستونزو او مشکلاتو وروسته اخر پاي داسي شو؟ اوښکي مې نه درېدل او بې کنټرول مې پر مخ بهېدې يالله دا نو انصاف دی؟ زړه مې اور اخلې ته يو کار وکړه، ته يو لاره جوړه کړه، دا نو څنگه امکان لری؟ خپل هغه زاريو او ژړاو زوره ولم چې دوه کال مخکې مې د ټول کورنۍ منتونه وړې وه، زارۍ مې کړې وه، ترڅو د درس ويلو لپاره اجازه راکړي!

او کله چې د دومره ستونزو وروسته د کورنۍ لخوا اجازه صادر شوه ترڅو لوړو زده کړو ته دوام ورکړم طالبانو انستيوت بند کړو! هغه هم زما د زده کړو په اخرې کال؟ هغه وخت چې زه په تمه وم د دې دومره کلونو د زاريو، ستونزو او زحمتونو يوه خوږه بدله ترلاسه کړم؟ څنگه هغوي په دومره آسانې وويل د انجونو په مخ درس ويل بند دی! په دې فکرونو مې بيا ژړا زور واخيسته چې د کوټې د باندې خپل د پلار غږ مې واورېده ..

پلار: ښه نو زه څه وکړم؟ زما خو د اول هم زړه نه و چې بهر لاړه شې، خو تا ډېر وويل ما هم اجازه ورکړل اوس چې انستيوت بند شوي نو زه څه وکړم؟ ما خو ندې بند کړې چې دې داسې پر ما ماتم نېولې! ورته ووايه د کوټې څخه راووځه او راشه د انسان بچي پشان ډوډۍ وخوره، او دا ناز او نخري دې هم خوشې کوه. درس ستا

په څه درد خوری؟ سبا ورځ ستا خاوند ستا د درس پوښتنه نکوي ستا د کار او دیگ پوښتنه کوي.

د مور غږ مې واوریده چې کوبښ یې کاوه پلار مې چوپ کړې ترڅو زما په زخمونو نور مالګه ونه دوره وي.

مور- سړی ماشومه ده اوس لږ خفه ده خوشې کړه لږ خپل د زړه براس وباسې خپل راځې ږوي خورې ته ولې دومره ورته اندیښمن یې؟
پلار- د څه براس؟ د څه غوسه ویستل؟ بند شو، بند شو بلا مې توره ورپسې، ډېر یې هم ښه کار وکړو اصلاً زه خو وایم بیخې د نرتوب کار وکړو، د همدې درس ویلو او پوهنتون ویلو په بهانې لږ انجونې خو د هلکانو سره جوړې نشوی او پیغورونه یې خو خپل مور او پلار ته پریښودل! ښه وشو چې بند شو. ښځی! په همدې کې به زموږ خیر وو کته خدای خبره ستا دا نازولې لور به زموږ په سر څه بلاوي راوړي وایې.

مور- داسې مه وایه خدای دی نکوي، ستا لور ده خپل په لور لا باور نلري؟
پلار- زه خپل په سا لا باور نلرم چې کله به راڅخه ځي؟ او ته وایې خپل په لور باور نلري؟

خپل د مور او پلار د کش مکش غږونه مې اوریدل او ژړا مې لا پسی زیاتیده، یالله زه دې ولې یو داسې بدبخت نړۍ کې پیدا کړې یم چې هلته ښځه اوسېدل جرم او گناه ده؟ ولې زما ورورنه هر کار چې غواړي کولې شې خو ځکه پښه لږه کړه کېدم ټول مې په سر وهی او وایې ته خو جنۍ یې! داسې مکوه؟ ولې دی زه انجلۍ پیدا کولم؟ زه دا ژوند او دا جسم نغواړم خدایه ستا دا کار انصاف ندې، خدایه ته داسې بې انصافه نشې اوسېدی. که موږ بد یو نو ولې دې پیدا کولو؟ که موږ کم عقل یو نو تا ولې خپل وخت د یو کم عقل او نجس مخلوق پر جوړه ولو تېره وو؟

همدا گیلې مې له خدایه کول او اوبنکې مې پر مخ لکه سیلاب روان وه، چې د مور او پلار د شور ماشور غږ خپ شو، نه پوهېږم څومره وخت به تېر شوې وو چې د کوټې د دروازی په غږ مې اوږې وپړېدې شاته مې ونه کتل د کتلو څخه بغیر مې لا د هغه شتون محسوس کولې شو دروازه بېرته د غږ غږ په غږ بنده شوه د درانه گام اخیستلو غږ مې خپل شاته اوریده چې زما خوا ته رانږدې شو! همغه تریخ قیمتي عطر بوي یې زما تر پوزی شو اوبنکي بهېدل مې لا پسې زیات شول، د هغه د غوسې څخه اخستلي زوروري سا گاني مې خپل شاته محسوس کول، د تل پشان پلار مې خپل نازولې راغوبنتې وو ترڅو ما ورباندې ادب کړې!

— ماته راوگوره..

د هغه پر غږ اوږې مې وپړېدلې خو بیا هم د شاته کتلو جرئت مې ونکړو جرئت نه باید و وایم زړه مې نغوښت ورته وگورم، دا کس مې نغوښت دا ځان خوښوونکي، کبرجن او متکبر کس مې نغوښت خپل ومخ ته پرته چیټرونه ته مې وکتل او اوبنکي مې لاپسي زیاتېدې اخر ولې؟
— تاته وایم غوږونه دی هم نه اوری؟ وایم دیکخوا راوگوره.

نه مې غوښتل ورته وگورم، د هغه د قواری مې لا ښه نه راتلل خو پوهېدم که ورته ونگورم نو نه مې خوشې کوې خپل پر حال، په همدې خاطر له مجبوري مې په کرکه او نفرت باندې مخ د هغه خوا ته وگرځه وو، غټې توري سترگي، غنم رنگ څهره او اوږده بېره ږیره، او پر سر یې کندهاری خولې په لومړۍ نظر کې د هغه څخه یو طالب جوړ کړې وو! خو دا ټول ظاهري ښه وه اصل کې هغه طالب نه وو، یواځې د طالبانو په راتلو خپل ږیره یې پرېښودلې وه او د شوق یې دا خولې او پټو راخیستی وو، منم چې ښایست یې درلود خو زما په نظر هلکانو لپاره له ښایست څخه زیات مهم شخصیت دې! پیسې هم نه! یوازی او یوازی اخلاق او شخصیت. چې ده ورڅخه بوې هم نه وو وږې.

زما د کرکې او نفرت نظر چې د هغه په مخ دروند شو نو هغه سر و خوځاوه او ویې پوښتل: ها؟!

د هغه پداسې مغرورانه او کبرجنه لهجه غوسه مې زیات شوه، غاښونه مې یو پر بل وچیچل او په کرکجنه لهجه مې وویل: ها؟ و دې لېدم؟ صحیح شو؟ زړه دې یخ شو؟ همدغه دې غوښتل کته؟ تل دې ویل زما لاس کې که وایې قدم مې بهر نه پرېځودی، اومم واخله ارمان دی پوره شو ستا پشان یو څو وحشیانو دا کار نن وکړو او زما آرمانونه یې را خاوری کړل اوس دې زړه راباندې خوشحاله شو هااا؟

او ناڅاپه مې ژړا زور واخیسته او سلکي وهل مې پیل کړل، داسې احساس مې کاوه چې سا نشم اخیستې او هره شېبه مې د زړه درېدو امکان دې، د هغه مخ ته مې وکتل حیران وو او په خلاصو سترگو یې راکتل شاید د سترگو په تل کې لږ تاسف هم تر سترگو کېده خو هغه تور کبرجنې سترگې یې تر ډېر وخت هغسې پاتې نشول او د څو شېبو وروسته د تل پشان په بې پروا نظر یې راوکتل، په نامیدې مې نظر ورڅخه واخیست او خپل خاوری شوی ارامانو ته فکر ویوړم خپل تور بخت ته په فکرو شوم چې د هغه دروند غږ مې واوریده چې ویې ویل: اوس پوره یې خو ندې بند کړې تر امر ثاني پوری بن...

په تېزه مې وروکتل چې هغه خپل خبره پری کړل او خاموش شو، زما د نمجنو سترگو په لېدو یې تندې تروش کړو او خپل خولې د سر لرې کړل او د عادت مطابق خپل لاس کې ونېول او خپل ویښتیانو کې لاس وهل پیل کړل، ده غوښتل ما په دې خبرو ختا باسې؟ امر ثاني؟ پوسخند مې پر شونډو خپور شو داسې خبرې کول لکه ماشوم چې دوکه کوي، مخ مې ورڅخه وگرځه وو او بیا په ارامجن نظر خپل سترگي مې خپل چپټرونو ته خښې کړې، چې د هغه د پښو غږ مې واورېده چې کرار کرار زما مخامخ ته راغلو او څو شېبې همغسې ولاړ وو او د پورته څخه یې و ماته راکتل، څو شېبې وروسته په دوه پښو زما مخکې کښېناست او یو نظر یې ماته او بیا پر غالي پراته زما چپټرونو ته وکړل

لاس يې را وغځاوه او د غالې په سر پورت زما يو چپټر يې را واخيست او ورقې اړول يې ورڅخه شروع کړل! غوښتل مې خپل چپټر د هغه د لاس څخه کش کړم نه مې غوښتل زما شيانو ته لاس ووهې همدا چې لاس مې د چپټر د راخيستلو لپاره اوږد کړو هغه مخامخ راوکتل، لاس مې نېمه کې و درېده، د خولې لارې مې تېرې کړې ما د هغه د داسې وحشيانه نظر څخه وېره درلوده! لاس مې رابښکته کړو او خپل ځان مې شاته کش کړو، چې هغه په کرار خپل د لاس چپټر پورته ښکته کړو او د هر ورقي د اړولو سره يې په تندۍ کې گونځې ډېرېدې د څو ورقو اړولو وروسته زما سترگو ته يې سترگي خښې کړې او په دروند غږ يې وپوښتل: ته قابلكې وايې كنه؟

ځواب مې ورنکړو چې هغه د چپټر ورځه زما مخي ته وخوځاوه او بيا يې وويل: نو دا څه دې؟

هېڅ ځواب مې ورنکړو چې هغه يوځل بيا په ځېر سره چپټر ته وکتل او بيا يې ماته چې په وېره مې ورکتل سترگي راوړل او د شونډو لاندې کرار ځان سره هغه شعر چې ما په چپټر ليکلی وو زمزمه کړو:

له هر کار نه يم ويستلی د يار سترگو
په زړگي يمه ويشتلی د يار سترگو

ساده سترگې مې په جنگ کله پوهيږي
هر ميدان ترينه گټلی د يار سترگو.

د شعر خلاصېدو وروسته زما خوا ته يې راوکتل، تندې تروش کړو او ويې پوښتل: دا څه دې؟

غوسه مې راغله لدې چې زما په هر کار کې کار درلود او د يو شعر په سر هم بد گمانه کېدو او فکر يې کاوه ضرور د کوم خاص کس لپاره مې لېکلې! اجازه مې ورنکړل نور د چپټر ورقي واړوي او د لاس څخه مې چپټر کش کړو او په تلوار مې دا نور هم راټول کړل، ما خپل د چپټر په ځېنو ورقو سپين ورقي د کتابچې لگولې وه

او پر هغه باندې مې داسې اشعار چې زما خوښېدل لېکلې وه، يوازې پدې خاطر ځکه د شبنم خبره د قابليکي نوټونه او چپټرونه که کور کې پلار او مور مو وگورې نو ضرور به فکر وکړې چې موږ کوم غلط کار کوو؟

اخ ټول د ښځې په اړه وه هغه هم تصويرې! د هغه د درس ورکولو وخت کې زه گز گز له ځمکې وتم، داسې بېحيا عکسونه وه، په هر حال همدا مو رشته وه ماشوم زېږونه او د ښځې د هر شې په اړه معلومات! نو ځکه ما پدې اشعارو هغه پټ کړې وه ترڅو زما ساده مور او پلار کوم بد گمان ونکړې، لکه همدا بد دماغو کس پشان! اصلاً دا بدگمانې زموږ قوم کې لکه چې ارثې مرض وو ټولو درلود ښځو او نارانو په يوه اندازه! ما خپل د درس زياتر برخه د همدې موضوع له لاسه په موبایل کې ويل او چپټر مې نه اخیست!

په همدې فکرونو کې وم او د هغه داسې بدگمانې ته مې زړه کې بد رد ويل چې هغه په زوره له لاسه کش کړم، دومره زوروه چټکه يې راکړل چې چپټرونه مې دلاس وغورځېدل! د هغه خوا ته مې وکتل چې د هغه د څهرې په لېدو مې د وېرې څخه لارې تېرې کړې سترگې له غوسې څخه سرې شوې وه او د مغزې رگونه يې راوتې وه! داسې حال کې چې خپل غاښونه يې يو پر بل کلک کول په دروند غږ يې وويل: دا اشعار دې د چا لپاره لېکلې دي ها؟ غوښتل دي کوم هلک ته ورکړې دا چپټرونه؟ د موبایل نمبر دي هم ورسره لېکلې وو؟ دا ټول ژړا دي په همدې خاطر ده؟

داسې حال کې چې بېحد وېرېدلې وم ورڅخه او سا مې لا نشو اېستلې خو د هغه دا خبرو دومره زور راکړو چې بغېر لدې چې د هغه وحشتناکه څهرې او غوسې ته کومه توجه وکړم په کرکې او نفرت مې ورته وويل: توف دي ستا پشان بېغرت وې چې خپل ناموس باندې تهمت لگوي، خپل گمان پر ما مکوه جناب محمد فاتح! ته به ناموس نه پېژني او دا...

خبره مې لا پوره شوی نه وه چې پر غومبرو مې د هغه د دروند لاس گوزار احساس

کړو غوږونو کې مې د بنگ ... بنگ ... غږونه انگازی وکړل او نور مې هېڅ وا نه وربدل ...

د یو چا د چغې په غږ د خیالونو لړۍ مې وشلېده او د فکرونو څخه راووتم، په تلوار مې سر پورته کړو، احساس مې کاوه د مخ یو خوا مې تر اوسه درد کوي! داسې لکه چې هغه څپېره مې همدا اوس خوړلې وې؟ د چغې غږ پسې مې وکتل یوه د ۲۴/۲۵ کالو په عمر هزاره جنۍ مې مخې ته ولاړه وه! ځکه وایم هزاره ځکه سترګې بېخې نه ښکاره کیدي! داسې ننوتې وه، او د کالو په سر چې کوم سپینه چپنه یې اچولې وه معلومیده چې ضرور کوم نرسه به وی! زما مخي ته ولاړه وه او د قهر او غوسې څخه خوټېده! په حیرت مې لومړۍ هغې ته وکتل او بیا مې شاوخوا وکتل ترڅو د هغې د دې ناڅاپي وحشت او داسې غوسې دلیل معلوم کړم! خو د هرڅه د مخه هغه ..رامخکې شول او ماته یې کنځل پیل کړل! په وازه خوله د حیرت مې ورته کتل

نرسه- تو شرم نداری با ای سه متر ریش امدی تشناب زنانه؟(او بیا د شونډې لاندې کرار وویل: طالب های جاهل بی فرهنگ." ته شرم نلري پدې درې متره پرېره د ښځو تشناب ته راغلې یې؟ بی فرهنگ جاهل طالب!"

"بی فرهنگ طالب! تشناب زنانه!" دا خبری مې ذهن کې گرځېدل او نه پوهېدم چې څه چل دی! دا طالب یې لا څوک دی؟ او تشناب زنانه بیا څه موضوع ده! نو که تشناب زنانه ته لاره نشم چیرته لاره شم؟ لځایه پاڅېدم ترڅو ښه ورسره جنگ وکړم بد اخلاقه نرسه اوس وخت ډاکتران دومره بد اخلاق او مغرور ندې څومره چې دا یو لویښت بدرنگې نرسانې دې، زما په پاڅیدو هغه څو کامه شاته لاره همدا چې غوښتل مې ورباندې خوله خلاصه کړم او ښه یې بیاب کړم چې ناڅاپه مې نظر د هغې شاته په هېنداره ولگېده او گونګې شوم!

نه ... نه ... خدایه دا نو څنگه خوب دې؟ ولې پای ته نه رسېږي دا عذاب؟ د هغه تصویر په لېدو بیا مې فشار ښکته شو او بغیر لدې چې د هغه نرسې چيغ چوڅک غږ او کنځلو ته غوږ ونیسم په تلوار د تشاب ووتم او مخ مې د شفخانی د باندې خوا ته ونيو احساس مې کاوه ساه نشم اخیستی او هر دقه مې د سترگو مخي ته زر رقم تصویرونه راتلل، خپل د پلار، مور، خور او ورونو غږونو مې په مغزو کې انگازی کولې، خپل بې ساه جسد مې د سترگو مخکې مخکې کېدو، د شفخاني څخه ووتم او د سړک خوا ته لارم گنګسه وم د زیات فکرونو څخه مې احساس کاوه د سر مغزه مې چوې د سړک غاړې کې د ونې لاندې مې پډه ووهل او خپل سر مې په دواړو لاسونو کلک ونيو.

پاډمن شوې وم چې دا کوم خوب یا هم خیال ندې، خو باور کول یې هم د منطق او عقل څخه لرې خبره وه، زه بلقیس! هغه جنۍ چې د عمر 23 کال مې د یوه جنۍ، ښځۍ، لور، میرمن او خور په حیث ژوند کړې وو، اوس ناڅاپه په یو ځان وژنې چې یاد ته مې هم نه راتلل چې اصلې دلیل یې څه وو؟ د 24 ساعتونو یا هم د هغه څخه په کمه موده کې خپل د اصلیت، جنسیت او نوعیت څخه یو بل ژوند، بدن، شخص، او مکان ته مې تغیر کړې وو! زما بې هوښ جسد د شفخاني پر بستر پروت وو خو زه دلته د یو سړي په جسد کې وم! هغه هم کوم بېګانه کس نه بلکې خپل د کوژدن بدن کې وم؛ فاتح ... محمد فاتح الکوزی ... د فاتح د نوم په ویلو د سترگو وړاندې مې یوه صحنه تېره شوه ...

مور- بلقیس لورۍ راشه فاتح زوی راغلې یو پیاله چای خو ورته راوړه.

د مور په غږ د موبایل سکرین مې بند کړو او په ناراضه توګه له ځایه راپاڅېدم، عه خدایه هغه به کومه ورځ وې چې د دغه آسماني غضب بغیر په راحت خیال خپل د زړه یو کار وکړم؟ بغیر لدې چې یو څوک راپسې چغې بوغي و وهې؟ اصلاً دا ولې

هره ورځ زموږ کور ته راځي؟ خپل لکه چې کور نلري که څنگه؟ هره ورځ دلته راروان دی او مور او پلار ماته چغي وهي راشه فاتح راغلي! پر ما يې څه چې راغلي؟ ډېر مې خوښ دي چې هره ورځ خپل دا خیرن مخ زیارت هم راباندې کوي عه عه...

فاتح! اووو نه باید خالي فاتح ووايم! باید د هغه پشان ووايم ښاغلي محمد فاتح خان الکوزي! زما د مشر کاکا زوی! او زما د بده بخت، د شوم بخته، د بدمرغي، د بد شانسې د بد طالع د بد قسمت زما په نوم کوژدن! هو زما کوژدن. د ماشومتوب هغه وخت چې زه د یوې هفتي ماشومه وم او لا نه خپل په ښه پوهېدم او نه بد! پلار مې زه خپل د وراره محمد فاتح خان صیب په نوم کړم، او اوس د هغه خبرې څخه 20 کاله وروسته زه د هغه رسمي، شرعي او قانوني کوژدن او ښځه په حساب راتلم.

البته زما خوښه نه وه، خو هې هې پښتانه! د تل پشان د پلار خبره اخري خبره وې. پلار مې وویل: همدا دي خاوند دي او خبره خلاصه یو هفته مخکې مو نکاح وتړل! او زه شوم د جناب محمد فاتح خان شرعي او قانوني میرمن او کوژدن، نه پوهېږم ولې ورڅخه کرکه لرم! واقعاً خپله هم په دلېل یې نه پوهېږم، که ووايم بدرنگ دي او بد مې ورڅخه راځي نو دروغ به مې ویلې وي، ځکه هغه ښکلې دي او دا یو تریخ حقیقت دي! که ووايم بې سواد جاهل دي او بد مې ورڅخه راځي نو بیا هم دروغ دي! ځکه هغه ماسپرې لري د هندوستان هیواد څخه د اقتصاد په برخه کې!

که و وایم غریب دي او زه نغوړم د یو غریب ښځه شم بیا به هم کلک بهانه په حساب رانشي! ځکه زما د مشر کاکا د کورنۍ اقتصادي حالت زموږ څخه سل چنده ښه دي، دوه زامن یې خارج کېدې دوه یې دلته په لوړو دندو بوخت دي او ښه ماش لري، خپله همدا مغرور او کبرجن فاتح هم زیات پیسه داره دي! که رښتیا ووايم او یو بل تریخ حقیقت هم ومنم نو باید ووايم چې فاتح هغه سړی دي چې زما د دویم کاکا د لوړگانو څخه و نېسه زما تر ماما، خاله، عمه، لري نږدې خپلوانو او ټول قومي انجوني آرمان لري هغه یو نظر د هغوي خوا ته واچوي، خو هغه زما کوژدن دي!

خو زما نه خوشبېږي د هغه اخلاق، رفتار، بدگمانې، شخصيت، او حتا د هغه خهره!
منم چې ښکلي دې خو ما ته د هغه ښايست لا کرکجن معلومېږي. نه پوهېږم زما د
دې دومره کرکي اصلي دليل څه دې! خو کله ناکله چې په ژور انداز ورته فکر کوم نو
يواځې او يواځې يو دليل مې ذهن ته راځي او هغه هم دې په نوم د اجبار! او زما په
نظر همدا يو دليل بسنه کوي ترڅو زموږ زړه د يوه شې او يو کس څخه تر قيامته
تور شي، فاتح زما د ژوند اجبار وو! هغه که هرڅومره اوس ښه شي بيا هم دا خبره
زه نشم هېره ولې چې زما د پېدايښت په اومه ورځ زما پر پېښو د هغه د نوم او
ناموس د اوسېدو زولنې وتړل شوی.

هغه عمر کې زما څخه پنځه کال مشر دې د همغه ماشومتوب زما پر سر لکه عزرائيل
پشان سایه يې اچولې وه، ياد مې دې د 6 کالو وم د ماشومانو سره وتلې وم کوڅی
ته او د چېندرو لوبه مو کول چې هغه راغلو هغه وخت يې کورونه زموږ د کور څنگ
کې وه دروازه په دروازه وو، د هغه عمر د 11 کالو وو د ښوونځي څخه رخصت
شوي وو چې زه يې کوڅه کې د چېندرو کولو حال کې ولېدم، ما ورته وخنډل خو
هغه د ويښتيانو څخه ونېولم او کور ته يې ننويستم، زما په ژړا چې کله د کور ټول
خلک راټول شول او مشر کاکا مې ورڅخه پوښتنه وکړل چې ولې بلقيس وهې؟

نو تر اوسه مې د هغه خبره ياد کېده چې په لوړ غږ او بدماشي چيغه کړه او ويې
ويل: د کوڅي هلکانو ورته کتل او دې لوڅ سر لوبې کول! او دا مې هم ياد کېدې چې
مشر کاکا مې خپل د زوي پدې جاهليت څومره خوشحاله شو او افرينونه يې ورکړل.
بس د همغه وخت موږ يو د بل سره لکه اور او تېل شو! او د دښمني پېل مو وشو او
دا کرکه او نفرت هر څومره چې عمرونه مو پورته تلل هغومره زيات کېده، تر دې چې
هغه د درس ويلو په پار هندوستان ته لاړو او د يو څو کالو لپاره ما يوه هوسا سا
واخيسته، عجيبه وه خو کله چې د هغه خوا څخه راغلو نو لږ څه ناڅه بدلون يې
کړې وو! نور د پخوا پشان لکه وحشي ځناورو رقم يې پر ما وار نکوو بلکې د هغه
څخه يې لا يو مردار اخلاق پېدا کړې وه امر کول او کنټروله ول!

د هغه خوا چې راغلو لا یوه هفته نه وه تېره شوې چې د کوژده کوم او واده غواړم
چغې پورته شوي او اوس د یوې هفتې وروسته دا بې حیا دې او زموږ کور دې چې د
خوشې کېدو نوم یې نه اخلې او هره ورځ راروان دې، او تل داسې یو کار ضرور کوې
ترڅو ما وگوري! البته کتل یې د کوم مینې خبرو یا کارونو لپاره ندې! زه دې ږنده او
کاڼه شم چې ما دې په دومره کلونو کې د ده څخه کوم د ناز او محبت خبره اورېدلې
وې! بس ما چې و ویني تندي تروش کړې او زر رقم فرمانونه صادر کړې دا وکړه هغه
وکړه دا مکړه هغه مکړه، عه خدایه ستا دا بنده په دې یوه هفته کې زما د ژوند څخه
دوزخ جوړ کړو.

هره ورځ د مازدیکر په 3:45 دقو زموږ کور ته راځې او یوه حاضری لکوی، پخدای په
تنگ راغلې یم د دومره حکم چلولو څخه یې، یوه هفته زموږ د کوژدې تېرېږي او په
دې یوه هفته کې پخدای که ما یوه د خیر ورځ د ده له لاسه نده لېدلې، هر دقه او
ثانیه په تمه یم له یوه خوا څخه یا دې راحاضر شې او تندي راته تروش کړې او
امروڼه صادر کړې یا یې هم هغه شیشکې خویندې یا هم هغه جنگېره مورا!

د مور د دویم ځل غږ سره په ناراضه توګه پخلنځي ته ولاړم او چاې مې دم کړو، او
بیا داسې حال کې چې ځان سره لګیا وم او زړه کې مې د هغه ټول کورنۍ په
آسمانی افتونو او بلاګانو برباده ول، پتنوس په لاس هغه کوټې ته ننوتم چې جناب
پکې تشریف فرما وو، کوټې ته په ننوتلو بغیر لدې چې چا ته وګورم غوښتل مې ژر
چای په کوټه کې موجود کسانو ته واچوم او الفزار! خو زما د بدبخت پیاوړي ته د چای
اچولو وخت کې یو دروند نظر مې خپل پر ځان احساس کړو او کله چې سر مې
پورته کړو او د هغه نظر مې پر ځان ولېده نو دومر ورخطا شوم چې د ترموز سر
راڅخه ختا شو او ټول چاې چپه شوو، او زما لاس هم ورسره وسوځېده!

د وېرې او وحشت څخه شاته شوم او بې اختیاره مې "اخ" له خولې ووت. او د هغه
سره سم کوټه کې یو شور ماشور جوړ شو، مور او خور مې زما خوا ته رامنډه کړل
ترڅو وگوري زه خو زیاته نه یم سوځېدلې؟ پلار او وروڼه مې را پا نڅېدل خو د

همغه ځای څخه یې زما رټل پیل کړل چې ولې پام نکوی؟ یو چای نشې اچولې؟ ماشومه خو نه یې؟ او زر نور خبرې د هغوي په دې شان خبرو او هم خپل د لاس د درد څخه سترگو کې مې اوبښکي را ټولې شوې، چې همدې وخت کې د دې ټولو کارونو اصلي ملامت خپل غږ پورته کړو او ویې ویل: که زیات سوځېدلې یې حجاب دې واچوه چې ډاکټر ته دې ویسم.

د هغه په غږ په درد او کرکې مې وروکتل، ټول ملامت همدا وو که ده ماته داسې په څېر څېر نه وایې را کتلې زه هم نه ورخطا کېدم او چاې مې هم نه چپه کوو، اصلاً که دې نه وایې راغلې زه به اوس کراره ناسته وم او خپل ټپک ټاک به مې کتو نه دا چې د یو قوم مخکې وشرمېږم، ورټل شم او سوځم!

— وروره ښه یاست؟

خپل د اوږې په خوځېدو د تېر وخت څخه راووتم، په ډار مې خپل سر ته ولاړ سړی ته وکتل، خوله مې چيغو وهلو ته خلاصه کړه ترڅو ورته ووايم لاس دې زما له اوږې لرې کړه پدر لعنت! په څه حق ماته لاس راوړي؟ خو ناڅاپه خپل د ځان په لېدو مې خوله بنده شوه. زه نر وم! او دا حرکت زما مناسب نه وو. نه پوهېدم څه ورته ووايم؟ اخر بغېر لدې چې کوم ځواب ورکړم د هغه ځایه روانه شوم، د شپې ناوخته وه شاید ساعت یو یا هم دوه بجو شاوخوا وه د لرې لرې څخه د سپو غپل اورېدل کېده نه پوهېدم څه کار وکړم؟ چېرته لاړشم او چاته ووايم؟

یخ مې وشو خپل لاسونو ته مې وکتل غټ نارینه د وېښتیاو څخه پک لاسونه! تل د دې لاسونو څخه مې وېره او وحشت درلود خو اوس! دا زما په کنټرول کېدې، ناڅاپه مې ذهن کې دا خبره را وگرځېده چې فاتح نو چېرته دې؟ کله چې زه د هغه په بدن کې لکه روح پشان ناسته یم نو هغه چېرته دې؟ کوم فکر مې چې ذهن ته راغلو سترګې یې راته د حیرت خلاصې پاتې کړې، نه ... نه ... دا امکان نلري.

سر مې آسمان خوا ته پورته کړو هېڅکله خپل د 23 کلن ژوند په موده کې داسې یواځې د شپې په دوه بجو د سړک په غاړه نه وم درېدلې او آسمان ته مې نه وو

کتلې! سترګې مې پټې کړې او څو ژوره سا ګانې مې واخيسته، که څه هم کوم کار چې راسره شوی وو د انسان د منطق څخه وتلې خبره وه او یو ناممکن کار وو، خو زه د څو ساعتو مخکې پشان ورخطا او وېرېدلې نه وم! خپل هم نه پوهېدم چې ولې ناڅاپه دومره د آرمېنت احساس کوم! خو هرڅه چې وو فکر مې کاوه یو غږ راته وایې چې په چیغو وهلو او ژړېدو هېڅ کار مخې ته نه ځي نو فکر وکړه!

دا غږ داسې و لکه یو څوک چې زما د مغز، زړه او وجود د یو کونج دا خبری راته کوی، د یخ په احساس کولو سترګې مې خلاصې کړې سړک خوا ته مې وکتل دانه مانه موټر په تلوار روان وه خپل د منزل پخوا، د سړک هغه خوا شفخانه وه کوم خوا څخه چې زه د هغه سړی په غږ راولاړه شوم او دیکخوا راغلم، هغه خوا مې وکتل هغه نفر اصل کې د شفخاني ساتونکې ښکارېدې! د شفخاني مخې ته پر څوکی ناست وو، کور ته تللې نشوم نه خپل کور ته او نه هم د کاکا کور ته! که څه هم شاید د کاکا کورنۍ راباندې د فاتح کمان کړې وایې او څه یې نه وایې راته ویلې،

خو بیا هم تللې نشوم! ځکه باید خپل د ځان په هوښ راتلو پورې صبر وکړم سلو کې 95% سلنه ډاډمنه وم چې زما جسم کې د فاتح روح ده! زه باید هلته و اوسېدم او د هغه په هوښ راتلو ورته ټوله کیسه وکړم، خان سره مې وویل ایا باور به وکړي؟ خپل ځواب مې خپل ورکړو خود به یې کوې کله چې خپل جسم کې ما وګوري مجبور دې باور وکړي، په همدې فکرونو د شفخاني خوا ته مې ګامونه چټک واخيستل او دننه لاړم د هغه کوټې خوا ته روانه شوم چېرته چې زما جسد د بهوښې حال کې و!

په سالون کې یواځې پلار مې په څوکی ډډ وهلې ناست وو یوه پښه یې پر بل اچولې وه او تسبیح اړول، نه پوهېدم څه وکړم؟ غوښتل مې زه لومړۍ کس اوسېدم چې خپل د جسم پر هوښ راتلو وخت کې هلته اوسېدم خو پلار مې! ځان سره مې وویل زه فاتح یم! یعنې فعلاً خو د هغه جسم کې یم او ټول راباندې د هغه کمان کوې او فاتح زما پلار ته زما او حتا زما د ورونو څخه لا زیات ګران دی! نو زما په دلته

اوسیدو به غوسه نشې! او همداسی هم وشول پلار مې زما په لېدو خوشحال شو او ویې ویل: پوهېدم چې کور ته نه ځې، ترڅو چې بلقیس دلته ده.

او د لاس په اشاره یې هغه کوټه راته وښودل کوم کې چې زما بې هوښ جسد وو. هېڅ مې ونه ویل او د هغه څنگ ته په څوکی کښیناستم، نه پوهېدم څه ورته ووايم؟ خپل پلار سره مخامخ کېدل هغه هم د هغه د زوم په صفت انسان د خبرو اچوی، ځان سره مې وویل: که په دې وخت کې فاتح شتون درلود نو هغه به څه ځواب ورکړې وایې؟ او څه کار به یې کړی وایې؟ خو دا پوښتنه مې بې نتیجې پاتې شوه ځکه ما او فاتح هېڅکله یو د بل سره خبری نه وو کړې! یعنې د نور نامزدانو پشان نه وو چې 24 ساعت موبایل کې یو بل ته جان او قربان ووايو حتا ما د هغه نمبر لا نه درلود نور خبرې خو لرې، نو نه پوهېدم چې د هغه احساس او عکس العمل به په دې وخت کې څه وو؟

په ظاهر د شفخاني په څوکی خپل د پلار څنگ کې ناسته وم او خپل د جسم د په هوښ راتلو انتظار مې کاوه! خو اصل کې فکر او خیال مې یو بل موضوع باندې ګرځېده شاید عجیبه او یا هم لیونتوب په حساب راشې خو زما فکر پداسي یو حساس وخت کې څو میاشتې مخکې هغه وخت ته تللې وو چې د انسټیوټ یوې ملګري مې راته یو خارجی ژبې څخه را ژباړل شوی ناول او داستان راکړو؟ ما تل د ادبیاتو او شعرونو سره مینه وه تل مې غوښتل ادبیات ووايم او یو تکړه شاعره یا هم لیکواله شم زما زیات خوښېدل د اردو عربي او نور مشهوره ژبو څخه پښتو ته اشعار او ناولونه په مسلکي توګه را وژباړم خو زما د بد قسمته پلار مې د ادبیاتو د رشتې خلاف وو او ما ته یې د دوه کلنې قابلګي ویلو اجازه راکړه هغه هم په سل بنې اسرائیلي شرطونو!

په هر حال د دې لپاره چې د هغه په کور په نوم زندان څخه ازاده شم ما ومنل خو تل مې زړه کې د شعر او ناول سره خاص علاقه درلود او همدا علاقه د دې غټ سبب و چې ما د غلط تصاویرو په بهانه خپل ټول چټرونو کې اشعار لیکل! په هر حال

ذهن مې د هغه ملګرې لخوا راکړې شوی کتاب ته لارو! ما هم د اکثریت انجونو پشان یا عاشقانه ناولونه خوښېدل یا هم کله ناکله د زیات خفګان څخه مې غمجن ناولونو ته مخه کول او په ساعتونو مې ژړل او فکر مې کاوه هغه د ناول کار پر ما شوی! خو ملګري مې چې کوم ناول راکړې وو د هغه موضوع ډېر عجیبه وه! یو تخیلې او بېحد عجیب ناول!

د ناول د کیسي پېل د یو اويا کلن سپی څخه کېږي چې ځوانې کې زیات علم پروره او علم خوښوونکي کس دې او دومره د علم سره علاقه او شوق لرې چې هر رشتی او برخې ته لاس اچوې خو یو هم تر سره نه رسه وي! تقریباً لس شل ژبي غواړي زده کړې خو د یو میاشت درس ویلو وروسته نامیده کېږي او هغه کار پریږدې که څه هم لوې شهکار نکوي خو بیا هم خپل شهر کې د یو لوې فلسیوف او دانشمند په نوم پیژندل کېږي او ډیر خلک ورته احترام ساتي، ښځه یې ورڅخه طلاق اخلې پدی سبب چې هغه خپل ټول ژوند درس ویلو ته وقف کړی او عادی ژوند نلری د هغې د تلو وروسته دې بیا هم خپل درس ویلو ته دوام ورکوی او یوه ورځ کله چې عمر یې اويا کالو ته رسیدلی ډاکټر ورته وایې ته یو عصبي مرض باندی اخته یې او دا د دې سبب کېږي چې ته کرار کرار خپل حافظه له لاسه ورکړې!

هغه چې خپل اويا کاله عمر په بربادۍ کې ویني او خپل دومره د علم زده کولو محنت یې زوره وې نو اراده کوې د دې څخه مخکې چې خپل دومره علم له لاسه ورکړي او یو جاهل کس ورڅخه جوړ شي ځان وژنه وکړي! خو ځکه چې دې ښار کي ډیر مشهوره دې نو نغواړې دلته ځان وژنه وکړي غواړي بل ښار ته لاړشې او ځان و ژني خو د ځان و ژني مخکې خپل وصیت نامه او اخرې خبرې لیکي او خپل جیب کی اچوي او د ځان و ژني په نیت روان کېږي، کله چی هغه ښار ته رسیدي نو کوم ځای چی ده د ځان و ژني لپاره ټاکلې هغه خوا ته روان کېږي چې ناڅاپه یو تېز باران په وربښت پیل کوی او آسماني تندر، صاعقه بریښنا د ده پر سر راغورځېږي؟

او دې تر مرګه رسه وي، ټول خلک فکر کوي چې دې مړ شوي! خو دې ژوندي پاتې کېږي! يعنې د ده جامې او په جامو کې د ننه هغه وصيت نامه او د ځان وژني څخه مخکې اخري خبرې او هر څه سوځېږي، او د ده د بدن 99% سلنه پوست هم سوځېږي، ډاکټران وايي چې دې به د دوه ساعتو څخه زيات ژوندي پاتې نشي! ځکه ټول بدن يې د تندر له لاسه سوځېدلې دی همدغه حال کې چې دوي د ده پر مړه کېدو خبرې کوي دې يو دم هوښيار دې او دا ټول خبري اوري خو نه خبري کولې شي او نه هم کوم حرکت کولې شي! همدا نن سبا به مړ شي سبا به مړ شي دې تر دوه ورځو ژوندی پاتې کېږي او دا کار ډاکټران حيرت ته اچوي ځکه د ده بدن د دې لځايه چې د مرګ او خراب کېدو خوا ته لاړشي د نوی پوست په را وړولو او رغېدو پيل کوي!

او د څو مياشتو وروسته لکه تازه د ځوانۍ په زور کې راغلې يو ځوان پشان کېږي! حتا غاښونه يې هم د ماشومانو پشان له سر راشنه کېږي! او د ټولو څخه جالب دا چې حافظه يې دومره ښه شوي چې هغه ژبي او کتابونه چې د ځوانۍ وخت کې ويلې وه خو د ډېر ستونزمن اوسېدو له لاسه يې خوشې کړي وه، اوس ورباندې روان خبری کولې او ويلې شي! دا پيښه د ده سره د دويم نړيوالې جګړې په وخت کې پېښ کېږي او دا خبره چې د يو تندر په لګېدو يو اويا کلن سړی څخه يو ځوان او نابغه انسان جوړ شوی! د ټول نړۍ پام د ده خوا ته کوي او همدې وخت کې د هټلر د عجيب غريب آزمايښتونو پروفيسور ډاکټر رودولف هم دي خپل د آزمايښتونو لپاره غواړي خو د فرانسې حکومت نغوړايي خپل يو وګړي نازی حکومت ته ورتسليم کړي او په همدې خاطر د هغوي د زور خبری او د دوی جار او جنجال پېل کېږي..

دا ډېره لويه کيسه وه خو دا کيسه ما يوازی په دې خاطر ياد ته راوړل ځکه زما حالت هم څه ناڅه د هغه کس پشان دې! هغه په يوه شپه کې کله چې د نړۍ څخه ناميده شوي وو او د ځان وژني هڅه يې کول خو خدای هغه پداسي يو معجزه لروونکي کار او آزمايښت کې راګېر کړو، لکه زما! زه هم د نړۍ څخه ناميده شوي وم او غوښتل مې ځان وژنه وکړم! که څه هم اصلي دليل يې ندي راته معلوم خو خدای

زه وژغورلم او زما روح يې زما د کوژدن جسم کې واچول! که څه هم د عقل او منطق څخه لرې خبره ده او انساني عقل دا نشې منلې خو همدا کار شوي وو. او زما اوسېدل دلته خپل د پلار څنگ کې د هغه د زوم په جسم کې يو عيان ثبوت په همدې خبرې دي!

په همدې فکرونو کې وم چې ډاکټر زموږ خوا ته راغلو او ويې ويل: مريض مو په هوښ راغلې که غواړې ملاقات ورسره کولې شې البته زيات به ورباندې بوج نه راوړې او هېڅ ډول به د خفگان او نارحتې خبرې نکوي.

د ډاکټر د خبرې سره سم زه او پلار دواړه له ځايه پاڅېدو، د پلار خوا ته مې وکتل چې په تلوار يې خپل تسبيح د واسکټه جيب ته واچول او غوښتل د کوتې خوا ته لارښې چې ما يې مخ ونيوه، زما په لېدو په حيرت يې راوکتل چې ما په بند بند ژبه وويل: ه ... هغه ... که تاسو اجازه راکړې نو زه غواړم لومړۍ ورسره يو دوه خبرې وکړم، په يواځې ځان.

زما په خبرو پلار مې په پورته شوي وړيځو د حيرت په ځېر، ځېر راوکتل او د څو شيبو خاموشي وروسته يې کرار وويل: سمه. او روان شو بېرته خپل ځاي کې کښېناست او تسبيح بېرته د واسکټه راوخيسته، لدې چې اجازه يې راکړه زړه کې مې شکرونه و ويستل او په لږزانده گامونو د کوتې خوا ته روانه شوم، نه پوهېدم چې څه به راپيښ شې او څه کار به وشې؟ د دروازي لاستې مې ونېو خو د دروازی د خلاصه ولو جرئت مې نه درلود، مخ مې شاته وڅرخه وو پلار مې په مشکوک او بدگمان نظر په ځېر، ځېر راکتل د دروغو يو مسکا مې پر شونډو راويسته او کوتې ته ننوتم.

د دروازی په خرپ د هغه فکر زما خوا ته شو او زما په لېدو يې سترگي د حيرت خلاصې پاتې شوي، څو ځله يې خوله خلاصه او بنده کړه ترڅو يو څه ووايې خو د دا دا ... پر ويلو کونگې شو د هغه پدې رقم ريکشن پوهه شوم چې شک مې يو دم صحيح وو زما جسم کې فاتح وو چې خپل د جسم په لېدو همغه ريکشن يې

وښودو کوم چې ما ښودلې وو! څو شېبې حق حيران يېراوکتل او ناڅاپه يې سترگی پټي کړل او د ځان سره لگيا شو او همغه کار يې تکرار کړو کوم چې ما وکړو!

ځان سره يې ويل: دا خوب دې فاتح، دا خوب دې. اوس راويښ کېږي دا يو بد خوب دی.

کله چې يو مصيبت يواځې په تا راشي نو ډېر سخت وی خو کله چې هغه مصيبت کې يو بل نفر ځان سره شریک وگوري نو د انسان زړه لږ جمع شي، پر ما هم هغه چل شوې وو، له دې چې يوازی نه وم او دې مصيبت کې يو نفر راسره شریک وو، لږ وېره مې کمه شوې وه. نږدی ورغلم دومره وخت مې نه درلود چې د هغه دا کارونو ته وگورم اوس پلار راتلو او که ما دې نه وايې پوهه کړی نو خلکو به پر ما د لیونۍ گمان کړی وايې! شاید ظالمه په نظر راشم خو ما دا کار خپل د ځان په خاطر کاوه نه د ده، ما نه غوښتل زه دې خلکو ته لېونی معرفي شم هغه جسم زما وو او ما باید ورڅخه ساتنه کړې وايې، که هغه ساتنه خپل د دښمن د ژغورلو په بیه هم وايې نو ما باید دا کار کړې وايې.

په کراره مې ورته غږ کړل: فاتح!
هغه سترگي خلاصې نکړل خو خاموش شو.
— فاتح زه یم بلقيس!

زما په خبري هغه راوکتل، او ما د لومړۍ ځل لپاره خپل ځان، خپل څهره، د يو بل چا له سترگو ولېده! هغه بغېر لږي چې سترگې وړيه وې ماته او بيا خپل ځانته کتل، ورځطا وو لکه زما د څو ساعتو مخکې پشان غوښتل يې يو دليل پيدا کړې ترڅو دا راپېښ شوی ټولو شيانو څخه انکار وکړي، هغه لکه لیونی شاوخوا کتل او ځان سره بيا لگيا شو هېڅ زما خبرو ته يې پام نکوه، مجبوره شوم او د هغه لاس مې خپل لاسونو کې ونيو، زما پدی کار هغه ناڅاپه د حرکت ودرېد او ما د موقع گټه پورته کړل او د راپېښ شوی حالت تفصيل او کیسه مې د الف څخه تر يا ټوله ورته وکړل.

— غوړ شه اوس پلار مې غواړې راشې او تا وگورۍ!

فاتح- و ... ولې غواړې ما وگورۍ؟

په خاموش نظر مې وروکتل، چې هغه خپل لاس پورته کړو ترڅو د عادت مطابق خپل خولې له سر لرې کړي او خپل ويښتيانو کې لاس تېر کړې، خو لاس يې په سر شوې ټېکړې باندې ولگېده! د څو شېبو لپاره هغه خپل پر سر ټيکړې ته وکتل او بيا يې زما خوا ته راوکتل چې ما په خاموش ورته وويل: نه وم خبره چې دومره ډارن يې!

زما په خبرې هغه غوسه شو او ويې ويل: زه ډارن نه يم، يوازې د دې رايښې شوي عذاب څخه لږ څه ورخطا شوي يم.

په پوسخند مې وويل: ډارن يې ځکه يوازې پر تا داسې کار ندې شوې ما ته وگوره!

او بيا مې د هغه مخکې خپل نارينه د ويښتيانو ډک لاسونه پورته کړل، خپل پټو او خولې مې ورته وښودل او ومې ويل: وگوره زه هم خپل د جسم څخه راغلې يم ستا دا .. "غوښتل مې ورته ووايم ستا دا مردار جسم ته خو خوله مې کنټروله کړل اوس وخت د جنگ نه وو" ستا دا غټ پټ جسم ته.

زما په خبرې هغه پوسخند و واهه او ويې ويل: مه شرميږه ووايه ستا مردار جسم ته.

— ما داسې ونه ويل!

فاتح- خوله دې ونيول ځکه مطلب دی همدا وو.

— نه.

فاتح- انکار مه کوه خپله هم پوهېږي چې مقصد دې همدا وو..

د دې څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم د کوټې دروازه خلاصه شوه او پلار مې راننوت، د هغه په دننه راتلو زما رنگ وپرېده او په وېره وېره مې د فاتح خوا ته وکتل، دعا دعا مې کول چې کوم ليونتوب ونکړي، دا داسې موضوع نه وه چې موږ يې خپل د کورنۍ او يا بل چا سره شريکه کړو دا زموږ دواړو يو مشترک مشکل وو

او باید موږ دواړو تحقیق کړې وایې چې ولې داسې چل زموږ دواړو سره شوې؟ ما نه غوښتل د فاتح په کوم بېخایه خبرې زما نوم د لیونیانو په لیست کې راشي او د خلکو د خندا شم.

پلار مې بغیر لدې چې د فاتح! یعنې زما د جسم څخه چې فاتح پکې شتون درلود او په کټ خلمېدلې وو سترگی واخلمې د هغه د کټ خوا ته نږدې شو او د هغه مخامخ و درېده، فاتح زما خواته راوکتل او ما ورته په سترگو سترگو کې زاری وکړل چې ته خدای کار خراب نکړې، پلار مې څو شېبې خاموش ولاړ وو، او یواځې هغه ته کتل. د پلار د داسې دروند نظر په معنا زه ښه پوهېدم او د شرم څخه مې سر نشو پورته کولې، زما پلار که هرڅومره بد انسان وو خو زړه یې مهربانه وو، او د اولاد د ځان وژني خبر مور او پلار څنګه برباد کوي ما نن په همدې څو ساعتو کې ولېده. د څو شېبو خاموشې وروسته پلار مې کرار پداسې حال کې چې تراوسه یې نظر د فاتح خوا ته وو وویل: ښه یې لورې؟

د پلار په پوښتني مې د فاتح سترګې له حیرت خلاصې پاتې شوی او خوله یې خلاصه کړه ترڅو ووايې زه فاتح یم! خو کله چې زما خوا ته پام شو نو غلې شو، او لکه چې هغه هم ومنل چې د رښتیا داسې بلا زموږ دواړو په سر را نازله شوې چې کرار یې وویل: ښه یم کا... "فاتح چې کا کړل ما ټوخ کړل چې هغه ژر وویل: بابا! پلار مې ما او هغه ته په حیرت راوکتل خو څه یې ونه ویل څو دقې ولاړ وو او لږ اخوا ديخوا پوښتنې وکړل خو کله چې زموږ دواړو خاموشې ولېدل نو په مشکوک نظر یې زموږ دواړو ته راوکتل او بیا یې وویل: د سهار اذنو وخت دی زه به مونځ وکړم بیه ..

ما په تلوار وویل: هو تاسو لارښې زه همدلته یم.

پلار مې په حیرت راوکتل او ویې پوښتل: ولې ته مونځ نکوی که څنګه؟ په بند، بند ژبه مې وویل: و.... ولې کوم یې ه... هغه تاسو لارښې زه هم درپسې درځم.

پلار مې د څه ويلو بغير په مشکوک نظر زموږ دواړو خوا ته را وکتل او بيا له کوټې ووت. د هغه په تلو موږ دواړو يوه هوسا ساه واخيسته. زه د کټ څنگ ته په کېخودلې څوکۍ کېښناستم او خپل سر مې په لاسونو کې ونيو نه پوهېدم څه وکړم؟ زړه مې غوښتل په زوره، زوره وژاړم دا نو څه عذاب دی چې زموږ پر سرونو نازل شوی؟ خپل د پخواني غږ په اورېدو مې سر پورته کړو چې نظر مې پر فاتح ولگېده چې په کراره يې وخنډل او ويې ويل: له دې چې داسې نرۍ غږ لرم خدا مې راځي!

حيرانه وم چې هغه څنگه داسې يو حساس وخت کې د داسې يو بيځايه موضوع په خاطر خندلې شې؟ زما د نظر په لېدو هغه وويل: پوهېږم څه فکر کوې خو څه وکړم دا چې داسې نرۍ غږ زما له حنجري او مړۍ راوځي خدا مې راځي.

او بيا په لوړ غږ په خدا شو، ما هېڅکله داسې نه وخنډلې! لومړۍ ځل وو خپل څهره مې داسې د خدا په حال کې لېده، د څو شيبو وروسته هغه کرار شو او ناڅاپه يې وپوښتل: تشناب چيرته دې؟
په گنگس حالت مې وويل: څه؟

فاتح- وایم تشناب چيرته دې؟ غواړم خپل دا نوي څهره وگورم.
په بد خلقۍ مې وويل: يعنې غواړي ووايي دا څهره دې بېخي ليدلي نده؟
فاتح په شیطنت وويل: ليدل تر ليدلو فرق لرې گرانې! زه بايد يو عمومي چک اپ وکړم چې څه چل روان دې؟

د هغه په دې بې شرمانه خبري باندې مخ مې تک سور شو او په غوسه مې وويل: بې شرمه!

چې هغه بيا په لوړ غږ وخنډل او په همغه شیطنت يې وويل: ولې بې شرم؟ د اول هم زما مال وو، او اوس خو بېخي رسمي زما حق را ورسیده، نو ولې بې شرم؟
د هغه دا خبره مې هېڅ خوښه نشوه او په غوسه مې وويل: زه يو ازاد مخلوق پېدا

شوې يم، زه كوم کنېزه يا غلامه نه يم چې ته مط مالک يا ارباب اوسېږي، او هو زع انساني کرامت لرم کوم بزه يا ميږه نه يم چې ته و وايي زما مال دی.

زما په خبری د هغه تندي تروش شو خو څه يې ونه ويل، په کرکه مې وروکتل چې هغه بغېر د څه ويلو پر کټ کنبېناست، څو شېبې په خاموشي خپل لاسونو ته وکتل او ناڅاپه يې زما خوا ته مخ کړو د غوسی او قهر څخه يې غاښونه وچيچل او ويې ويل: تا تا ولې غوښتل ځان و وژني؟

داسي په غوسه يې را وکتل چې احساس مې وکړو هغه خپل په مردانه جسم کېږي او راغلي زما سر ته او داسې حساب کتاب راڅخه اخلي. په بند بند ژبه مې وويل: ن ... نه پوهېږم زما ياد ته نه راځي.

هغه څو شېبې په تروش تندي او مشکوک نظر راوکتل، داسې لکه چې زما د خبرې رښتيا او دروغ يې معلومول غوښتل کله چې ډاډمن شو زه د رښتيا هم نه يم خبره نو سر يې وخوځاوه او خاموش شو چې دا ځل ما په حيرت ورڅخه وپوښتل: ته له کومه خوا خبر شوې چې ما غوښتل ځان و وژنم؟

هغه په متاسف اندازد څو شيبو لپاره راوکتل بيا يې کرار وويل: هغه ورځ کله چې زما او ستا په مېنځ کې د انسټيټوټ په چپټرونو کې د ليکل شوې شعرونو پر سر هغه لانجه وشوه نو د هغه وروسته زه کور ته ولاړم او بيحد مې عصاب خراب وه.

په پوسخند مې وويل: ما ته؟

هغه راوکتل او د نه پشان يې سر وخوځاوه او ويې ويل: ځانته مې عصاب خراب وه چې داسی تند روپه مې ستا سره وکړه.

هغه څپېړه مې رايايد شوه او ومې ويل: تند روپه! نه.. بايد و وايې ځناورتوب او وحشيانه روپه..

هغه يوه شېبه په څېر راوکتل بيا يې وويل: که تا د دې لځايه چې چپټر زما له لاسه

کش کړې وايې په کرار دې یو توضیح راکړې وايې نو ما به هېڅکله هم هغه کار نه وايې کړی.

— توضیح! تا مګر زه تر توضیح ورکولو پریښودم؟ خوله دی خلاصه کړه او هر تهمت او ناروا چې پر خوله دې راتله پر ما دې وتپول.

هغه خوله خلاصه کړه ترڅو ځواب راکړي خو لکه چې پېښمانه شو، ځکه خوله یې بنده کړل او خاموش شو ما هم خوله بنده کړه خو زړه کې مې ورته ښه پرېمانه کنځل وکړل. وايې توضیح دې رانکړه! زه یې د یو شعر پر سر ووهلم، ورتلم، تهمت یې راباندې ولکوه او اوس وايې توضیح دی رانکړل! زه په همدې فکرونو کې وم چې د هغه کرار غږ مې واوریده چې ویې ویل: ستاسو د کور چې راغلم خپل د کړې کار څخه سخت پېښمانه شوم. غوښتل مې درته زنگ ووهم او بخښنه درڅخه وغواړم خو ..

ور ومې کتل چې هغه خپل شونډه تر غاښ لاندې کړه او ویې ویل: خو ومې نشو کړی! شیطان زر رقم خراب فکرونه او خبري ذهن کې را واچول او نه یې پریښودم ترڅو زنگ درپسی ووهم، زه د ځان سره په کش مکش کې وم چې زنگ ووهم او کنه؟ چې الهام زنگ راته و واهه او ویې ویل ویې ویل بلقیس غوښتل ځان ووژنی او موږ اوس ... شفخانه کې یو او راشه، او بس نور مې یاد کې ندی چې څه وشو؟ کله چې سترګې مې خلاصې کړې نو دلته وم او تا راته دا کیسي وکړل، نور زما څه یاد کې ندې.

په حیرت مې د هغه خوا ته وکتل او ناڅاپه خپل د ځان وژني په دلیل پوهه شوم! او یاد ته مې راغله چې ما د همدغه انسان له لاسه خپل ځان غوښته و وژنم، هغه زه و وهلم زما چپټرونه یې راڅخه واخیستل او د تلو وخت کې راته وویل "هر مرګ چې کوې وکړه خو تر یوې هفتې حق نلري له کور و وځي خبر شوم بهر تللې یې پښې دې قلم در ماته وم، یوه هفته وروسته مور او پلار راستوم ترڅو زموږ د واده په اړه د کاکا سره خبري وکړې تر واده پورې کوښښ وکړه ځان اصلاح کړي او دا بې شرمې

دې پرېږدې او له ځان څخه ښځه جوړه کړې." د هغه د تلو وروسته تر نیمو شپو مې وژړل او بیا ... بیا په پټه له کوټې ووتم او خپل د مور د فشار ۷۲ گولې مې خولې ته واچول ...

د هغه په غږ د خیال انځور مې وشلېده.

فاتح- تا... تا زما په یوه څپېرې غوښتل ځان وژنه وکړې؟

ور ومی کتل خو هېڅ مې ونه ویل سترګې مې له اوښکو ډکې شوی، وایې زما په یوه څپېره! ما د هغه د دې ټولو بد اخلاقو او تهمتونو له لاسه غوښتل ځان و وژم ترڅو ورڅخه بیغمه شم خو خبره نه وم چې خدای به مې د همدغه کس بدن کې وراچوی! هغه متل دې کله وایې د باران تښتېدم د ناوې لاندې مې شپه شوه. پر ما هم خودې مودې همدا چم شوې وو.

سهار د نهه بجو شاوخوا پلار مې د فاتح سره موټر کې کښېناست او زموږ د کور په خوا راوړ شوو، او زه یو ځلې بیا یوازې پاتې شوم! د موټر تر پناه کېدو مې ورپسې کتل د فاتح خبرې مې ذهن کې ګرځېدلې چې تر اخرې شېبې راته ویل" وېرېره مه خدای مهربان دې، د څو ساعتونو مخکې پشان پیاوړې اوسېږه، او چا ته مه ښکاره کوه چې روح او جسم دې یو ندې! موږ باید د اوس لپاره په ګډه کوښښ وکړو ترڅو دا خبره خپل مینځ کې پټه وساتو، ځکه دا چې حتا موږ د دې خبرې د منلو لپاره حاضر نه یو نو ته فکر وکړه زموږ کورنۍ به دا خبرې زموږ سره ومنې؟

بهتره به دا وې ترڅو چې په اصل موضوع مو سر خلاصیږي او یوه چاره ورته پیدا کوو تر هغه وخت خپل د کورنۍ په وړاندې خپل ځانونه نرمال وښایو، زه له دې ځایه د بلقیس په حیث ستاسو کور ته ځم! او ته هم د فاتح په حیث زما کور ته! هېڅ کوم مشکوک کار به نکوي زه درته زنگ وهم، پوهه شوي بلقیس!؟"

که څه هم د هغه داسې امرانه لهجه او دستور صادر کول مې خوښ نشول، خو بله چاره نه وه موږ دواړه په یوه مصیبت کې اخته وو او مجبوره وو خپل د جسم د ساتلو لپاره د مقابل نفر خبره ومنو، د جسم پر ویلو د فاتح د پروښ شپې بې ادبانه خبره مې رایاد شوه او مخ مې سور شو د ژبې لاندې مې یو څو بد رد ورته وویل او بیا مې یوه ژوره ساه واخیسته او خپل شاوخوا گڼي گوڼي ته مې وکتل، په هر لس نفرو کې یوه ښځه وه نور ټول سړیان وه چې اخوا دیخوا کېدل، د عادت مطابق غوښتل مې خپل ټپکری پر سر سم کړم ترڅو کوم کوڅه ډب هلک مې مزاحم نشي خو کله چې لاس مې خپل پر سر خولې باندې ولگېده نو لومړۍ مې حیرت وکړو خو د څو شېبو وروسته په لوړ غږ مې وخنډل.

زما پر خندا زما شاوخوا ته روان یو څو کسانو راوکتل خو کوم خاص توجه یې ونکړل او بېرته روان شول، ټول ښار راته پر بل رنگ او بوي ښکاره کېده، خپل پر مخ مې لاس کش کړو او کله چې لاس مې پر ږیره ولگېده نو ذهن مې راته یوه خبره رایاد کړه.

دا هلکان گوره څومره بخته ور دې —

د شبنم په غږ مې لومړۍ د هغې خوا ته وکتل او بیا د هغې د سترگو نظر مې تعقیب کړو او د سړک هغه بلخوا په څو هلکانو مې نظر ولگېده چې په لوړ غږ یې په یو شې پسې خنډل څلور پنځه ځوان هلکان وه یو یې د ټولو مخکې روان وو او د یو څه په اړه یې خبرې کول او دا نور د سړک منځ کې په لوړ غږ ورپورې خنډل د ټولو لاس کې هم یو، یو بولانې وو او همدا د خندا او خبرو حال کې خوړل او روان وه!

شبنم یو سوړ اسویلي وویست او ماته د راکتو حال کې وویل: وگوره د ټول دنیا او عالم څخه بیغمه خاندې کیسی کوي، خوشحاله دي! داسی حال کې چې موږ انجونۍ دا رقم په لوړ غږ خندا په کور کې لا نشو کولې سړک خو لری! کور کې لږ په لوړ غږ

وځاندو د څلور خواو څخه غږ پورته شې حتا مور مې لا تندې تروش کړې او وايې:
مړه شې وځنۍ دا نو څنگه خدا ده، بې شرمې غږ دې رابښکته کړه خلک به څه وايې!

هېڅ ځواب مې ورنکړو او همغسې کرار کرار څنگ په څنگ ورسره روانه وم چې
هغې خپل حجاب لاس کې ونيو او بيا يې په ارمانجن غږ وويل: کاش دا حجاب سره
مو ازادۍ درلود! کاش داسې قانون وايې چې حجاب که واچوې نو په امن کې يې، او
نور څوک درته مزاحمت نکوي، خو گورې دا دومره ټوکران مو پر ځانونو پېچلې خپل
نفس مو ورباندې تنگ کړې حتا تر دې حد چې خپل د پښو د گام اخيستلو ځاي لا
نشو لېدلې خو بيا هم د دې ټولو خبرو سر بېره، وگوره شاوخوا دا ټول هلکان، سړي
او حتا دا قران شرمه ولې بوډاگان لا زموږ پسې گوري.

پخدای بلقيس کله چې دوي داسې راپسې راگورې فکر کوم لوڅ لغړه روانه يم! چې
داسې راگورۍ. دوي ولې نه پوهېږي چې د هغوي په کتو موږ پعدابه کېږو؟
لږ خاموشه شوه بيا يې په ارمانجن لهجه وويل: کاش طالبانو يو قانون د دې سړيو
په اړه هم صادر کړې وايې، چې کوم سړي چې لاره کې د اسلامي حجاب لرونکي
ښځې پسې گوري بايد راگېر او ښه جوړ و ډبول شې، هله به مې زړه يخ شوې وو او
د دوي دولت ته به مې دوه لاسه سلامي کړې وايې.

و مې خندل خو هېڅ مې و نه ويل ځکه د شبنم د خبرو سره موافقه وم موږ د
حجاب پر کولو او په سنگين تگ او راتگ حال کې هم د دوي له لاسه بيغمه نه وو.

شبنم- زړه کې مې آرمان دی يوه ورځ د سړک څنگ ته ودرېږم او بولانی وخورم.
د هغه په دې خبرې لږ په زوره مې وخندل چې هغې می اوږه چونډی کړل او په
غوسه يې وويل: خاندنه مه پخدای زړه کې می آرمان دې بولانی واخلم او د سړک
غاړې کې کېنم او همداسي په شوق شوق خلکو ته په کتلو بولانی وخورم، بغير لدې
چې څوک راته په ځير ځير وگوري يا راته کوم مزاحمت وکړي،

لږ خاموش شو او بيا په بيحد زړه مات غږ وويل: ای کاش زه هم هلک وايې! هغه
وخت همداسې ازاده گرځيدم او هيچا نه راپسې کتل او نه يې راته مزاحمت کاوه.

ما په خندا وويل: اوس د يو بولانې خوړلو لپاره غواړې هلک شې؟
شبڼم- نه خبره يوازې د يوه بولانۍ نده، په نړۍ کې او بلخصوص زموږ هيواد کې
هلکان هر کار کولې شې او هېڅ ستونزه نلرې خو جنۍ تر ډېره حد محدوده ده. او
هغه کارونه نشې کولې.

— لکه څنگه کارونه؟

شبڼم- ډېر کارونه موږ نشو کولې لنډ مثال يې وگوره همدا تعليم دي، موږ حتا د تعليم
حق لا نه لرو هغه حق چې موږ ته اسلام راکړي ښوونځي بند دی سبا بل سبا به
واروې چې انستيوت هم بند دي.

— بلا ... داسې منحوس خبرې مکوه خوله دې بنده ساته، انستيوت طالبان هېڅکله
نه بند کوي، هغه ښوونځي بند کول هم ضرور يو دليل يې درلود چې موږ نه پوهېږو.
شبڼم په پوسخند وويل: هو هو ته په همدې خيال کې کېنه چې دا ورې دې شړې
شې.

— ته دا سياست خبرې پرېږده دا راته و وايه چې کوم آرمان دې درلود چې د
جنيتوب په سبب پوره نشو؟

شبڼم څو شېبې خاموش شوه بيا يې په ارمانجن انداز وويل: ته پوهېږي زه په
ښوونځي کې خپل د ښوونځي د کرکټ ټيم مشر وم.
په حيرت مې وروکتل او ومې ويل: رښتيا؟ نه وم خبره.

شبڼم- زه د کرکټ سره د خلکو خبره ليوڼۍ مينه لرم. نگورې کوم ورځ چې د کرکټ
لوبه وې زه انستيوت ته لا نه راځم او وټسپ او نور مجازي نړۍ کې درې سوه زر د
کرکټ د تشويق او بريالۍ توب لپاره پوستونه او سټوريانې کوم.
لږ مې فکر وکړو بيا مې وويل: اممم يو دوه ځل مې فکر شو تا د يو کرکټ لوبغاړي
عکس خپل په پروفایل لگولې وو او يو استوري دې هم کړی وه "ژوندي دې وي
اتلان!" ما فکر وکړو چې..

ومې خندل او ومې ويل: ما فکر وکړو هغه هلک دې خوښ شوی چې داسې عکسونه
يې خپل په پروفایل لگوي.

زما پدی خبرې شبنم بد بد راوکتل او ویې ویل: مړه شې لڅیره زه د یو خاص لوبغاړي عکس نه ږدم یو ځل مې د نوین الحق د کیخود او بل ځل د راشد خان او استوری مې د گلبدین په عکس کړی وه، نو ستا په نظر ما دا درې سره خوشیږي؟ استغفرالله.

ومې خندل او د هغې د غوسې څخه ډک مخ ته مې وکتل او ومې ویل: ولای نه یې پېژنم دا کسان چې نومونه دې واخیستل ما یواځې د هغوپ په تن د افغانستان د کرکټ جامو ته وکتل نور مې کوم خاص پام ونکړو. سبنم- هې هې رښتیا یې ویلې غوا څه پوهېږي د گل په بوي!

— بلا بلا زه دا خبرې پرېږده دا راته وایه چې څه چل وشو بیا؟ ښوونځي کې؟ شبنم یوه ژوره ساه و ویسته او ویې ویل: هغه ټیم کې څلور پنځه موږ پښتانه وو او نور فارسیبانانې وي، بغیر د کوم قوم پرستي او بل هر مرکه درته وایم موږ پښتانه هر ځای او هر کار کې د فارسیبانانو څخه تکره یو باور وکړه، هغه وخت د اشرف غنی د پاچاهي دور وه، زموږ ښوونځي ته د کرکټ بورډ څخه یو خارجي د استراليا کوچ راغله او غوښتل انجونۍ لوبغاړی وگوری!

باور کوی بلقیس هغې موږ پنځه پښتني لوبغاړی انتخاب کړو ویل یې ستاسو لوبه په ټولو کې بهترینه ده، بیا یې موږ یو څو نور ښوونځي انجونو سره په لوبه کړو، هر چا که لوبه گټلي وایې هغه یې د کابل د انجونو ټیم کې اخیست او وړل یې ولایتي لوبو ته او بیا امکان درلود هیوادي لوبو ته! د ښوونځي لوبو کی خو زر رقم چل او فریب باندي د کورنۍ څخه مو اجازه واخیسته او اوه ښوونځي سره مو لوبه وکړل زموږ ښوونځي د ټولو وگټل.

په هیجان مې ورته وکتل ترڅو د کیسي په ادامه پوهه شم ما شبنم یواځي د یو کال راهیسې په انسټیوټ کې پیژندل خو دومره راته کرانه وه لکه خپل سکنې خور خو تر اوسه د هغې د ژوند دی کیسی څخه نه وم خبره!
— ښه بیا څه وشو؟ ته یې د کابل ټیم ته انتخاب کړی؟

شبښم راوکتل او د هو پشان يې سر وخوځاوه او په ماته لهجه يې وويل: زموږ ټيم اوډه ښوونځي ته ماته ورکړل کپ مو راوړو خپل ښوونځي ته همغه خارجې کوچ راغله ويل يې ما دري نفر انتخاب کړي چې د کابل ټيم ته راشي هغه کې يوه زه وم! اه بلقيس داسې خوشحاله وم داسې چې فکر مې کاوه په آسمانو گرځم نه په ځمکي، موږ ته يې وويل لاړ شي او خپل د کورنۍ رضاييت نامه راوړي موږ تاسو ټيم کې نيسو،

يوه مياشت وروسته هرات کې د انجونو لوبه وه ويل هلته مو وړو طياره کې د هر جنۍ سره يو بل نفر هم د هغې د کورنۍ وړو ځکه افغانان خپل لوني يواځې چيرته نه پرېږدي ويل يې يوه ورځ لوبه ده سهار څو ماښکر بيرته راځو، دومره خوشحاله وم چې حد يې نه درلود، لاړم کور ته دا ټول کيسه مې خپل مور او پلار ته وکړل ...

شبښم خاموش شوه او گامونه يې چټک کړل لکه چې د خبرو ادامه يې نه خوښېده خو زه هم بد کنجکاوه شوې وم او غوښتل مې د خبرې په پاي ځان خبره کړم، ما هم گامونه چټک کړل د سړک اخر ته رسيدلې وو د دغه سړک هغه خوا زما کور وو خو شبښم کور يوڅه نور هم لري وو دلته موږ تل يو دبل سره خدای پامانی کول ما د شبښم د ايساره ولو کوښښ وکړو ترڅو راته ادامه خبره وکړي خو هغه همغسې په چټک گامونو راڅخه لاړل.

زه هم مجبوره خپل کور ته لاړم کله چې ورسيدم نو ډير مسجونه مې وټسپ کپ ورته وکړل دوه ځله مې هم زنگ ورپسي و واهه خو هغې کوم ځواب رانکړو بيا نيمه شپه دولس بجو خوا ته يې راته يو اوږد مسج وټسپ کي راستولي وو چې ما د سهار د لمانځه کولو وخت کې ولېده او ومې لوست لېکلې وه:

پلار او ورونو مې اجازه رانکړل زما په زيات زاريو هغوي گواښ وکړو که يوځل بيا د کرکټ په اړه خبري وکړي د ښوونځي څخه دې باسو، ما هم نور څه ونه ويل زموږ درې انتخاب شوی کسانو څخه يوه هم ولاړ نه! ځکه هغوی ته هم اجازه نه وه ورکړي شوی اخر کې ښوونکي دري نور زموږ ټولگي والې انجونې انتخاب کړل چې د کرکټ

لځايه يې سينگار کولو ته زيات شوق وو هغوی يوه مياشت وروسته لاپل هرات ته هلته يې لويه وبايلل خو لا هم خوشحاله وه، ځکه ورته پيسې ورکړې وه د نفر پر سر لس زره او دا هم ويل شوې وه چې د افغانستان په ملي لوبډلې کې به ونيول شي!

هغوي غوښتل د انجونو يو ملي لوبډله جوړه کړي خو دا هڅه يې د طالبانو په راتلو ناکامه شوه خو هغه اسټراليايې کوچې زموږ هغه درې د ښوونځي ملگري له ځان سره اسټراليا ته ويوړل د کورنۍ سره! د هغه درې انجونو څخه د يوې شماره راسره ده کله ناکله هغه ځای کې د تمرين حال کې خپل عکسونه راستوی. او ورسره يو عکس يې هم راستولې وو چې يوه جنۍ د کرکټ جامې اچولې وه او بيت په لاس په خلاصه خوله يې خندلې..

د موټر په هرنگونو د خيال راووتم، شاوخوا مې وکتل د سړک هغه بلې غاړې ته يو بولانی خرغونکي ولاړ وو، په کرار، کرار همغه خوا ته نږدې شوم دا چې هېچا راپسې نه کتل او نه يې هم راپورې غرض درلود، دا کار راته داسې عجيب عجيب خو عين حال کې بېحد ښه ښکارېده بولانې والا ته نږدې شوم تازه تازه بولانې پخه ول دغوړو بوی لا راباندې ښه لگېده بولانې والا ته مې وويل چې دوه گرم د کچالو بولانې راکړې هغه هم په تلوار دوه بولانې راکړل، هملته د سړک غاړې ته کښېناستم همغه شان چې شبنم ويلې وه! زړه کې مې وويل کاش هغه هم دلته وای! د بولانې بوي مې چې پر پوزه ولگېده ټول خبرې مې لياده وويستې، او خولې مې لارې ورته شروع کړې د دې څخه مخکې چې بولانې خوړولو باندې پيل وکړم دا خبره مې ذهن ته راغلل چې جيب کې پيسې لرم او کنه؟

په دې فکر لږ ورخطا شوم په تلوار خپل په جیبونو کې د پيسو پر موندلو شوم، هسې ما د دې فاتح څخه يوه د خير ورځ نده لېدلې هسې نه اوس جيب کې يوه پيسه هم نه وې او ما پر خلکو وډبه وي، همدا فکرونه مې کول او جیبونو کې د

پيسو د موندلو په لټه وم او خدای خدای مې کاوه چې د کميسه په جيب کې مې په کوچنې د پيسو په بکسک باندې لاس ولگېده، همدا چې پر هغه مې لاس ولگېده يوه هوسا ساه مې وويسته که نور ويې کنه شل روپۍ خو به ضرور پکې وې! او همغه ماته بسنه کوی بکس مې له جيب راوويست خلاص مې چې کړو د هغه دومره پيسو په لېدو خوله مې خلاصه پاتې شوه!

د ظالم زوي ټول نوې نوې زرگونان بکس کې اچولې وه؟ خيرن! دا دومره کلونو کې او حتا د کوژدې وخت کې امرونه او فرمانونه خو يې ښه صادر کول خو يوه ورځ يې لا ولاکه راته کوم شې اخيستی وې وږې، تږې، کنجوس، خو خير اوس خو د ده پر ټول خزاني ما چاپه وهلې نو ښه ورباندې عيش کوم! په دې فکر مې شيطاني مسکا وکړل غوښتل مې بکس بيرته جيب ته کړم چې د بکس اخر شاته جيب کې مې يوع شې ته فکر شو! په مشکوک انداز مې راواخيست عکس معلومېده! کله چې راسته مې کړو نو دوه ماشومان مې ولېدل! يو تقريبا د څلور پنځه کالو هلک وو او بل يو تازه زېږدلی ماشوم معلومېده! هلک هغه ماشوم غيږ کې نيولی وو او خندل يې!

ښه چې ځير شوم عکس ته نو پوهه شوم چې هغه ماشوم هلک فاتح او غيږه کې ماشومه زه يم! د دې خبرې په پوهېدو خوله مې له حيرت خلاصه پاتې شوه، ده خپل بکس کې زما او خپل د ماشومتوب عکس د څه لپاره ساتلی وو؟ څو شېبې هک حيرانه وم خو وروسته د دې فکر په راتلو چې ضرور د دې لپاره يې ساتلې ترڅو هر ځل د هغه عکس په کتو ځان سره ووايې دا زما مال او دولت دې او زه يې څښتن يم! نو له غوسې څخه مې غاښونه وچېچل، ضرور همدا خبره ده کنه فاتح نه ولاکه زما سره مينه وه نه کوم بله خبره. په دې فکر غوسه راغله عکس مې غوښت څېرې کړم خو زړه مې ونشو د بکس څخه مې راواخيست او خپل بل جيب ته مې واچوه په يو سمه موقع او فرصت کې دا يو بل ځای پټ کوم ترڅو دې نور پيدا نکړې شې.

د بولانی والا پيسې مې ورکړل او بې هدف کرار کرار د سړک په غاړه روانه شوم، که څه هم دا ناڅاپه آزادي څخه زښت خوشحاله وم او فکر مې کاوه هر کار چې وغواړم

کولې شم خو څه ناڅه زړه کې مې وېره هم وه، دا هلک کېدل تر یو دوه ورځو ښه دې خو ټول ژوند امکان نلری! نه پوهېږم چېرته روانه وم خو د پښو په درد او ستړیا و درېدم شاوخوا مې وکتل ستړی وم او خوب مې هم راتلو باید لاره شم کور ته او خوب وکړم خو د چا کور ته لاره شم؟ د فاتح خبره مې یاد ته راغله یو ټاکسې ته مې لاس وخوځاوه، د عمر پوخ سړي راته مخي ته ټاکسې و دره ول او ویې پوښتل: چېرته ځي؟

د هغه په پوښتنه لږ مې ذهن باندې بوج راویست او ومې ویل: *** خواته ځم. — 200 کرایه کېږي.

بغېر د کوم لانجه وهلو موټر کې کښېناستم، سر مې د موټر کړکۍ خواته وڅرخه وو او د خلکو پر ننداره شوم، یوه ورځ مخکې ما غوښتل د تل لپاره خپل کیسه ختمه کړم او د دې نړۍ څخه لاره شم! خو اوس ما په یو بل شکل او صورت کې دې نړۍ ته کتل، د رښتیا هم چې د خدای په کار کې بنده هېڅ نشي کولې او نه هم ویلې شي. د موټر به درېدو رانېکته شوم د موټروان پیسې مې ورته حساب کړل او مخامخ کوڅۍ ته په کتو شوم، یوځل یا هم شاید دوه ځله هغه هم یواځې په اخترونو او ودونو کې دغه کور ته راغلې وم او بس.

هېڅکله مې نه د فاتح سره جوړه وه او نه د هغه د کورنۍ د غړو سره! خويندې بیحد مغرورې وې او مور یې بېحد بد اخلاق ښځه وه یاد مې دې زموږ کور ته راغلې وه هغه وخت چې ما او فاتح نکاح نه وه تړلې او هغه هند کې درس ویلو، د دې له ځایه چې زما تعریف وکړې او د انگور په حیث مهربانې راباندې وکړې پر ما یې ملنډې وهل پېل کړل او زیات خبرې راته وکړل هره لسو خبرو کې نهه زموږ غریبې او خپل خانې ته اشاره وه. د همغه ورځ مې هم له هغې بد راغلل او هم د هغې د دوه لورگانو څخه، ځېنې کسانو ته خدای پیسې ورکوي خو څنگ کې شخصیت او عاجزی هم ورکوي، خو دا ځېنې تازه د نن او سبا پیسه داره شوی خانان چې تازه یې پیسې لېدلې نه خدای منې نه قران او هوايې گرځې لکه زما د خوانېې پشان.

دا فکرونه مې له سر لرې کړل او د هغوي د کور دروازه مې وټکول، د فاتح دوي کور يوه ښايسته درې پوريز ودانۍ وه چې تازه څو کاله مخکې يې جوړه کړې وه، د دروازی په خړپ سترگي مې د کور د ديوالونو څخه واخيست او دروازی خوا ته مې وکتل ترڅو وگورم چا راته دروازه خلاصه کړي؟

د فاتح د مشر ورور اوه کلن زوي نعمان راته دروازه خلاصه کړې وه! زما په لېدو په خوشحالي چغه کړل کاکا راغې، او ژر د کور خوا ته په مڼده شو. د خولې لارې مې تېرې کړې او د بسم الله پر ويلو کور ته ننوتم، دوه قدم حويلې وه او بيا څو زینې چې کور ته تللې وه د زينو څخه پورته شوم په استرس او داسې حال کې چې لاسونه مې لړزېدل بوټونه مې د پښو څخه وويستل، زه د دې کور د خلکو څخه د نفرت او کرکې څنگ کې وېره او وحشت هم لرم بلخصوص د مشر کاکا څخه! دعا دعا مې زړه کې کول ترڅو هغه کور کې ونه اوسېږي، د هغه شنو سترگو زه تل ډار کې اچولم، شايد زما پلار يې هم ډاره ولې وو چې خپل د يوه هفتې تازه زېږدلي لور يې د ده په يوه خبره د ده د زوي په نوم کړې وه!

په همدې فکرونو او وېري کور ته ننوتم يو لوې سالون چې په سرو قالينو پوښل شوې وه او شاوخوا يې سرې نالې هوارې وې د سالون په سر کې پر نالې مشر کاکا بالښت ته ډډه وهلې ناست وه او څنگ کې د فاتح مشر ورور مصور وو، ښځۍ د سالون يو کونج کې ناستي وې او په وېره وېره يې شاوخوا کتل! نه پوهېدم چې ولې داسې چل دې؟ زه خپل هم وېرېدلي وم او د دوي داسې کتو نوره هم و وېره ولم، لومړۍ کس چې زما خوا ته راغلو هغه زما خواښي وه چې په ژړا زما خوا ته راغله او ويې ويل: کاش مړه واې خو ستا دا حال مې لېدلي نه وايي.

زما حال! مگر زما پر حال څه شوي چې دا داسې وايي؟ د دې څخه مخکې چې هغه دويمه خبره وکړې مشر کاکا مې په تنده لهجه وويل: بس يې کړه ښځۍ د ماښام نه تر اوسه زما او د ټول کور عصاب دې را وخوړل.

د مشر کاکا پر خبره خواښې مې د غوسې څخه سره او شنه شوه او لکه بې شرمه

ښځو پشان يې چيغه کړه: نه گورې ستا ورېږې خپل په بې حيايې زما د گل پشان زوي څه حال ته رسه ولې؟ اوس هم د هغې کور خرابې خوا نيسي.

د هغې خبرې مې غوږونو کې پورته ښکته کېدلې "نه گورې ستا ورېږې خپل په بې حيايې زما د گل پشان زوي څه حال ته رسه ولې؟ اوس هم د هغې کور خرابې خوا نيسي." غوښتل مې خوله خلاصه کړم او ورته ووايم ما ستا په جان جانې زوي هېڅ مرگ ندې کړې او دا ستا زوي وو چې زه يې دې حال ته ورسه ولم خو زما د څه ويلو مخکې د مشر کاکا قهرجن غږ چې د ټولو پر وجود يې وېره خپره کړه او زما خواښه يې گونگه کړه په سالون کې خپور شو.

مشر کاکا- خبر دار که زما د ورېږې په اړه يو بل بېځايه خبره پر خوله راوړې، کنه هر څه که وشو خپله به يې ملاتمه اوسېږي.

د کاکا خوا ته مې وکتل باور مې نه کېدو چې کاکا دې زما خوا نهولې اوسېږي هغه هم داسې پر کلکه! ما تل فکر کاوه کاکا مې يو ظالم او متاسفانه جاهل سړی دی! خو بايد په يو سم وخت کې يې لاس ښکل کړم او بخښنه ورڅخه وغواړم له دې چې داسې فکر او ذهنيت مې د هغه په اړه درلود.

خواښې مې په مکرجنې ژبا او همغه بې شرمې وويل: اوس هم خپل د ورېږې خوا نيسي، نه گورې څه بدنمې موږ ته راپيښه کړه؟ نه گورې زوي درته څه حال ته رسه ولې؟ نه گورې دا ټول خلک لکيا دې وايې جنۍ پر بل مينه وه او د هغه لپاره يې ځان وژنه کړې، ټول کلي لکيا دې وايې بلقيس په هغه خانه خراب پوهنتون کې د يوه هلک سره يارانه درلود او دا ځان وژنه يې هم د هغه لپاره کړې حتا ويل کېږي د هغه هلک سره يې اړيک..

د خواښې خبره مې لا پوره شوې نه وه چې د شرک غږ ټول کور ونيوه! په خلاصه سترگو او ناباوره انداز مې مشر کاکا ته کتل چې زما خواښې پر مخ په څپېږه وهلې وه! اوس پوهه شوم چې د فاتح د تهمت لکولو او بدکمانې سرچينه د کومې خوا پورته کېږي؟ او همچنان پر دې هم پوهه شوم چې دا وحشي خوې يې د چا څخه په

ارث ورې! مصور منډه کړل او مشر کاکا يې له اوږې کلک ونيو ځکه خوابنې مې د دې له ځايه چې خوله بنده کړې لگيا وه او ماته يې بد رد ويل داسې خبرې کول چې زما زړه يې هر دقه نور هم له ځان توره وه، باور مې نه کېدو چې يو انسان تر دې حده رزالت ته رسېدې شي!

ما ځان وژنه په څه دليل کړې وه او دوې څه تهمتونه راپسې تړلې وه! زما فکر چېرته وو او د دوې خيال چېرته وو، کاکا مې غوښتل يو بل شرک هم زما د خوابنې پورته کړې خو مصور کلک ونيوو او خپل ښځې او خویندو ته يې چيغه کړه ترڅو زما خوابنې بلې کوټې ته ويسې د هغوې په تلو زه همغسې هک حيرانه ولاړه وم او نه پوهېدم چې څه وکړم؟ يا څه ووايم؟ زړه مې غوښت وژاړم، سم په سلکو سلکو وژاړم ترڅو شايد لږ مې دا زړه سپک شي سترگو کې مې اوښکې راغلې وه او ژړا ته مې ځان تياره وه چې ناڅاپه په زوره يو لاس له گريوانه ونيولم او کش يې کړم!

په يوه شېبه کې مې ژړا لياده ووت او وېره او وحشت مې ټول وجود باندې را خپور شو او ټول بدن مې په لرزېدو شو مشر کاکا زه تر گريوانه نيولې وم او د يو کوټې خوا ته يې کش کولم، د مصور غږ مې اورېده چې له کاکا يې غوښتل ما خوشې کړې خو کاکا مې بغير له دې چې د هغه خبرو ته کوم پام وکړې زه يې کوټې ته ټېله کړم او دروازه يې کلک بنده کړه، له يوه خوا حيرانه وم او له بلخوا لکه سپی وېرېدلې وم او زړه مې يو سلو اتيا کې درزېدو، کاکا مې د ديوال خوا ته لاړو او کله چې په ديوال څرېدلې ټوپک ته يې لاس کړو زما زړه خولې ته راغلو، هغه ټوپک زما خواته ونيوه او په غوسه يې چيغه کړه:

مشر کاکا- مور دې رښتيا وايې ښځه دې د بل هلك سره جوړه ده ها؟

د خولې لارې مې تېرې کړې او په وحشت مې وروکتل، د زيات وېرې څخه مې ژبه بنده شوي وه چې هغه رانږدې شو ټوپک يې زما پر زړه کېخود او په همغه ډارونکې غږ يې وويل: که ستا د مور خبره رښتيا ده نو ولې تر اوسه ژوندي ده؟ ولې تر اوسه سا اخلې؟ ها؟

او د ها سره سم يې ټوپک نور هم زما په زړه کلک کړو او ويې ويل: او که دا خبرې رښتيا نه دي او ستا ښځه بد کاره نده، نو ته بېغرت ولې خپل د ښځې خوا نه نيسي؟ چيغه يې کړه: ها؟ ولې اجازه ورکوي موږ، خوږ، او زر نور کسان د هغې په اړه داسې اپلاتې ووايي؟ زر ځله مې درته ويلې چې خپل د مور د هر خبرې مننونکي په پټو سترگو مه کېږه بيا ولې د هغې خبره منې او داسې کار کوې چې اخره موږ ته بدنامي او رسوايي را پاتې شي ها؟

زه بلقيس خپل د لاس د ورغوي پشان پېژنم ضدې ده، بې شرمه ده، ژبه وره ده خو د دې کارو او يارانو نده، ته پرون تللې وې د هغوي کور ته او ستا د راتلو څو ساعت وروسته د هغې د ځان وژنې خبر راغلو څه دې ورته ويلې وه؟ څه کار دې ورسره کړې وه چې هغه جنې دې د ژوند څخه پر مرگ راضي کړل؟ ها؟ ما ته ځواب راکړه لکه نر پشان خپل ستونزه راته ووايه نه دې خوښېږي؟ نه يې غواړې؟ ووايه داسې سپي مه جوړېږه او ورباندې تهمت مه لکوه، تاته واييم خوله خلاصه کړه شابه.. مشر کاکا چيغه او د چيغي سره سم ټوپک يې نور هم زما پر سيني کلک کړو چې ناڅاپه

ناڅاپه له خوب را پاڅېدم په وحشت مي شاوخوا د مشر کاکا او د هغه د ټوپک پسې کتل زړه مې همغسې بې واړه درېېده، خو د څو شېبو وروسته پام مې شو چې زه له سره د کاکا کور کې يم نه! زه خپل کوټه کې وم، شاوخوا مې د چيټرونو شلېدلې پانې پرتې وې حيرانه دريانه مې شاوخوا کتل چې نظر مې خپل په لاس ولگېده د مور د فشار د گولې قوطي مې ښي موټې کې کلک ښولې وه! څو دقيقې د وخت او زمان څخه ووتم او يوه ځلا او گنگس حالت د بېخبري کې داخله شوم، زه د فاتح په بدن کې وم، ما ځان وژنه کړې وه خپل د مور د فشار په دوا، او دليل د ځان وژني مې

هم د فاتح تهمتونه او جنگ وه د هغه په یاد راوړلو د مخ یوخوا مې وسوځېده، همغه
!چې فاتح په څپېره وهلې وم

د خولې لارې مې تېرې کړې یعنې دا ټول خوب وو؟ خو څنگه امکان لرې؟ زما هره
شېبه لکه چې په ویښه راباندې تېره شوې وې یاد وه! په شفخانه کې خپل جسد د
مور، خور او ورونو ژړا زما سردرگمي زما د جسم او روح بدلېدل، د فاتح سره هغه
خبري! بیا د سړک غاړه کې هغه بولانې خوړل، حتا خپل د خواښي یوه، یوه خبره مې
هم یاد کې وه، د هغې د انسانیت څخه وتلې تهمتونه د کاکا لخوا زما طرف نیول،
هرڅه داسي وه راته لکه چې ما د رښتیا تجربه کړې وي خو زه خپل په بدن کې خپل
په کوټه کې وم او د مور د فشار گولې مې لاس کې وه! نو مطلب زه د دې وروسته
غواړم ځان وژنه وکړم؟ یعنې هغه شیان چې ما ولېدل هغه اینده کې زما سره د
راپېښ کېدو تصویر وو؟ خو زه ولې د فاتح په جسم کې وم؟ ما دا ټول شیان ولې د
هغه په جسم کې په خوب کې تجربه کړل!

لکه لیونیانو پشان لځایه پاسېدم شاوخوا خپل پر ځان ګرځېدم دا څه روان دې زما
سره؟ فکر مې د کوټې کونج کې په سپنګار مېز وشو په تلوار د هغه خوا ته ورغلم
فکر مې کاوه تر اوسه د فاتح په جسم کې یم خو نه! زه خپله وم خپل په جسم کې،
د مخ په یوه خوا مې د فاتح د گوتو نښان ښکاره کېده! همغه نښان چې ماته یې
ثابت کاوه همدا نن ماډیګر فاتح زه د دوه شعرونو په خاطر په څپېره وهلې یم! او
دا نښان دا هم راته ثابت ول چې ما لېدلې هغه ټول شیان خوب کې وه! خو پدېمنه
نه وم فکر مې کاوه هغه خوب نه بلکې حقیقت وو.

په ګنګس انداز هملته کښېناستم خپل سر مې خپل په زنگونو کېخود، فکر مې کاوه د
حسن د کیسي چل راباندې شوې! حسن اصل کې د یو عرب هلک د ژوند کیسه وه
چې څو کاله مخکې الهام خپل موبایل کې د یو فلم پشان موږ ته راوړی وه، هغه کې
دغه هلک چې نوم یې حسن دې بیحد ګنهکار او نافرمان ځوان دې، نه مونځ کوي نه
نیک کار کوي او تل په ګناهونو کې لګیا وې یوه شپه هغه خپل د ملګرو سره ناست

ويې قطې کوي چې د سهار اذنونه کېږي مشر ورور يې راځي او ورته وايي بس کړې اذنونه دي د خدای څخه و وېږي د ورور په خبره د هلك ملگري ځي ..

خو هلك بغير له دې چې کومه توجه اذان ته وکړي يا هم خپل د ورور نصيحتونه ته کوم پام وکړي گوشکي غوږونو ته اچوي او د سندرې اوريدلو ته شروع ورکوي داسې حال کې چې د سهار اذنونه کېږي، همدغه حال کې ويده کېږي، چې ناڅاپه د دروازی په خرپ باندې دې په خوب کې راويښ کېږي! يعنې دې فکر کوي چې زه د رښتيا راويښ شوي يم خو هغه هم اصل کې خوب وي! يعني يو خوب کې بل خوب!

خلاصه چې دي په خوب کې راويښ کېږي او کله چې سترگي خلاصې کوي نو يو ډارونکي او هيبتناک شخص گوري چې تور جامې اچولې او په بېحد يو ويرونکي انداز کې د ده خوا ته راځي او ورته وايي زه ملک الموت "عزرائيل ع" يم او خدای مقرر کړې يم ترڅو ستا روح واخلم! د هغه کس په خبرو د حسن چغي او بوغي پورته کېږي او هر کار چې کوي خو ځان نشي خوځولي او ملک الموت يې روح په بېحد زجر او عذاب اخلي ..

دلته چې د ده روح واخېستل شي، نو دې خپل د ورور غږ اوري چې و ده ته غږ کوي "حسن راويښ شه سهار مونځ وکړه!" نو حسن يو ځل بيا په خوب کې راويښ کېږي او فکر کوي چې هغه ملک الموت او نور شيان ټول خوب وه! يعنې دې اصل کې په يو خوب کې دوه ځل راويښ کېږي کله چې ويني ژوندي دي نو بېحد خوشحاله کېږي او شکرونه باسي خو ناڅاپه ويني چې ورور يې د ده سر ته ولاړ دې او ژاړي! دې چې هرڅومره ورته وايي "ورور ته ولې ژاړې څه خبره ده؟" خو هغه د ده غږ نه اوري ناڅاپه د ده فکر کېږي چې دې خپل د جسم څخه وتلې او د روح پشان خپل د جسم څنگ ته ولاړ دې!

بس نو دې مړ شو خلک راځي د ته غسل ورکوي هلته خلک د ده پر جسم يخي اوبه اچوي او دلته يو څو هيبتناک کسان راځي او د ده په روح جوشي اوبه اچوي دې څو ځله کوښښ کوي خپل جسم ته داخل شي خو نشي کولې. خپل يو يو ملگري ته خپل

ورور ته خپل خپلوانو ته ټولو ته چغې وهې او وايې "زه دلته يم، زه ژوندی يم" خو هېڅوک د ده غږ نه اوري او کله چې دې د قبر خوا ته وږې ترڅو مړې يې پټ کړې نو ملايکي د ده د روح په پښو کې زولني اچوي او دې د قبر خوا ته چې د خلکو په نظر يو ساده قبر ښکاري خو د ته د اور کنده ښکاري کش کوي او همدا يوه خبره ورته کوي "حسن تعالی ربک، حسن تعالی ربک" د دومره کلونو وروسته هم نه پوهېږم دغه لفظ څه معنا لري؟ خو بېحد ډارونکي وو تر دې حده چې موږ اوس هم يو د بل د ډاره ولو لپاره وايو حسن تعالی ربک ...

خلاصه د خبري کله چې د ده روح هغه کندي ته ملايکي واچوي نو دا ځل دې د رښتيا راويښ کېږي او گوري چې لا تر اوسه د سهار آذانونه شروع دي! ده دا ټول خوب او واقعه د يو دقيقې په موده کې لېدلې وه! د دې خوب وروسته حسن توبه باسې او يو نیک انسان ورڅخه جوړ کېږي.

ما فکر کاوه زما سره هم کټ مټ همدغه کار شوي دي، زه خپل په خوب کې راويښه شوې وم او ځان مې د فاتح په جسم کې لېدلې وو، او هغه دومره کارونه راسره پيښ شوي وه، هغه دومره خبرې مې اورېدلې وه خو هغه ټول يو خوب وو! لکه څنگه چې حسن په يو خوب کې يو عمر تېر کړې وو، ما هم يو خوب کې يو عمر تېر کړی وو، هغه هم د فاتح په جسم کې! يعنې دا ټول خوب وو؟ باور مې نه راتلو دومره واضح او دقيق خوب مې لېدلې اوسېږي، خو ولې ما داسې خوب ولېده؟ کوټې مينځ کې په پرته د مور د فشار د گولې په قوټي مې سترگي ولگېده!

ما غوښتل ځان وژنه وکړم خو ناڅاپه دې منځ کې ويده شوې وم، او دومره يو جنون آمېزه خوب مې لېدلې وو.

د سهار آذن يې وکړو پاڅېدم اودس مې وکړو او پر لمانځه و درېدم، د لمانځه کولو ورورسته پر سجده پريوتم او لخدایه مې بخښنه وغوښته، او له دې چې زه يې د يو داسې جاهلانه او احساساتي کار څخه وژغورلم شکرونه مې وويستل، زما کار همغه دقه کې د احساساتو پر مېنځ نیول شوي جاهلانه پرېکړه وه، اوس چې خپل د کار

وروسته نتایجو ته فکر کوم نو واقعا پېنېمانه یم، زما پر ځان وژني زما خو بېره
غرقه وه جهنم مې ځای وو دا ژوند خو مې خراب، خراب وو هغه ابدی ژوند مې هم
خراب کېدو.

پلار، مور، ورونو او ټول کورنۍ ته مې یو پېغور پاتې کېده، داسې یو پېغور چې د
ژوند تر اخیږه به نور هېڅکله هغوي د شرم څخه د سر پورته کولو نه وایې، که څه
هم پوهېدلې وم هغه یو خوب وو خو زړه مې ویل زما خوانېې د رېښتیا همدا خبري
کول! یعنې ډاډمن وم البته د مشر کاکا په اړه نه پوهېږم چې ایا داسې به وې څنگه
چې خوب کې مې لېدلې و کته؟ خو د زړه د تل مې دعا وکړل چې خدای دې وکړې
همغسې اوسېږي، که نه یې خدای دې همغسې جوړ کړې. یو حامې، یو طرفدار، یو
پناه ورکونکي، سم لکه یو پلار پشان. سجدی حال کې وم چې د کوتې دروازه خلاصه
شوه.

په تلوار مې شاته وکتل چې پلار مې ولېده، زه یې چې پر جاینماز ولېدم پر شونډو
یې نرۍ مسکا راغله او کرار یې وویل: موږ ته هم دعا کوه لورۍ.

سترگي مې د اوبنکو ډکې شوي او د څه ویلو بغیر مې یوازې سر د "سمده" پسان
وخوځاوه هغه هم په همغه مهربانه څهره دروازه بنده کړه او لا، د پلار په لېدو مې
خوب کې د هغه څهره مخې ته راغله که څه هم تر اخیږه یې ونه ژړل خو حالات یې
تر ټولو خراب وو، خپل د تاریخ ښوونکي خبره مې رایاده شوه ویل یې: مور گانې
زیات ژاړې غم کوې او خپل درد ښکاره کوې خو پلرونه داسې نه دي، هغوي خپل درد
نه ښکاره کوې هغوي خپل درد ساتې، ساتې او ناڅابه یوه ورځ را غورځېږي او داسې
غورځېږي چې نور د پاڅېدلو نه وې.

د لمانځه وروسته له کوتې و وتم زړه مې د ټول کورنۍ پسې دومره تنگ وو، لکه
کلونه چې مې لېدلې نه وې. د مور کوتې خوا ته ورغلم ومې لیده تازه د لمانځه لپاره
غواړې راپاسې زما په لېدو حیرانه شوه، غوښتل یې چې څه ووايې خو ما ځان ور
ورسه وو او کلکه مې غېږه کې ونیول، تر اوسه د مور اوبنکي او سلکې مې د سترگو

وړاندې وه، بې اختياره مې په ژړا پېل وکړو مور مې هم زه غيږه کې ونيولم او دلدارۍ راکول يې پېل کړل.

مور- هيش گرانی لورې مه ژاړه خدای مهربانه دې، خلاص به شې درسونه دې دومره ورته غم مکوه، ناميده شيطان دی بچيه.

له دې چې زما ساده مور تر اوسه فکر کاوه زه د انسټيوت پر بنديدو ژاړم نور مې هم ژړا زياته شوه، خدایه ما څنگه غوښتل داسې يو ظالمانه کار د دوي په حق کې ترسره کړم؟ ما تل هغه انجونو او هلکانو ته خبري کول او رټل مې کوم چې د ميني او د يو جنۍ يا هم هلک په خاطر به يې ځان وژنه کول، تل به مې ويل خومره دا کسان جاهلان او احمقان دې چې خپل مور، پلار او کورنۍ ته نکورۍ او د يو جنۍ يا هم هلک لپاره د ټول کورنۍ ژوند ورخراب کوي، خو څو ساعته مخکې ما هم همداسې يو کار غوښته تر سره کړم!

کوټې ته د پلار په راتلو ژر له مور جلا شوم خپل اوښکې مې پاکې کړل او غوښتل مې له کوټې و وځم چې پلار مې زما مخي ته خپل لاس ونيو او د تلو څخه يې منع کړم. ځاي پر ځاي و درېدم خو اوښکې مې نه درېدې او بې اختياره مې پر مخ روانې وه پلار مې رامخکې شو سم په څېر څېر يې زما خوا ته راوککتل او ناڅاپه تندي تروش کړو او ويې پوښتل: په دې مخ دې څه شوي ولې داسې سور دې دا يوه خوا يې؟

د ژړاڅخه په پک غږ مې وويل: ه...هېڅ.

پلار- څه مطلب هېڅ؟ د مخ يوه خوا دې داسې سره ده لکه يو چا چې وه... او ناڅاپه خاموش شو لکه چې پوهه شو، اخري نفر چې زما کوټې ته راغلې وو د ده نازولې زوم وو، په حېرت يې زما د مخ خوا ته راوکتل او لاره يې راته پرېښوده زه هم په تلوار له کوټې ووتم.

اوه بجې د سهار وه او موږ ټول پر سرخانه ناست وو او ډوډۍ مو خوړل، ما خپل پر مخ د معمول خلاف لږ آرایش کړې وو، ترڅو د فاتح د خپېرې نېنه پټه شي او څوک يې ونگوري، البته که څه هم هغه چا چې نه بايد لېدلې وايې لېدلې وو، پلار مې په تروش تندي يوه گوله ډوډۍ خوړه او بيا يې يو نظر زما خوا ته کاوه، خو زه د دې ټولو خبرو با وجود خوشحاله وم له دې چې خدای دا فرصت راکړو ترڅو يو ځل بيا خپل د کورنۍ سره په يوه سرخانه کښېنم او ډوډۍ وخورم، موږ بندگان څومره ناشکره يو ترڅو چې يو شي لرو د هغه په قدر نه پوهېږو خو کله چې له لاسه يې ورکړو تازه په ارزښت يې پوهېږو، ما خپل د ژوند 23 کال په همدې توگه تېر کړې وه. او يو ځل مې لا شکر نه وو ويستلي.

چې شکر خدايه مور لرم، پلار لرم، وروڼه لرم، خور لرم، يو کور لرم چې په امن کې پکې ژوند کوم، يو مور لرم چې د غم وخت کې تل غيږه راته پرانيستې، يو پلار لرم چې خپل ټول عمر يې زما د هوساينې او ارمښت لپاره خاورې کړو، يو ورور لرم چې خپل د وينې تر اخرې څاخکي به زما د عزت ساتنه کوي، يو خور لرم که څه هم راڅخه لرې ده خو تل زما په فکر کېده او د زړه راز مې ورسره دې، حتا له دې چې د فاتح کوژدنه وم دا هم راته اوس يو د شکر مثله ښکارېده! چې د يو چا په نوم يم او ټول ناپاک سترگي راڅخه اړول شوي دې که څه هم فاتح زما په نظر د دې تعريف حقداره نه دې.

په همدې فکرونو کې وم او د الهام په خبرو مې خندل، الهام د تل پشان مجلس يې گرم کړې و او د هره خوا يې يوه خبره کول، او زموږ سات يې تېره وه چې د کور دروازه وټکېده ...

الهام- په دې سهار وختې به څوک وي؟
پلار مې داسې حال کې چې خپل د پيالي د چايو څخه غوړپ کاوه ويې ويل: که زحمت وباسې او لاړشې وگورې نو معلوم به شي چې څوک دې!

د پلار په خبره الهام احمد ته وکتل او هغه چې په عمر کې د الهام څخه دوه کاله کوچني وو او ورته نه یې نشو ویلې په تروش تندې لځایه پاڅېده او ولاړ، څو شېبې وروسته احمد بیرته راغلو موږ ټولو وروکتل مور مې خوله جوړه کړه ترڅو ورڅخه وپوښتي چې چا دروازه ټکوله؟ چې دې وخت کې همغه آشنا ډډ نارینه غږ او بیا خپل فاتح دهلیز ته راننوت او سلام یې کړو!

په دې سهار وختې د هغه داسې راتګ ټول حیران کړل، بلخصوص زه! د هغه په لېدو خوب کې لېدلې ټول انځورونه مې د سترګو مخکې تېر شول، په حیرانتیا مې ورته کتل توره جوړه کالې اچولې وه، د تور پټو او کندهاري غمې داره خولې سره، همغه شان وو لکه څنګه چې ما خوب کې لېدلې وو! د هغه په دې شان لېدو د وېرې څخه مې لارې تېرې کړې.

پلار مې په حیرت او مشکوک انداز ورڅخه وپوښتل: علیک سلام پخیر راغلې، خیرت خو دې؟ څنګه په دې سهار وختې دیکخوا راتګ دې وشو؟ فاتح په ګنګس انداز داسې حال کې چې دوه سترګې زما خوا ته نیولې وه وویل: هو .. هو ... خیرت دی هغ ... هغه

د دې څخه مخکې چې کوم بله خبره وکړې مور مې په خوش اخلاقي او مهرباني وویل: سړی پریږده اول یو پیاله چای وڅښې، بیا به د راتګ دلیل ووايي. پلار مې څه ونه ویل او ما او فاتح ته یې په مشکوک نظر را وکتل چې فاتح د عادت مطابق خپل خولې له سر لرې کړه داسې حال کې چې وینښتیانو کې لاس تېره وه او ماته یې راکتل ویې ویل: هغه ... د کاکا ناوی ... لږ مې د بلقیس سره کار وو.

کله چې زما او زما د کورنۍ حیران نظر یې ولېده نو په تلوار یې وویل: هغ ... هغه پروږن زما په نظر د بلقیس کوټه کې زما د شرکت کارټ غورځېدلې ... او ... او هغه زما پکار دې، که هغه راته پېدا کړې.

مور مې په تلوار زما خوا ته مخ کړو او ويې ويل: شابه لورۍ وگوره د فاتح زوي کارټ چېرته دې.

زه پاڅېدم خو تر اوسه په وېره او حيرت مې د فاتح خوا ته کتل د هغه حالت ماته له يوه خوا نرمال نه ښکاره کېده او له بلخوا د هغه جامو زه خپل د ليدلې خوب وخت ته ورې وم، خپل د کوټې خوا ته مې غوښتل روانه شم چې د مور غږ مې واورېده چې فاتح ته يې وويل: رauxه زويه ته کينه يو پيال ه چاپې وڅښه ترڅو بلقيس لور ستا کارټ پيدا کړي.

د پلار غږ مې هم پورته شو چې په مشکوک انداز يې فاتح ته وويل: الهام ته به دې زنگ وهلې وايې هغه به درته کارټ راوړي وو، ولې دی دومره ځان په زحمت کړو په دی سهار وختې؟

فاتح بغير له دې چې د هغوي خبرو ته کومه توجه وکړې زما خوا ته راغلو او ويې ويل: زه به هم د کارټ په پيدا کولو کې د بلقيس مرسته وکړم. او بيا بغير له دې چې د چا اجازي ته په تمه شې زما د کوټې خوا ته روان شو، ما په حيرت شاته خپل مور او پلار ته وکتل چې مور مې د تلو په اشاره سر راته وخوځاوه خو پلار مې همغسې مشکوک راکتل خو دې منځ کې د الهام شيطان نظر د شرم څخه سره کړم او په تلوار د کوټې خوا ته لاړم.

کوټې ته په ننوتو په فاتح مې نظر ولگېده چې زما د کوټې منځ کې حيريان ولاړ وو او شاوخوا يې کتل خپل د کوټې په لېدو مې تندي تروش شو تر اوسه مې نه وه پاکه کړې د دې و وروسته مې غوښتل شلیدې پاڼې او هغه لعنتي گولې قوطني او نور لمشي پاک کړم، د دروازی په خرپ فاتح زما خوا ته مخ راوگرځه وو..

سترگي تکې سرې وه لکه چې خوب يې نه وې کړې، يا هم لکه چې سخت ستړي وي، د کالو پورته دوه ټپي شلېدلې وه، پټو يې د تل پشان منظم په اوږو نه وو اچولی، خو همغه جامې اچولې کوم چې ما خوب کې لېدلې وه؟ خپل ځواب مې خپل ورکړو

ځکه همدا کالې پرون هم اغوستې وه نو ځکه تا په خوب کې د همدې لپاره په دې کالو کې لېدلې وو" زما په کتو هغه ژر زما خوا ته راغلو داسې چطېزه له وېرې په دروازي جوخت و درېدم.

فاتح په انديښمن لهجه وپوښتل - ښه يې؟

څو شېبې مې په حيرانتيا ورته وکتل، خو ناڅاپه مې ياد ته راغلو چې پرون يې زه وهلې وم نو د هغه لپاره ضرور پوښتنه کوی ښه يې؟ په دې فکر مې تندي تروش کړو او داسې حال کې چې د هغه له سنگه مې غوښتل تېره شم ومې ويل: غواړې و وايې زما په اړه په انديښنه وې چې سهار وخت راغلې؟

لاس مې وغځاوه ترڅو د غالې له سر شلېدلې پاڼې راوخلم چې د شا لخوا لاس مې کش شوو او د هغه سره سم يو گرم ځاي کې ننوتم! د هغه د قيمتي عطر بوي چې پوزي ته مې راغلو او د غوږ لاندې د هغه د زړه په زوره درزېدل مې واورېده نو پوهه شوم چې هغه زه غېږه کې نيولې يم!

د وېرې او استرس څخه مې سا نشو اخيستې، لومړۍ ځل وو چې داسې په بې پروا يې ما ته لاس راوړې وو او زه يې غېږه کې نېولې وم، هېڅکله نه د نکاح په وخت کې او نه د هغه څخه مخکې لاس وهل خو لږې حتا سم يې راکتلې لا نه وه، د څو شېبو وروسته چې لږ پرېښود شوم او غوښتل مې د هغه له غېږې جلا شم هغه نور هم کلکه ونيولم او زما د غوږ څنگ کې په ډډ نيولې غږ وويل: خدايه شکر دې... شکر چې ښه ده ... شکر ...

د هغه د غږ په اورېدو حيرانه شوم، نه پوهېدم چې دا کار او دا خبرې څه معنا لري؟ چې هغه خپل د غېږې څخه جلا کړم او داسې حال کې چې خپل لاسونه يې زما د غومبرو دواړو خوا ته کيخودلې وه او زما مخ يې خپل په لاسونو پوښلې وو په بېحد مهربانه او مينه ناک غږ يې وويل: ما وبخښه بلقيس ... ما وبخښه ... ما غوښتل پر تا لاس پورته کړم ... نه پوهېږم ناڅاپه ولې هغسې بې کنټرول شوم او

هغه دومره چټتیاټ مې درته وویل ... زه بخښه غواړم زه زه پوهېږم ته د گل
څخه لا پاکه او معصوم یې ...

د فاتح د خبرو په اورېدو نږدې وو د زیات حیرت څخه ښاخ مې پر سر را پورت
شې، فاتح او داسې مینه ناک خبرې؟ فاتح او داسې مهربانې؟ لکه چې دا هم خوب
دې؟ غوښتل مې ورڅخه لرې شم خو هغه اجازه رانکړل او خپل په همغه غټ او
نارینه لاسونو باندې زما لاسونه ونيول او په یو جنون امیز او گنگس انداز یې وویل:
خوب مې لیده... خوب مې لېده تا زما د لاسه ځان وژنه کړې وي.

د هغه په دې خبره سترګې مې له حیرت خلاصې پاتې شوې چې فاتح لکه لیونیانو
پشان لکيا شو: نه پوهېږم څنګه درته ووايم خوب نه وو! یعنې خوب وو، خو د خوب
پشان نه وو، بیخې داسې وو لکه رښتیا چې وې، زه په تا کې وم ... یعنې مطلب زه
ستا په جسم کې وم او ته زما په جسم کې وې، یعنې مطلب څنګه درته ووايم ...
فاتح زما لاسونه خوشې کړل، او زه چې لکه بې ساه جسد پشان د کوټې منځ کې
ولاړه وم په راوتلو سترګو له حیرت مې د هغه خوا ته کتل، فاتح داسې حال کې چې
خپل ویښتیانو کې لاس کش کاوه په کراره لهجه یې وویل: ډېر یو عجیب او غریب
خوب وو، زه ستا په جسم کې راغلم دلته.

زما کوټې ته یې اشاره وکړل بیا لکه لیونیانو پشان په کوټه کې په ګرځېدو شو، زما د
د بستري څنګ ته ودرېده او ویې ویل: همدلته د کاکا ناوې ماته ځای واچو ترڅو
خلم، یعنې اصل کې ستا جسم ته ځای واچوه، ځکه تا... تا ...
په مات او غمجن نظر یې راوکتل او ویې ویل: ځکه تا ځان وژنه کړې وه! ټول
کورنۍ دې درباندي څرخېدل او یو دقه یې زه یوازی نه پرېښودم چې هسې نه بیا
کوم غلط کار ونکړم.

د هغه په خبرو زما سر په څرخیدو شو فکر مې کاوه کوټه مې په سر ګرځې غوږونه
مې کیپ شول او نور مې د هغه غږ نشو اورېدلې، ځای پر ځای کېښناستم چې فاتح
په تلوار ځان تر ما را ورسره وو او داسې حال کې چې زه یې له اوږ څخه نیولې وم،

په اندیښنې زما د حال پوښتنه کول، خو ما ورته هېڅ ځواب ورنکړو، هغه خوب وو کنه؟ ما خوب لېدلې وو؟ که خوب وو بیا ولې فاتح هغه ټول په یاد وو؟ باور مې نه کېدو فکر مې کاوه دا اوس حال هم شاید خوب کې اوسیدم؟ کنه څنگه امکان لرې داسې یو کار؟ په همدې فکرونو کې وم چې یو یخ شې مې پرشونډو ولگېده لږ چې پام مې وکړو نو پوهه شوم فاتح د یخو اوبو گیلان زما شونډو ته نېولې او کوټه کې دننه ټوله کورنۍ مې هم موجود وه!

مور مې څنگ ته راغله او د فاتح له لاسه یې د اوبو گیلان واخیست او داسې حال کې چې زما شونډو ته یې رانږدې کول، د اوبو ډکو سترگو باندې زما د حال پوښتنه کول فاتح زما له څنگ پاڅېده او په اندیښمن انداز یې راوکتل چې پلار مې په تروش تندی ورباندې غږ کړل او ورته ویې ویل: راشه ستا سره مې لږ کار دې، که څه هم د فاتح زړه نه غوښت او د سترگو څخه یې معلومه وه چې غواړې دلته زما څنگ کې اوسیدې خو له مجبورې د پلار پسې شو او له کوټې ووت.

زما د کوټې څخه د وتلو نیم ساعت وروسته د کلا د دروازی ټک شو، او مور مې راته وویل چې فاتح لاړو، زما پر وجود یخه خوله راغلې وه او له وېرې او وحشت څخه لرزېدم مور مې راباندې دوه کمپله اچولې وه او هر دقه یې زما پر تندی لاس کېخوده او د شونډې لاندې ویل: بدن یې داسې یخ دې لکه ساه چې پکې نه وې! تر غرمې همدا حال مې وو د غرمې وروسته لږه ښه شوم، خو هغه ښه کېدل یوازې د جسمي اړخ وه، رواني اړخ همغسې حال کې وم زر رقم فکر او سوچونه مې ذهن کې گرځېدل زړه مې غوښت د فاتح سره خبرې وکړم او ورته و وایم چې دا ټول خوب اصل کې رښتیا وو او ما د رښتیا غوښتل ځان وژنه وکړم، خو له یوخوا د هغه څخه پارېدم له دې پارېدم که خبر شې ما غوښتل ځان وژنه وکړم هسې خپل د مور گمان او خیال راباندې ونکړې!

دا فکر دومره وېره ولم چې لاس مې نه تلو ترڅو ورته زنگ ووهم، ماښام تر نیمه شپه وینه وم او همدا فکرونه مې کول نه پوهېدم ولې خوب مې تېښتېدلې وو، سل

خُله مې موبایل ته او د هغه نمبر ته لاس لاړو خو زنگ مې ونشو وهلې، او هغه هم هېڅ کوم مسج یا زنگ ونه واهه، البته زما په نظر د هغه سره زما نمبر نه وو! ما خپل نمبر د هغه ټول کورنۍ کې هېچا ته نه وو ورکړې، د هغه د خويندو څخه مې ښه نه راتلل یو کال مخکې مې یو نمبر درلود دوی ته مې ورکړې وو هره ورځ د ده دوه خويندو په وټسپ کې راته خپل د نوي جوړ کړو کالیو عکسونه راستول او پر ما یې ریشخند واهه! ما هم الهام ته وویل چې یو نوي سیمکارت راته واخلي او هغه نمبر مې بیخي مات کړو، نو ځکه زما دا نوي نمبر د هېچا سره نه وو.

د کوټې د گروپ تېې مې ووهل او گروپ مې گول کړو، راغلم خپل ځای ته کمپل مې پر ځان کش کړو او ځانته مې دلدارۍ ورکول پیل کړل او کوښښ مې کاوه خپل فکر د دې موضوعاتو او خبرو څخه واړوم، ځکه د سهار څخه تراوسه چې دشی دوه بجې وه دومره مې د دې موضوع په اړه فکر کړې وو چې نور مې مغزو د اضطراری حالت هشدار راکړې وو او ویل یې که یو بله دقه فکر وکړې نو فدای حملې درباندي کوم او چوم! نه پوهېدم خپل فکر څنگه د دې خبرو څخه واړوم؟ ناڅاپه یوه خبره مې ذهن ته راغلل یوه میاشت مخکې شبنم ماته وویل: که د ناولونو او د شعرونو شوقې یې نو د دې لځایه چې فیسبوک او گوگل کې ورپسې وگرځې ټلگرام ډانلوې کړه هلته د کتابونو خزانې دې او کولې شې هر رنگ کتاب او شعر چې غواړې پیدا کړې!

ما هم د هغې دا خبره خوښ شوه او په همغه ورځ مې ټلگرام انسټال کړو، شبنم راته د څو چینلونو لینک راوستوه ویل دلته لاره شه ښه ناولونه او شعرونه لرې په هغه چینلونو کې یو چینل وو په نوم د "پښتو ناولونه د یو سپین زړه سره" دا چینل د رښتیا هم ښه ناولونه نشر کول خو د ناولونو څنگ ته د هغه چینل مدیر چې زما په نظر "شهاب صیب" نومېده یو بل کار هم کاوه چې زما زیات خوښېده! او هغه دا چې هغه به هر مازدیگر یو، یو اروپوهني والا لیکنه چینل کې نشر کول او د رښتیا هم چې ښه خبرې به یې کول. د هغه یوه لیکنه زما تر اوسه په یاد کېده هغه لېکلې وه "که تاسو استرس لرې او بیځایه فکرونو مو نه پرېږدې او هر دقه مو ذهن ته زر رقم خیالونه راځي نو د هغه فکرونو څخه د خلاصون لپاره کوښښ وکړې هغه افکار د

ځان سره ياداشت کړې او ويې لېکي ځکه ليکنه د دې سبب کېږي چې نور هغه افکار مو ذهن ته رانشي."

په دې فکر پر شونډو مې نرۍ مسکا راغله موبایل مې راوخيست په ښي اړخ واوښتم او خپل د موبایل د نوټس صفحه مې خلاصه کړه ما تل دلته هغه شعرونه او ليکني ساتل چې زما خوښېدل، د بېحد زيات شعرونو او ليکنو څخه راتېره شوم او د نوټس يو خالي صفحه کې راباندې د راپېښ شوې حال ليکنه پيل کړه دومره مې ولېکل او ولېکل تر دې چې نور مې فکر کاوه عصاب مې سترې شوه! او سترگې مې د خوب له لاسه نه خلاصېږې، موبایل مې گول کړو او خپل پر سترگو مې لاس تېر کړو، د رښتيا هم د هغه دا تخنيک کار وکړو فکر مې کاوه د عصابو څخه مې يو غټ بوج لرې شو، او په کراره ویده شوم ...

په سينه مې د يو تيز او کلک شې په لگېدو په وحشت او وېرې سره سترگي خلاصې کړې چې مخي ته مې مشر کاکا ولېده چې ټوپک يې زما پر سينه نيولې او داسې حال کې چې له غوسې څخه يې لارې د خولې بادېدل ويې ويل: ها؟ تا ته وایم ولې لکه خر زما خوا ته راگورې ځواب راکړه.

د وېرې څخه مې ژبه بنده راغلې وه نه پوهېدم څه ووايم؟ چې ناڅاپه د کوټې دروازه خلاصه شوه او د فاتح مشر ورور نعمان راننوت او د مشر کاکا په لېدو چې زما پر سينه يې ټوپک نيولې وو په وحشت زموږ خوا ته يې رامنډه کړل او مشر کاکا يې زما څخه لرې کړو.

نعمان- پلار دا څه کوی؟

مشر کاکا داسې حال کې چې له غوسې څخه همغسې خوټېده په خشم يې وويل: له سر د انسان شيدي نه دې رودلې، زر ځله مې ورته وويل خپل د مور او خويندو په

خبرو مه ختا وځه، هغوي له سر د بلقيس څخه ښه نه راځي زر رقم تهمت وړيسي
تړي ترڅو ستا زړه له هغې تور کړي او مور دې خپل د هغه مردار قوم او قبيلي څخه
درته خپل په خوښه يو کم...چي...ني... مرداره وکړي. او ته هم د هغې د خبرو
پسې. روان يې.

څو شېبې خاموش شو او بيا داسې حال کې چې په ځېر، ځېر يې زما خوا ته راکتل
ويې ويل: اوس چې سم گورم ته زما د وريري لياقت نلري. همغه بهتره درنه خوشې
کړم ترڅو بيا ستا له لاسه خپل پر سر کومه بلا رانه وړي، که سبا ورځ ورباندې يوڅه
وشول زه خپل ورور ته څه ځواب ورکړم؟ په کومو سترگو ورته وگورم؟
بيا يې په غوسي راوکتل او داسې حال کې چې خپل گوته يې زما مخې ته د گواښ
پشان خوځول ويې ويل: سبا ځم د هغې ليدو ته او پوښتنه ورڅخه کوم زما دې
قسم وي پر خدای که راته ويی ويل تا نغواري درڅخه يی خلاصه وم.

نعمان- دا څه وای پلاره؟

مشر کاکا- همدا چې وا مو ورېدل، که هغې وويل دا ...

زما خوا ته يې اشاره وکړل او ويې ويل: که بلقيس وويل دا خر نغوړم نو زما دې
قسم وي درته د يوه پلار به پيدا نه يم فاتح! چې خپل وريره مې درڅخه خوشې
کړي نه وي! ځم يو چهارپايه خر ته يې ورکوم خو ستا پشان انسان نما دوه پښو خر
ته يې نه درکوم، عمر دې د 30 کالو شو خو عقل دې لا ځم د يو 5 کلن ماشوم قدر
دې د هغه څخه لا کم دې ...

بيا له غوسي څخه سور شو او زما خوا ته يې غوښتل راشي خو نعمان ونيو، په
همغه قهر يې مخ د نعمان خوا ته کړو او ويې ويل: زر وارو مې ورته ويلې چې ستا
مور بلقيس نه خوښه وي! ځکه زما وريره ده. هغه غواړي ته د هغې د کوم وريري يا
خورزې سره واده وکړي ترڅو ستا ښځه د هغې د لاس لاندې راشي. زر ځله مې ورته
ويلې د ښځو په مکر او فريب سر خلاص کړه خو دې بيا هم ځې د هغې خبرو ته
غوږ نيسي.

نعمان د مشر کاکا د ارام کېدو کوښښ وکړو، خو کاکا عصاب دومره خراب وه چې ټوپک یې زما خوا ته را وغورځاوه او د څو کنځلو کولو وروسته له کوټې ووت. د هغه په تلو نعمان زما خوا ته راغلو او زه یې د اوږې څخه ونيولم ترڅو پاسېږم خو ما خپل لاس د هغه د لاس څخه کش کړو او خپل پر سر می کیخود، گنگسه وم! زه څنگه بیرته دلته راغلی وم؟ داسی وو لکه یو فلم یو ځای بند کړی او کله چې بیرته راشې نو فلم د همغه ځای څخه پیل شې! خو عجیبه دا وه چې نه د فلم پشان ښکارېده او نه هم خوب!

سم دم رښتیا وو، نعمان زما څنگ ته کښېناست او ماته یې دلدارۍ راکول، خو ما یواځې ورته کتل! ناڅاپه په تلوار لځایه پاسېدم زه باید خپل کور ته لاړه شم! په دې فکر په تلور د کور د دروازی خوا ته روان شوم نعمان هم راپسې شو او ناری وهل او پوښتنه یې کول چې چیرته روان یې؟ خو ما د ځواب ورکولو لځایه گامونه چاپک کړل خپل د ځوانې غږ مې اورېده چې ما ته یې ښېراوي او بد رد ویل له کوره ووتم او خپل د کور خوا ته مې مخ کړو، د شاوخوا څخه بېخبره نه پوهېږم په کوم تلوار کور ته ورسېدم، دروازه مې وټکول څو شېبې وروسته الهام دروازه راته خلاصه کړه او زما په لېدو یې کرار وویل:

الهام- پخیر... ما فکر کاوه شاید اوس کور کې ویده اوسېږی درسته شپه دې روغتون کې په ویښه تېره کړي وه!

بغیر لدې چې ورته کوم پام وکړم د خولې لارې مې تېری کړی او ومې ویل: غواړم.. پر ځان مې بوج راوسته او ومې ویل: غواړم بلقیس وگورم اجازه شته؟ الهام په خندا د دروازی له مخې لری شو او ویې ویل: هو، هو راځه صاحب د اجازې یاست د کاکازو خپل کور د دې.

د الهام پسې کور ته ننوتم زما په تگ ټولو یو رقم عجیب، عجیب راکتل البته د هغوې څخه زیات زه خپله په حیرت کې وم! پلار مې هم د الهام خبره تکرار کړه چې ولې ویده شوی نه یی درسته شپه دی په ویښه تېره کړی وه!

خو ما ورته یواځې سر وخوځاوه او په کراره مې وویل: بلقیس یو ځل وگورم بیا ځم.

هغوی هم فکر وکړو زه داسې د بلقیس سینه چاق مین یم چې د لېدو بغیر یې خوب نه راځي!

مور مې په کراره وویل: که څه هم ویده ده خو بیا هم لاړ شه یوځل وې گوره ترڅو زړه دې جمع شي.

د مور خبره لا خلاصه شوې نه وه چې ما د کوټې خوا ته گامونه تیز کړل، په تلوار کوټې ته ننوتم او دروازه مې د ځان پسې وتړل. نظر مې پر همغه هوار شوی ځای ولگېده چې فاتح راته ښودلې وو او ویلې وه! زما جسم هملته وو او سترگي پټې وه! کرار و خواته یې نږدی شوم، پوهېدم دا فاتح دی! او د هغه څخه عجیب لا دا چې فکر مې کاوه دا خوب لکه یو واقعیت دې او څه چې زه دې خوب کې ونیم او احساس کوم هغه یې هم احساس کولې شي!

زما د پښو په غږ هغه په تلوار سترگي خلاصې کړې، لکه له سر چې ویده نه وو او له دروغو یې سترگي پټې کړې وه! زما په لیدو په ځېر ځېر یې راوکتل او په تروش تندي خپل لاس یې خپل په تندي کیخود او د شونډې لاندی کرار ځان سره وویل: خدایه دا نو څنگه عجیب خوب دې! ولې دا یو خوب باید پر ما باندی دوه ځله تکرار شي؟ او ولې دومره واقعي ښکاري دا ټول شيان؟ خدایه که د هغه ناحق څپېرې په خاطر تا زه داسی رانیولې یم نو ما خو نن د هغې څخه بڅښنه وغوښته بیا ولې دا لعنتي خوب پای ته نه رسوي؟

په کرار گامونو خوا ته یې ورنږدي شوم او داسې حال کې چې د هغه څخه په برابر واټن کې کښېناستم کرار مې ورته وویل: دا خوب نه دې فاتح! یا هم شاید خوب وې خو .. څنگه درته ووايم نن چې ته زموږ کور ته راغلې او هغه خبري چې دې وکړل هغه ټول رښتیا وه!

زما په خبرو هغه ناخپه خپل لاس د تندۍ څخه لرې کړو او خپل ځای کې کښېناست او داسې حال کې چې د حیرت څخه یې رږ رږ زما خوا ته راکتل ځان سره یې کرار وویل: خدایه نور نو کرار کرار دا خوب دې ویروونکي کېږي، دا له کوم خبره ده چې زه نن تللې وم د بلقیس ملاقات ته او څه مې ورته وویل؟
بیا څو شېبې خاموش شو او بیا یې کرار وویل: ضرور دا ټول زما خیالات دې! هو
زموږ خیالات زموږ خوبونه جوړه وی او دا هم زما خیال دې!

ناخپه یې زما خوا ته ټوپ کړو او زه له وېرې ورڅخه شاته شوم او د شا په تخته په هغه دومره جسم او قد او قواره را وغورځېدم، فاتح داسې حال کې چې زما و مخ ته یې خپل مخ نږدې کاوه په کامل توګه زما پر بدن یې سیوري واچوه، او په مشکوک انداز یې وویل: زه ستاسو کور ته درغلې وم، دا راته ووايه چې اخر څه وشو بیا؟

خپل د خولې لارې مې تېرې کړې او ومې ویل: تا ... تا د دې خوب په اړه خبري کول او... او بیا د زیات وېرې څخه زما فشار ښکته شو ... او ... او بیا بابا راغلو ته یې لځان سره د کوټې بهر ویوړې.
فاتح- ښه بیا؟ بیا ستا پلار ماته څه وویل؟

داسې حال کې چې هغه زما په جسم کې وو، او دا چې اوس یې ځان پر ما اچولې وو اصل کې زما خپل جسم وو خو بیا هم زه داسې د تاثیر لاندې راغلې وم چې فکر مې کاوه هغه فاتح دې خپل په مردانه جسم کې او داسې یو کار یې کړې!

فاتح- څه رږ، رږ راکوری وایم ستا پلار ماته څه وویل؟ کله چې زه یې د هغه کوټې څخه وباسلم؟

په بند بند ژبه مې وویل: زه ... زه خو څه علم غیب نلرم، یوازې نیم ساعت وروسته د دروازی خرپ مې واورېده او مور مې راته وویل چې ته لارې!

هغه څو ثاني په خاموشي راوکتل او بيا زما څخه لرې شو، زه هم کښېناستم د وېرې او هيجان څخه مې زړه په 180 کې درزېده، چې ناڅاپه هغه په خندا شو او ويې ويل: تر اوسه مې فکر کاوه دا زما يو جانبه خوب دې او يوازې زه يې کورم! خو نه دا خوب ته هم زما سره گورې، خو حيران و دې خبرې ته يم چې ولې زموږ جسمونه يو د بل سره بدل شوي؟

بيا يې زما خواته راوکتل شايد د ځواب ورکولو په تمه! خو ما ورته يوازې په خاموشي وکتل چې هغه د څو شېبو وروسته په تروش تندي وويل: خو يوه خبرې باندې زما سر خلاص نشو هغه ځان وژنه آيا تا د رښتيا کړې وه که څنگه؟ ما بيا هم ځواب ورنکړو چې هغه زما خوا ته رانږدې شو او خپل پوښتنه يې يو ځل بيا تکرار کړه: وایم هغه د ځان وژني کيسه صحيح ده که غلطه؟

نه پوهېږم ولې ناڅاپه داسې شجاع او دلېره شوم! شايد له دې سبب چې خپل جسم کې نه وم؟ او دا نړۍ راته هسې يو خوب او خيال ښکارېدو؟ يا که کوم بل چل وو، خو هر څه چې وو ناڅاپه په ټول وجود کې مې داسې د شجاعت احساس وکړو چې حد يېچ نه درلود، په کلک لهجه مې ورته وويل: د هغه وروسته چې تا لکه يو ځناور پشان راسره رفتار وکړو او ولاړې، نو زما عصاب دومره خراب شوي وه چې خپل د مور د فشار د گوليو قوطني راوخيست ترڅو د هغه پر خوړلو ځان ووژنم! د دې خبرې پر کولو مې د هغه خوا ته ست گي خښې کړې چې هغه په افسوس او غمجن نظر راوکتل خو د سترگو کونج کې د غوسي نښې هم ما ته ښکارېدې، خو زه بغېر له دې چې و وېرېږم ومې ويل:

— نه پوهېږم ذهني فشار وو؟ که د خدای لخوا ليکل شوی تقدير؟ چې همغه وخت کې خوب وړې وم، او کله چې سترگي مې خلاصې کړې نو په همدې خوب کې وم او خپل جسم مې لېده چې د شفخانی پر کټ پروت دې، هېڅ مې سر نه خلاصيدو چې اخر خبره څه ده؟ خو دا چې هرڅه د رښتيا ښکارېدل او زه ستا په جسم کې وم نو

کوبښې مې وکړو موضوع هضم کړم او کرار کرار دا واقعیت ومنم او منتظر پاتې شم ترڅو ته په هوښ راشې او زه درته

هغه زما خبره پرې کړل او ویې ویل: او کله چې په هوښ راغلم نو تا ماته ټوله کیسه بشپړ وکړل! او زه شوم بلقیس او ته شوي فاتح! او لاړو یو دبل کورونو ته! اهوممم همداسې ده؟

ما سر د هو په بڼه وخوځاوه چې هغه په کراره وویل: کله چې د شفخاني څخه ستا د پلار سره موټر کې کښېناستم او دلته ستاسو کور ته راغلم نو ښه سم غور استقبال مې وشو! مور دې له یوې خوا جان او قربان راته ویلو او پلار او ورنو دې له بلخوا! خلاصه چې هر چا یو کار کاوه ترڅو اغلې بلقیس روحیه ښه کړي!

خو ما ته دا حالت د منلو وړ نه وو، دا چې زه دې ستا جسم ته راغلې اوسېږم؟ او ته دې زما؟! خو د دې ټولو خبرو څنگ کې ستا د مور کله ناکله په پټه، پټه ژړلو زما عصاب خوړلو! او همدا سبب وو چې ما کمپل په سر کش کړو ترڅو هغوي فکر وکړي زه ویده شوی یم او یوازي مې پرېږده، خو همدغه منځ کې ناڅاپه له خوب راپاڅېدم او متوجه شوم چې خپل کوټه کې یم او دشیپي ۲ بجې دې! لومړۍ فکر مې چې وکړو نو ځان سره مې وویل دا ټول هسې خوبونه دې، خو زړه مې طاقت ونکړو او سهار وختې ستاسو د کور خوا ته درغلم..

په دروند نظر یې را وکتل او ویې ویل: ما فکر کوو هسې نه دا خوب رښتیا اوسېږي او تا ځان وژنه کړې وي! خو کله چې راغلم، نه پوهېږم ستا پلار ولې او په څه دلېل زما څخه غوسه وو! د هماغه لومړۍ سلام علیک وخت کې راته غوسه معلومیده خو خان یې نیولې وو خو ستا د راغورځېدو وروسته چې له کوټې وویستم نو ...

خاموش شو، ډېر مې زړه غوښت ادامه د خبرو یې واورم او پوهه شم چې زما پلار ورته څه ویلې؟ خو هغه ناڅاپه موضوع بدله کړه او ویې پوښتل: ښه ته راته کیسه وکړه شفخانه کې د جلا کېدو وروسته ستا سره څه چل وشو؟ د هغه په خبره مې لومړۍ شې چې خیال ته راغلو هغه د ده د مور بدې خبرې وه، د

هغه په یاد راوړلو عصاب راخراب کړل او هېڅ مې ونه ویل، چې هغه هم لکه چې څه ناڅه وپوهېدې چې نور څه یې ونه ویل او د موضوع بدلولو په پار یې وویل: عجیب ده! بېخې مې سر نه خلاصېږي اخر ولې موږ دواړه یو خوب گورو هغه هم په داسې حال؟

بیا یې زما او خپل جسم ته اشاره وکړل او ویې ویل: فکر کوم دا هسې دروغ او واهې خیال دې، او ته زما د ذهن جوړ کړ شوې تصور یې او رښتیا نړۍ کې ته زما سره په دې خوب کې نه یې! بد بد مې وروکتل دا چې په خوب کې لا داسې شکاک او بدگمانه وو زړه یې راخوړو، دومره ورته کیسه مې د ملا نصر الدین وکړل دې اوس وایې ملانصر الدین ښځه وه که سړې؟ دا دومره لویه کیسه ما ورته وکړل، خو دې تر اوسه لگیا دې او وایې ته زما د ذهن تصور یې کنه موږ دواړه یو خوب نشو لېدلې! زما د قهرجن نظر په لېدو یې وویل: خپله فکر وکړه دا منطقی ندې، چې موږ دواړه دې یو خوب وگورو هغه دې هم داسې حال کې چې جسمونه مو یو دبل سره بدل شوی!

په پوسخند مې وویل: زړه دې غواړې زه درته ثبوت او مدرک راوړم ترڅو باور وکړی موږ دواړه په یو لعنتی خوب کې بند یو او جسمونه موو یو دبل سره بدل شوی؟!

هغه څو ځله د شونډې لاندې ځان سره تکرار کړل ثبوت، ثبوت او بیا ناڅاپه په خوشحالی وویل: هو ماته ثبوت راکړه چې ته زما سره دې خوب کې شریکه یې او زما وهم او خیال نه یې؟

په غوسه مې ورته وکتل او ومې ویل: ته لیونی یې؟ په دې خراب شرایطو کې زه د څه مرگ ثبوت او دلیل تاته راوړم چې ثابت کړي زه د رښتیا یم او که ستا خیال؟ هغه څو شېبې فکر وکړو بیا یې په تلوار وویل: د موبایل نمبر!

— څه؟

فاتح- ما ستا د موبایل نمبر په رښتیا نړۍ کې نژده ته ماته خپل نمبر ووايه د راویښ کېدو وروسته زه تاته زنگ وهم که زنگ د رښتیا تاته درغلو نو زه باور کوم چې ته

دلته په دې خوب کې د رښتیا زما جسم کې یې!

— ما خپل نمبر لیاډه نژده!

فاتح- د موبایل څخه دې راته نمبر ووايه.

څو شیبې په ځیر ځیر مې وروکتل او بیا مې وویل: که لږ سم پام وکړې نو پوه به

شې چې اوس وخت زه خپل جسم کې نه يم نو زما موبایل زما سره نشته!

فاتح- نو چیرته دی؟

— زه څه خبره يم؟

فاتح- داستا کوټه ده کنه؟

— هو.

فاتح- نو شابه راځه ستا موبایل پېدا کړو.

خپل د خبرې سره سم پاڅېدو او د موبایل په لټولو یې پېل وکړو، که څه هم کار یې

بېحد جاهلانه ماته ښکارېدو خو له یوه خوا مې احساس کاوه، چې دا کار به ښه وي

په دې رقم زه هم ډاډمنه کېږم چې د رښتیا آيا موږ دواړه دا یو خوب وینو او کنه؟

د څو دقیقو لټولو وروسته خپل موبایل مې د کرکۍ سره پیدا کړو، موبایل مې

راوخیست پاسورډ مې ووايه او په بېحد حیرت کې موبایل خلاص شو! او ما هم

ورته خپل د موبایل نمبر ورکړو، هغه د موبایل نمبر بغیر له دې چې چیرته ولېکې د

ځان سره پر ویلو شو او حیرانه شوم کله چې دویم ځل تکرار کې هغه زما نمبر پوره

زده کړو.

بیرته خپل په ځایونو کې کښېناستو چې هغه په لوړ غږ وخنډل، کله چې ما په

حیرت وروکتل نو هغه وویل: باید اقرار وکړم چې دا خوب څه ناڅه فایده هم لرې.

— لکه څه؟

فاتح- لکه همدا چې ستا نمبر مې درڅخه واخیست کنه تا خوا هسې په وینښه زر کاله

وروسته هم نه راکولو.

د هغه په دې خبره زما پر شونډو هم نرۍ مسکا خپره شوه رښتیا ویل، ما په وینښه

زر کاله وروسته هم خپل د موبایل نمبر نه ورکو، نه پوهېږم څومره به هلته وم خو د

مور په راتلو پوهه شوم چې زه بايد لاره شم خپل د کور را ووتم، د مازديگر آدانو خوا وه کرار کرار د کاکا د کور خوا ته روانه شوم، عجيب احساس وو که څه هم خوب وو خو هر څه پکې داسې وه لکه د رښتيا نړۍ!

د هر څه خوند، بوې او احساس مې محسوس کولې شو، نه پوهېدم ولې ناڅاپه د دې لځايه چې د کاکا کور ته لاره شم گامونه مې بې اختياره خپل د انسټيوټ خوا ته واخيستل، کله چې ورسېدم نو د انسټيوټ پر دروازی مې يو غټ کلف ولېده چې زړه يې را وسوځه وه او بې اختياره مې له خولې اف وخوت.

څو شېبې هملته ولاړه وم او په زرهاو رقم سوچونو په مخه کړې وم، چې پر اوږې مې يو چا لاس کېځوود! دا چې په فکر کې وم نو وډاره شوم او لځايه وپرېدم، مخ مې چې ور وگرځه وو، يو د 36/37 کالو سړی وو چې خړ کالې اغوستې وه او د هغه په سر يې د ملې اردو وو که هر څه وو خو يو نظامي کورتي اچولې وه او د پکول د لاندې څخه يې ځني راوتې وه، او يو ټوپک يې هم پر اوږه کړې وو خرماي سترگي او تور گیره چې دانه مانه سپين تار هم پکې ښکارېده د هغه څخه د اطرافو يو شخص او بلخصوص يو پوخ طالب جوړ کړې وو، زما د نظر په لېدو يې په خدا وويل: وبخښه ورور ستا د وېره ولو اراده مې نه درلود، خو د نيم ساعت څخه مې درته فکر دې چې دلته د انسټيوټ مخي ته ولاړ يې او په فکرونو کې ډوب يې نو ماويل پوښتنه درڅخه وکړم خیرت خو دې؟

د خولې لارې مې تېرې کړې او کرار مې وويل: هو خیرت دې، مننه.
طالب- دلته استاد وي؟

— نه ولې؟

طالب- انسټيوټ خو د انجونو وو! نو تاسو خو شاگرد په هېڅ صورت نشې اوسيدلې، يا خو ضرور استاد واست يا به هم د انسټيوټ مدير يا تاجر چې پر دې انسټيوټ يې پيسي لگولې، ته راته ووايه کوم يو يې وي؟
— هېڅ يو.

اخرې نظر مې د انسټیوټ خوا ته وکړو او په نیولې او دردمند غږ مې د تلو مخکې وویل: یو وخت مې خپل د آرمانونو د پوره کولو زیارت بللو دغه ځای؛ خو اوس یوازې راته د ماضی او حال کې راگیر شوی د ظلم یو تور برخلیک ښکاري او بس ...

دا خبرې مې وکړل او له هغه ځایه لرې شوم، کله چې د مشر کاکا کور ته ورسیدم نو ماښام اذانونه یې کړې وه، بغیر له دې چې څه ووايم هغه کوټه چې ماته د فاتح معلومیده همغه خوا ته ورغلم، کله چې کوټې ته ننوتم نو بېحد راته جالب او خاص ښکاره شوه، یو کال مخکې یو ځل یواځې د یوه دقې لپاره مې دا کوټه لېدلې وه هغه وخت چې فاتح هندوستان کې وو، د هغه وخت څخه یې زیات بدلون کړې وو، یو لوی دوه نفره په سپین او تور رنگ پالنگ د کوټې څنډه کی کیخودل شوی وه، او د هغه څنگ کې یو کوچني میز چې څو کتابونه او یو لپټاپ ورباندې وو.

په تور او سپین رنگ کې ډېزاین شوی ښکلی پردې او تر ټولو جالب او زړه راښکونکې په دیوال باندې یو تابلو "نقاشي" چې د یو ښکلی طبعیت منظره ورباندې کښل شوې وه، د لوړو غرونو شاته عظیم لمر مخ پر زوال او ډوبیدو وو، د غرونو سرونه یې داسې ښکاره کول لکه د طلاو کان چې وې، څو مرغۍ په هوا وه او لاندې یو سېند په مستو څپو بهېده، په شنه چمن کې یو د هوسۍ بچي ولاړ وو او وابنه یې خوړل، په کرار کرار د تابلو خوا ته نږدې شوم، که ووايم د هغه تابلو انځور مسحوره کړې وم نو دروغ به نه وې، لاس مې اوږد کړو ترڅو پر نقاشي لاس ووهم، چې همدې وخت کې ناڅاپه ...

بلقیس لورۍ پاڅه د سهار مونځ قضا کېږي —

د مور په غږ ناڅاپه له خوب راپاڅېدم! لا مې شاوخوا خپل چاپیریال صحیح درک کړې نه وو چې د بالښت لاندې موبایل ته مې زنگ راغلو؟ په حیرت مې موبایل راوخیست په دې سهار وختې چا ما ته زنگ وهلې؟ د موبایل په سکرین د هغه څلور حرفه نوم په لېدو د زیات حیرت څخه مې موبایل د لاس وغورځېده، چې سم ده

وار ورپسې بل مسج راغلو چې ليکل شوي وه: که دا د رښتيا هم ستا نمبر وي نو بايد ... د قيامت د راتلو تياري ونيسو

دومره حيرانه او عين وخت کې خندا مې راغلې وه د هغه مسج ته چې يوازی مې ورته وليکل: هو ښکارې خو همداسې لکه چې اخره زمانه ده؟!

لځايه پاڅېدم مونځ مې وکړو، د مونځ د خلاصيدو وروسته دعا ته مې لاسونه پورته کړل او له خدايه مې د يو خلاصون لاره وغوښته، ذهن مې نارامه وو د دې راپيښې شوې حالاتو له لاسه نه پوهېدم څه وکړم؟ جای نماز مې ټول کړو بېرته خپل ځای ته لاړم خوب مې نه راتلو همغسې لټ په لټ ځای کې اوښتم چې موبایل ته مې بيا مسج راغلو خلاص مې چې کړو فاتح وو، ليکلي وه: نن درپسې درځم د مازديگر خواته ځو د باندې، غواړم درسره خبري وکړم دا راپيښې شوي موضوعاتو زما عصاب راخراب کړي، ستاسو کور کې سم خبري نشم کولې نه هم وخت شته چط درسره وغږېږم نو دباندې به لاړشو؟!

پوهېدم چې غټ ترينه مطلب د هغه د عصاب خراب کيدو، زما د ځان وژني موضوع ده پوهېدم هغه غواړې ما ښه په قران او قسم تېر کړې ترڅو پوه شې چې اصلي موضوع څه وه؟ دا چې کور ته د پلار د خبرو له لاسه نشو راتلې نو ويل يې بيرون راشه، خو نه پوهېږم ولې زړه مې غوښت د نورو نامزدانو پشان دا بلنه يې يواځې د چکر او ملاقات وايي نه ده حساب اخيستلو او پوښتنو! خپل په دې فکر مې پوسخند پر شونډو راغلو فاتح او داسې کار چې ما دی بهر چيرته چکر ته ويسې! ډېر مې زړه غوښت ورته ووايم نه درځم او زړه مې نغواري خو دا راپيښې شوې حالت مجبوره کولم د هغه بلنه ومنم او ورته هو ووايم.

تر مازديگر خپل ځان مې د کور په کارونو مصروفه کړو ترڅو فکر مې هېڅ موضوع خوا ته لاړ نشې د مازديگر خواته فاتح راغلو او په يو ډول يې زما د پلار اجازه واخيسته او ماته چې لا تياره نه وم تندي تروش کړو چې تياره شه، ما هم په زړه نا زړه ډول کوټې ته لاړم ترڅو ځان تيار کړم البته څه تيار کيدل! لومړې خو تللم چې

هغه ته حساب ورکړم او دویم دا چې هغه د سینګار څخه بد راتلل نو یواځې مخ مې ومېنځه او حجاب مې واچوه دا هم زه تیاره! د تلو مخکې مې هېنداره کې ځانته وکتل تور اوږد حجاب، د تور ټپیکری او تور نقاب سره یواځې مې دوه سترګې ښکارېدې او بس!

خپل د دوه سترګو په لېدو د څو کلونو مخکې یوه خاطره مې ذهن ته راغلل!

څو کاله مخکې زما د خاله د زوی واده وو، زه خپل د کاکاخیلو سره دومره جوړ امد نلرم څومره چې د ماماخیلو او خاله او خاله زامنو سره ورشه درشه لرم او د خاله لورګانې راته خويندې او زامن یې راته لکه وروڼه ښکارې، هغوې هم هېڅکله ماته بد نظر نه درلود ځکه د ماشومتوب ټول خبر وه زه د ښاغلي بد اخلاق فاتح په نوم یم، نو ټولو راته خور ویل زما د مشر خاله د دویم زوی محسن واده وو هغه وخت د جمهوریت وخت وو او د اشرف غني حکومت! دا چې محسن ماته لکه یو سکه ورور بشان ښکارېده او بل دا چې د لومړۍ ځل لپاره زموږ د خپلوانو څخه د یو چا واده هوټل کې کېده، د هغه څخه مخکې زموږ د قوم څخه هېچا واده هوټل کې نه وو کړې!

خبره د پیسو نه وه بس عادت او رسم وو ټولو کورنو کې واده کاوه خو دا واده هوټل کې وو نو ټول ورته بېحد خوشحاله وه، تر دې حده چې د لومړۍ ځل لپاره ما په سل زاریو خپل کورنۍ راضي کړل ترڅو اجازه راکړې د خاله لورګانو سره اړیکه ته لاره شم! خلاصه چې د زیات زاریو وروسته اجازه صادر شول او زه هم د خاله د لورګانو سره لارم اړیکه ته او ځان مې سینګار کړو، له دیکخوا الهام ویورم خو له هغه خوا الهام ویل بلل "زما د خاله دریم زوی، به ستاسو انجونو پسې درشې ځکه هغه موټر لرې، او تاسو سېنګار کړې نو د بېګانه موټر څخه خپل موټر ښه دي!"

خو نه پوهېږم ولې بلال زموږ پسې رانغلو او کله چې ورته زما د خاله لورګانو زنګونه ووهل نو هغه ویل زما لاس یواځې بند دي او کار لرم تاسو خپله راشې! کله چې موږ ورته وویل آریش مو کړی او څو انجونې یو او یوازې ځان کله کېږي درشو هوټل ته؟

نه پوهېږم ولې هغه ناڅاپه غوسه شو او ويې ويل: ولاکه کوم خر تاسو بيزوگانې وتېښته وې موټر ونيسې او راشې! د هغه دا خبر زما د خاله لور ته دومره زور ورکړو چې په ښکښلو يې ورباندې موبایل بند کړو، ما خپل د خاله لور ته وويل چې زه به الهام ته زنگ ووهم ترڅو هغه زموږ پسې راشې، خو د خاله لور مې دومره غوسه وه چې زما خبره يې وا نه وربدل او موټر يې ونيوه.

ماذديگر ماښام وخت وو موږ څلور پنځه پيغلۍ انجونې بغير له کوم نر څخه ټکسې ونيول ترڅو هغه هوټل خوا ته لاړشو چېرته چې واده وو! موږ ټولو حجاب درلود خو بيا هم په سترگو کيخودل شوې هغه مصنوعي ټاټوبه او پر هغه باندې لگول شوې زر رقم رنگونه او جلاکانو سترگي دومره غټې ښکاره کول چې د نقاب څخه راوتې وه، او له بلخوا ما په غم لړلې د يوه خاله له لور څخه مې شنه رنگ د سترگو لنز اخيستې وه او هغه مې هم سترگو کې لگولې وه، نو داسې شنې غټې سترگي مې ښکارېدې چې اريشکاري لا را څخه د ښکلا تعريف وکړو!

موټر کې زموږ په کښېناستو موټروان چې د 25/26 کالو ځوان ښکارېده نامردي ونکړل، او په اول ټک کې د موټر هينداره زما د مخ او سترگو خواته برابره کړل! تر هوټل چې رسېدو د هغه يوه سترگه و ماته وه او بله و سرک ته، داسې په حيواني نظر يې زموږ خوا ته راکتو چې زه مجبوره شوم او موبایل مې راوخيست او الهام ته مې د هغه موټروان مخکې زنگ و واهه او ورته ومې ويل چې موږ داسې رنگ موټر کې ناست يو او يوازی يو بلال زموږ سره نشته او راروان يو د هوټل خوا ته! زما په زنگ وهلو د موټروان تندۍ تروش شو او لږ چتياټ خبرې هم وکړل چې د چا واده دی او څنگه دي؟ او څنگه نه؟ خو زموږ څخه هېچا ورته ځواب ورنکړو.

الهام موبایل کې درې منه ښکښل اول ماته، بيا بلال ته او بيا د هغه وروسته د بلال ټول قوم او خپل ته وکړل، او اخر کې ويې ويل زه در روان يم، نه پوهېدم چې چيرته روان وو زموږ پسې؟ خو همدا چې ويې ويل زه اوس راځم. زموږ زړه يې لږ راټول کړو، ټوله لاره کې مو دعا، دعا کول چې پخیر تر هوټل ورسېږو، د جمهورست وخت

وو او حالت هم داسې خراب وه چې په رڼا ورځ لا خلک لوټ کېدل، څه ورسپړی څو پیغلۍ انجونو ته هغه هم په یوازي ځان! دومره موو دعاګانی وکړل، خیراتونه مو په غاړه واخیستل او سورتونه مو وویل چې بالاخره هوټل ته ورسیدو.

هوټل ته د رسیدلو سره سم ټول انجونو د موټر څخه بهر منډه کړل، او د ټولو څخه اول زما د خاله همغه لور چې ویل یې خپل تلې شو تر هوټل او د هېچا راتلو ته ضرورت نشته! زما له بده بخته ځکه چې زما کالې ډیر اوږده وه او هم جګې څپلې مې پر پښو کړې وه او د هغه څخه لا بد قسمته ځکه موټروان د کرایي پیسې غوښتل نو زه له موټر رانېکته شوم او په لرژانه لاسونو باندې په بکس کې د پیسو پسي په کتو شوم چې موټروان په یو مردار لهجه راته وویل: جالان ته نمبر راکړه خوږی! پیسې دې ستا د دې شنو سترګو بلا واخلي.

د هغه په دې خبره زاره مې وچودل خوله مې جوړه کړه چې بیاب یې کړم، خو زما د هر خبري او کار څخه مخکې یو قهرجن غږ مې خپل د شا څخه واوریده او د هغه سره سم یو چا زه په زوره شاته ټیله کړم، داسې چې نږدې وو لاندې پر ځمکه وغورځېدم خو په ټیلو، ټیلو مې ځان کنټرول کړو د غورځېدلو څخه، مخ مې چې بېرته د موټروان خواته وګرځه ول نو یو د محشر میدان جوړ وو، فاتح وو چې په ښکښلو او بوکسانو یې موټروان رانیولې وو! جنګ دومره زور ونيوه چې خلکو نشو راکنټرول کولې او خبره تر پولیسان ورسېده.

پولیسان راغلل فاتح یې حوزي ته ویوړو او موټروان یې شفخاني ته! ځکه ښاغلي فاتح خان د موټروان دوه غاښ، پوزه، او خوله ور ماته کړې وه، سره د یو لاس، د نیم ساعت په موده کې واده پر غم شوو، الهام راورسیده زه یې د سړک له منځه ځان پسې د هوټل خوا ته کش کړم او هغه نور انجوني هم دننه ویوړل، که څه هم په ظاهره واده روان وو، خو ټولو ښځو یو د بل غوږونو کې پس پسک کاوه، ټولو هم د دې جنګ موضوع په اړه خبري کول، او خبره چې د یوه خولې څخه تر بلې رسپړی نو په سل رنگ او کیفیت بدلېږي خبره د یو نمبر اخیستو وه!

خو خلکو زر نور کیسی ورسره یوځای کړل یو به ویل: دا موټروان د بلقیس نفری وو! او فاتح راگیر کړو او داسی و واهه، دا یی بهترینه خبره وه! یعنی هغوي تر دې حده تللې وه چې ځینو یې ویل هغه موټروان د بلقیس سره بد کار کاوه او فاتح پر هغوي رسیدلې وو، یعنی یو نفر کی دومره عقل نه وو چې ووايي چې کوم خرد د هوټل مخکې د دومره خلکو په شتون کې جرعت کوې ماته لاس راوړې! کوم غلط کار کول خو لری خبره.

زما په نظر هغه د فاتح غیرت نه وو بلکې بیعقلې وه، که تا غوښتل خپل نرتوب او غیرت ښکاره کړې، نو موږ انجونې به دې هوټل ته لومړۍ استولې وایې او د هغه وروسته به دې هندي فلم پیل کړي وایې، خو ده د جنگ میدان کې چغې وهل زما ناموس ته لاس اچوې! یعنې زما په نظر خلک ملامت نه وه فاتح د هغوي په خوله کې دا خبره ورکړې وه چې هغه موټروان ماته د لاس راچولو اراده درلود، هغه واده چې ما ورته دومره شوق درلود زما پر غم شو، په همغه شپه پلار او مشر کاکا مې ضمانت ورکړو او فاتح یې د حوزي را وویست خو د هغه ورځې په سبا د موټروان قوم او قبيله راغله ترڅو د فاتح څخه خپل د کس د وهلو تاوان واخلي!

خو فاتح یوځل بیا دلته خپل لیونتوب ښاره کړو او بیا د دې خبري پر ویلو چې "هغه زما پر ناموس لاس اچولې او دا چې تر اوسه ژوندي دې، دا لا زما د بېغرتي په ډاګه کوي او زه هغه ژوندي نه پرېږدم!" کله چې هغوي د فاتح داسې لیونتوب ولېد نو باور یې وکړو چې موټروان ملامت وو او د بخښنې په غوښتنو لاپل، د هغه جنگ وروسته یو قیامت پر ما جوړ شو زما د کورنۍ لخوا چې... چې.. د هغه ورځو پیاد راوړل اوس لا د څو کلونو وروسته زما د خولې خوند خراب کوی.

ما هغه ورځ دوه وعدي او قسمونه واخیسل، لومړۍ وعده مې خپل د کورنۍ سره وکړل او هغه دا وه چې یوازې ځان به هېڅکله چیرته نه ځم، او دویم وعده چې د فاتح سره مې وکړل هغه دا وه چې هېڅکله به بهر د تلو وخت کې سېنگار نکوم!

د مور په غږ مې د هېنداري څخه نظر واخيست او له كوره و وتم، فاتح كوڅه كې خپل په موټر كې ناست وو، زه هم موټر ته پورته شوم او يو سلام مې د خداى له زور ورته وويلو، هغه مخ را وگرځه وو او د پښو له نوک څخه نېولې د سر تر ويښتو پورې اسكن كړم ترڅو كوم منكراتې كار خو به مې كړې نه وي؟ كله چې د نيم ساعت كتو وروسته ډاډمن شو چې ما كوم سينگار ندې كړې او سم دم د جنازي پشان راغلې يم نو لږ خيال يى راحتته شو او موټر يې روښانه كړو..

خپل په خيالونو كې غرقه شوم زيات عجيب وو، ټول شيان همغسې وه څنگه چې ما خوب كې لېدلې وه، همغه سړكونه، دوكانونه، كورونه ټول همغسې وه يوازېني فرق يې دا وو چې زه اوس ويښه يم او خپل په جسم كې يم نه ده فاتح! بس همدومره تبديلي ماته ترسترگو كېدل
فاتح- همدا ځاى سم دى؟

د هغه په غږ مې وروكتل چې د وريځو په اشاره يې راته د موټر بهر ښودو، مخ مې وگرځه وو او نظر مې په يو هوټل ولگېده، نه پوهېدم د څه لپاره هغه راڅخه داسې پوښتنه وكړل؟

ما بغير د انسټويټ ته د تگ او كور ته د راتگ بغير نور ځاى نه وو لېدلې، زموږ ملگري د انسټويټ وروسته تلل هوټل كې پوږى خوړل خو زه هېڅكله ورسره نه تلم ځكه زما كورنۍ بد وړل، زما يوازېني نافرمانې دا وه چې د شبنم سره به د چې د انسټويټ د رخصت كېدو وروسته كله ناكله د انسټويټ مخكې چې كوم برگر پلورنكي وو د هغه څخه مو برگر اخيست او د نقاب لاندې مو خوړو! دا زما غټ ترينه جرم او سركشى وه. البته هوټل ته هم تللې يم!

خو د گوتو په شمار هغه هم يا د الهام سره تللې وم يا د خاله د لورگانو او زامنو سره نور نو يوازې تگ هغه هم هوټل ته هېڅكله نه وم تللې، چې اوس د زما څخه د هوټل د ښه يا بد پوښتنه كول! زه څه خبر وم درسته ورځ هوټلونو كې دې ورك دې نه زه. فاتح- څه سوچونه وهې؟ وايم هوټل دې په نظر سم دې كنه لاړ شو بل ته؟

ور ومې کتل او کرار مې وویل: تا چې انتخاب کړې نو ضرور به سم وي؟
او زړه کې مې وویل: ته د هوټلو تجربه لرې، درسته ورځ پکې گرځې.

زما په خبره د هغه پر شونډو نرۍ مسکا راغله او ويې ویل: همداسی مې مخې ته
راغلو و درېدم که ته کوم بل هوټل غواړي هملته به لاړشو!
— زه کوم خاص هوټل نه پېژنم همدا به سم وي.

او اخر مې زړه طاقت ونکړو او ومې ویل: هسې هم موږ چکر وهلو ته نه یو راغلې!
یواځې خبري کو، نو هر چیرته چې وی مشکل نشته.

فاتح څو شیبې په خاموش او تروش تندي راوکتل او بیا ويې ویل: نو سمدې ښکته
شه زه موټر وړم د هوټل پارکینګ ته زر بیرته راځم.

بغیر د څه ویلو له موټره ښکته شوم، او د سړک غاړې ته ودرېدم، فاتح موټر د هوټل
مخکې کوم کوچني پارکینګ چې وو هلته ویوړو او ورڅخه رانېکته شو، زه هم کرار
کرار خوا ته یې ورغلم او بیا یوځای هوټل ته ننوتو، ښه هوټل وو تر اوسه مې لېدلې
نه وو خو زیات لوکس معلومیده! فاتح د هغوي څخه د فاملې ځای پوښتنه وکړل او
هغوی یو سالون خوا ته دعوت کړو کله چې ننوتو نو جوړه، جوړه او کورنۍ راغلې
وه! زیاتر نامزدان یا هم واده شوی جنۍ او هلک وو او حتا ځېنې ماته پکې نفریان لا
ښکاره شول!

خلاصه چې هر میز کې یو سپی او دوه یا هم یوه ښځه به ناسته وه او دا و د هوټل
کورنۍ ځای! زه پوهېدم چې همدا رقم دې د کابل زیاتر فامیلې د خوړلو ځای! ځکه
یو څو ځله چې د الهام سره راغلې وم لېدلې مې وه خو لکه چې فاتح نه وو خبر چې
پښه نیولې هملته و درېده، کوم کارسون چې موږ یې رهنمای کولو هغه ورڅخه
وپوښتل: کومه ستونزه ده ښاغلي؟

فاتح شاوخوا وکتل او بیا په کراره غږ وویل: ته ډاډمن یې دا فامیلې ځای دې؟
کارسون: هو ښاغلي دلته یواځې هغه کسان راځي چې ورسره زنانه وي، کنه کوم

سړيان چې يوازې راغلې وې هغوي بهر کينې.

فاتح خپل ويښيانو کې لاس کش کړو او شاوخوا يې وکتل، حيرانه وم دا تللې وو هند ته! ټول عمر يې کابل کې تېر کړې وو نو بيا ولې تر اوسه خبر نه وو چې هوتل کې فاميلې ځايونه همداسې دي! د څو شيبو خاموشي وروسته د سالون اخري او د ټولو د نظر څخه پټ ميز خوا ته روان شو، فاتح ماته د ديوال خوا راکړل او خپل زما مخامخ کښېناست که څه هم شاته، راسته خواته مې ديوال وو او مخامخ هم فاتح راته په تروش تندي ناست وو، خو چپ اړخ مې خلاص وو او زموږ څخه لږ لرې مېز باندې چې کوم سړی او ښځه ناست وه، او ماته تازه نامزدان ښکاريډل سم عاشقي بحث يې پيل کړې وو، هلک د جنۍ لاس په مينه نيولې وو او خبره د ماشوم د نوم په سره وه!

ښکاريډل خو تازه نامزدان خو د ماشوم د نوم په موضوع پوهه شوم چې ضرور تازه واده شوي جوړه ده، او لکه چې ماشوم هم په لارۍ وو چې داسې هلک خوشحاله وو او ويل يې زه غواړم ماشوم مې داسې وی او هغسې وې، ما د هغوي دواړو دومره مينې ته په حسرت کتل چې گارسون راغلو او فاتح په گنگس انداز بغير له دې چې زما څخه کومه مشوره وغواړي يو مرگ راوغوښت، که څه ځان ته مې وويل موږ د نورو نامزدانو پشان نه يو او کوم چکر ته نه يو راغلې خو بيا هم د زړه يو کونج مې غوښت زما څخه مشوره واخلي! په هر حال د جاهل انسان څخه کيله کول هم جاهليت دي.

په همدې فکر تندي مې تروش کړو او غوښتل مې د شاوخوا خلکو پر کتو فکر مې دهغه د داسې جاهلانه کار څخه واپروم چې د هغه قهرجن خو عين حال کې کرار غږ مې واوریده چې ويې ويل: شاوخوا مگوره.

په حيرت مې وروکتل، لکه چې د دې وروسته کتل هم جرم دي؟ طاقت مې ونشو او همدا خبره مې په خوله ورته راوړه او ومې ويل: څنگه لکه چې د طالبانو نوې فرمان راغلې ښځې د کتلو حق هم نلري!؟

زما په خبره هغه له غوسې سترګې پټې کړل او ويې ويل: دلته شاوخوا ټول سړي دې نغوړېم د کوم خوا ته وګورې او هغه دې ستا د کتلو څخه کوم غلط معنا واخلي. — زما په نظر دلته هر يو خپل د ښځې او نامزد سره راغلې! نو دومره بيغرت کس به نه وې چې خپل ښځه خوشې کړې او د بل ښځې ته دې وګوري! بيا مې ګرار د شونډي لاندې ځان سره وويل: هر يو ستا پشان مردار فکر نلري.

ما دا خبره ګراره وکړه خو لکه چې هغه واورېده چې په تند نظر يې راوکتل او داسې حال کې چې خپل دواړه لاسونه يې پر ميز کيخودل او داسې حال کې چې خپل غاښونه يې يو پر بل چېل ويې ويل: هو زما فکر مردار دې، زه فکر کوم جنۍ چې کله د کور راوځي نو ټول خلک د هغې پسې په خبيث او مردار نظر ګورې، او دا زما فکر ندې بلکې حقيقت دې خو تاته نه ښکاري.

ډېر مې زړه غوښت ورته يو غاښ ماتونکې ځواب ورکړم خو د هغه حالت ماته نرمال نه ښکاره کېدل! هغه په مشکوک نظر شاوخوا کتل او لکه چې په تمه وې يو نفر د غلطې څخه زموږ د ميز خوا ته راوګورې ترڅو دې ورباندې ټوپ کړې او ګريوان يې راوښيي "چې تا ولې زما ناموس ته کتل؟" او جنګ پيل کړې. په دې فکر مې ټول وجود له وېرې څخه ولرژېده او په ګرار مې ورته غږ کړل.

— ف.... فاتح ..

زما په غږ هغه په مشکوک نظر راوکتل او سر يې د "څه دې؟" پشان وخواوه چې ما ورته په بند، بند لهجه وويل: ه ... هغه وايي دلته زما ساه بنديږي ک ... که بده نه مني نو ږوي به واخلو او کور ته به لاړشو؟ زما په خبرو هغه څو شيبې په مشکوک نظر راوکتل او بيا ناڅاپه لځايه پاڅېده، د هغه په داسې ولاړېدو زه وډاره شوم او لږ په څوګۍ باندې شاته لاړم چې هغه وويل: راځه.

خپل په غيږ کې د کبابو او نورو شيانو قوټي ته مې کتل، لکه چې د هوټل د هر خوراک څخه يې يو شې راخيستې وو! نه پوهېدم چيرته روان دی، د هوټل څخه چې راووتو او فاتح دا شيان واخيستل نو ما ورته وويل راځه کور ته لاړشو، خو هغه وويل موږ خو تر اوسه خبرې ندې کړې يو ځای به لاړشو او په کراره به خبرې وکړو خو نه پوهېدم چې دا کرار ځای چېرته دې؟ ځکه نه زموږ د کور خوا ته روان وو او نه هم خپل د کور خواته!

زړه مې غوښتل ورڅخه وپوښتم چې چيرته روان يو؟ خو د هغه تندي داسې تروش وو چې د څه ويلو جرئت مې نشو کولې، خپل په څوکۍ کې ځای پر ځای شوم او خوراکې شيان مې لاس کې سم کړل ترڅو ونه غورځېږي، زما په دې کار هغه د سترگو له کونج راوکتل او ويې ويل: که په تکليف يې ورسره نو يو څه د موټر مخې ته کېږده.

— ن ... نه کوم مشکل نشته.

هغه موټر يوه کوچنۍ خواته وگرځو او ويې ويل: په هر حال راورسېدو.

حيرانه وم دا نو کوم ځای دې؟ ښکلۍ کوڅه او ښکلۍ کورونه وه، فاتح موټر د يو کور مخي ته و دره وو، او ژر له موټر څخه راښکته شو موټر څخه راوڅرخېده او زما د خوا د موټر دروازه يې خلاصه کړه او زما د لاس څخه يې ټول شيان په يوه لاس کې واخيستل، په حيرت مې ورته کتل ما دا ټول شيان دوه لاسونو کې نشو نيولې ده ټول يو لاس کې ونيو! فاتح په يوه لاس د کور دروازه خلاصه کړه او په سر يې ماته د ننوتلو اشاره وکړل، او خپل يې موټر قلف کړو.

داسې يواځې کور ته راتلل هغه هم د فاتح سره، زما زړه کې وېره اچول. هغه بېحد تريخ او قهرجن انسان وو که يوه خبره په دوه ورسره وشې نو لاس پورته کوي او وهل کوي، دلته هم هېڅ څوک نشته که وهل يې پېل کړل جنازه به مې تر کورنۍ ورسېږي! په دې فکر مې ټول بدن له وېرې ولړزېده چې د هغه غوسه ناک غږ مې واورېده: ولې ولاړه يې ننوځه زما کور دې څوک نشته.

د هغه خوا ته مې وکتل او بیا په کراره کور ته ننوتل، زړه کې مې وویل: زما وېره هم همدا ده چې کور کې هېڅوک نشته او ته راسره یې.

په لږزنده گامونو کور ته داخله شوم، ښکلی وړوکې کور وو، د دوه کوټو یو تشناب، یو آشپزخانه، او کوچني دهلېز سره، ښه لوکس ډېزاین شوی وو. کوټو ته ننوتل نه خو داسې ښکارېدل چې پوښل شوي نه وې! یواځې د دهلېز کې یو وړوکې فرش هوار وو سره د یو تکیه شوې بالښت و دیوال ته، نور هېڅ نه وه زه د دهلېز منځ کې ولاړه وم او شاوخوا مې کتل چې د فاتح غږ مې خپل وښاته واوریده داسې حال کې چې خوراکې شیان یې لاندې پر ځمکه کیخودل وې وېل: دا کور مې تازه اخیستې، زما د کار دفتر ته نږدې دې کله ناکله چې کور ته د تلو حوصله نه وې دلته راځم، ښه خاموش ځای دې.

په ځیر، ځیر مې ورته وکتل او زړه کې مې ځان سره وویل: یعنې ته وحشي حیوان هم په خاموش ځای پوهېږي؟ خو مخامخ مې څه ونه ویل هغه خپل پټو پر فرش هوار کړو او ماته یې اشاره وکړل ترڅو کښېنم او وېې ویل: بخښنه کوه نو دلته دومره امکانات نشته دا یو فرش او بالښت مې هم هغه ورځ واخیست نور دومره دلته نه راځم چې وغواړم کامل د کور شیان واخلم.

داسې حال کې چې د هغه پر هوار کړې پټو کښېناستم هغه اخیستل شوې ږوږې زما مخې ته دانه دانه کیخودل او بیا ماته مخامخ پر فرش باندې پلټي ووهل او کښېناست!

فاتح- ښه نوو بسم الله کړه ویخوره!

بغیر د څه ویلو لومړې مې هغه قطار شوي خوراکي شیانو ته وکتل بیا د دهلېز شاوخوا او اخره کې د هغه و سترگو ته مې وکتل، چې هغه په کنایه آمیزه او خندان لهجه وویل: مه وایه چې زړه دې نغوړې او اشتها نلری!

د هغه په دې خبره مې تندې تروش شو، منم چې زه لږ ښه وره یم او ډیره ږوږې خورم خو دا په دې معنا نده چې هغه دې ماته طعنه راکړې.

په همغه ترشو تندی مې وویل: ستا برخه به مې نه وې خوړلې!
زما په خبره هغه په لوړ غږ وخنډل او ویې ویل: زما کوم خاص مطلب نه وو هسې
یوازې مې غوښتل درته و وایم چې دا ټول شيان مې ستا لپاره اخیستې چې بیا سبا
ورځ ونه وایې، یوه ورځ یې ږوې. راکړل هغه هم وږې پاتې شوم.
— زه د ږوې وږې نه یم چې وغواړم داسې خبره وکړم، الحمدالله کم ده که زیات ده
خو رارسیدلې او سترګې مو مړې دي.

زما په خبرو هغه یواځې سر وخوځاوه او نور څه یې ونه ویل، که څه هم هغه مزې
داره خوراکونو زما د بدبختۍ معدې غږونه پورته کړي وه، خو د فاتح خبرو په غیرت
راوستم ما د سهار څخه کوله ږوې. نه وه خوړلې خو د ده په خبرو مې زړه کې قسم
واخیست چې کوله به د دې خوراکې شيانو څخه نکوم، د هغه دا خبرې ماته د هغه د
خویندو پشان ښکاره شول هغوې داسې خپل پیسې ښايې او بېځایه خبرې کوي.
زما په ناحیه خاموشی هغه کرار وویل: هوم؟! ولې ناڅاپه داسې چوپه شوې؟ زه
بخښنه غواړم زما مطلب دا نه وو چې ته ډېره ږوې. خوړې.

هغه دا خبره وکړل او بغېر له دې چې زما خفه او ناراحت څهرې ته وگورې، په بیغم
فکر یې ږوې. خوړل پیل کړل! که څه هم بخښنه یې غوښتې وه او ویلې وه غلطه
خبره مې وکړل، خو زما په نظر پېښمانه نه ښکارېده، زړه مې ډېر غوښت داسې
غابښ ماتونکې ځوابونه ورکړم، چې نور عمر کې ماته نسه وره ونه وایې، خو عقل
حکم کاوه خوله بنده وساتم، موقعیت می سم نه وو دا زما د پلار کور نه وو چې زه
دې وگواښه وم! د گواښ په لفظ مې یوه خاطره راپاده شوه.

د نکاح په ورځ کله چې تازه یو ساعت زموږ د نکاح تړلو تېره شوي وه، زما خور دغه
زما مخې ته ناسته جاهل غوښت زما کوټې ته راوړې، ترڅو د یو څو دقو لپاره موږ
یواځې پاتې شو او مجلس وکړو، زما هغه ورځ هېڅ حوصله نه وه او زړه مې نیولې
شانتې وو او بې دلیلې مې زړه ژړا غوښته! اصل کې زه د نکاح پر تړلو دومره غمجن
نه وم په اصل کې زه میاشتنی زنانه تکلیف شوې وم! او هغه تکلیف او مرضتیا پر

وخت زه دومره درد لرم چې حد نلري او دومره مې هم عصاب خراب کېږي چې حد نلري.

په هغه وخت کې ما خپل د ځان څخه لا کرکه راځي څه ورسپږي نورو ته! خو زما خور "حسنا" زما د زر ځله منع کولو با وجود لاره او فاتح يې زما کوټې ته راوستو، زه د کوټې په کونج کې ناسته وم او ټول نړۍ راته بدرنگ ښکارېده او زړه مې د ژوند پوره تور وو، فکر مې کاوه هېڅ څوک زما په غم کې نه دي! چې همدې وخت کې دروازه خلاصه شوه حسنا او ورپسې فاتح کوټې ته راننوت، د حسنا لاس کې يو پتنوس سره د چای وو. حسنا پتنوس زما مخې ته کيځود او د تلو مخکې هم په شیطنت ماته سترګه ووهل او د فاتح سره يې هم لږ ټوکي وکړل بيا دروازه يې بنده کړل او لاړل.

د هغې د تلو وروسته زه لځايه پاڅېدم او لارم هسې د دروغو خپل الماری کې لګيا شوم، کله ناکله به مې کتابونه هم اړول، راپول فاتح تقريبا نيم ساعت خاموش ناست وو او يوازي زما کارونو ته کتل، د نيم ساعت وروسته يې حوصله تنګه شوه او راغړ يې کړو چې راشه يو پيال ډېر چاي خو راته واچوه!

د هغه دا خبره نشوه سم د جنگ جهاني د جنگ اعلاميه او پيل شو، داسې جنگ مې ورسره وکړو چې بيخي خبره وهلو ته ورسیده خو د دې څخه مخکې چې هغه راباندې لاس اوچت کړې ما وګواښه وو چې پلار ته مې غږ کوم! فاتح چې هم زما بې شرمې ولېده نو يواځې برگ، برگ يې راوکتل او لاړو! هغه ورځ مې زړه ورباندې يخ شو ته وا زه يې نوکره يا کنيزه اوسېږم چې هغه داسې پر ما امر کاوه، زه پخپله مريضه وم او د مرګ تر حده مې درد درلود، هغه وخت جناب عالي نخ سلام نه کلام په هغه مراار لهجه يې وويل: "راشه ما ته چای واچوه!"

د هغه په غږ د فکرونو څخه راووتم، زه وایم ده د جاهليت ټول حدونه تېر کړي، خو تاسو يې مه منې، بغير له دې چې دويم ځل د دروغو لا د ډوډۍ خورلو کوم ست راباندې وکړي ټول خوراكي شيان يې ټول کړل او مخامخ و ماته کښېناست، څو

شېبې په خېر خېر راوکتل بيا يې کرار وويل: نه پوهېږم چې خبره څه ده او ولې موږ دواړه يو خوب گورو!

لږ خاموش شو بيا يې وويل: هغه هم په داسې عجيب او حيرانونکي توگه باندې! خو زه دې خوب او نور خبرو ته دومره فکر نه يم وړې! زه يوازې غواړم په دې خبرې پوهه شم چې ولې دې غوښتل ځان و وژنې؟

په جدې نظر يې راوکتل او خپل خبرو ته يې ادامه ورکړ: منم چې ما درباندي لاس پورته کړو او چټياټ مې درته وويل خو دا دليل نشي جوړ کيدې چې ته وغواړې دومره يوه لويه پرېکړه د ځان وژني ونيسي.

ور ومې کتل دا چې د دومره خبرو څخه راتېر شوي وو او يواځې خپل بدگمان يې رانيولې وو زړه راته په درد راوړو، په پوسخند مې ورته وويل: يعنې هغه دومره رټل سپکې سپورې کول، وهل، د ځان وژني دليل نشي کېدلې؟ فاتح- زه منم چې زما کار غلط وو خو دومره هم نه، ماته رښتيا دليل و وايه. په همغه پوسخند مې وويل: همدا ته زما د مرگ او ځان وژني غټ ترينه لامل وي همدا ته ..

زما په خبرو د هغه تندي تروش شو، خو زه بغير له دې چې پام وکړم دلته يوازې يم او څوک مې مرسته نشي کولې، په پوره جرئت مې وويل: ته زما د ژوند يو اجبار او زور يې، ستا د لاسه ما يوه د خير ورځ نده لېدلې. د کوم وخت څخه مې چې سترگي خلاصې کړې ته يې او ستا خرتوبه ...

ژر مې خوله ونيول خو کار تر کار تېر وو د خړ لفظ مې ورته په ډاگه ويلې وو، د هغه مخ د غوسي څخه تک سور شوی وو، او بغير له دې چې څه و وايې دوه سترگي ما ته نېولې وه، په وېرې ورڅخه لږ لږې شوم او د خولې لارې مې تېرې کړل هره شېبه به تمه وم لکه يو وحشي ځناور په څير راباندې حمله واچوې او ومې وهې خو هغه خاموش راکتل، کله چې زما وېرېدلې څېره يې ولېده نو کرار يې وويل: ښه نور څه؟ زما څخه دې د خرتوبې بغير نور څه لېدلې؟ و وايه غوږ يم اورم.

په بند بند ژبه مې و ویل: ه ... هغه زما مطلب دا نه وو ...

فاتح- هوممم عجب نو مطلب دې څه وو؟

هېڅ مې ونه ویل چې هغه څو شیبې په دروند نظر راوکتل او بیا یې یوه ژوره سا واخیسته او ویې ویل: زه منم دا خبره درسره چې ماشومتوب کې زموږ نوم یو پر بل کیخودل او همغه وخت څخه زموږ دواړو ټاکل د یو بل لپاره یو دم غلط کار وو، او دا کار بېحد جاهلانه، غیر اسلامي او غیر اخلاقي کار وو، ما د همدې لپاره ځان د کور څخه د درس ویلو پر بهانه ورک کړو ترڅو د مور او پلار پر خبرو رانشم او هسې یو غلط کار ونکړم.

ما هم درک کړه، د ماشومتوب څخه زما په غوږونو مې ویل شوې دا دې بڼه ده، دا دې ناموس دې، دا دې عزت دې دومره پېر راته دا خبرې شوې چې نور مې هغه خپل سر ته اشاره وکړه او ویې ویل: نور مې دا سر راچوې، دومره یې راته وویل چې شوم یو ږوند جاهل چې یواځې مې غوښتل په زوره یا په رضا باندې خپل خبره پر تا ومنم. اوس هم همغه رقم یم ته نه پوهېږی زما پر حالاتو ما پېر کوښښ وکړو خو ونشو زه تر هغه وخت نشم بدل کېدی تر څو ته راسره مرسته ونکړی، زه ستا لپاره هند ته لاړم ترڅو د ۱۵ کالو په عمر تا را واده نکړم.

د هغه په دې خبره مې سترګې له حیرت را ووتې چې هغه په غمجن مسکا وویل: کله چې د شلو کالو شوم نو پلار مې غوښتل زما واده وکړې، خو ته ماشوم وې تازه د ۱۵ کالو شوې وې، لا دې د ماشومانو سره لوبې کول خاله جانې دې کاوه، د نانځکو لوبه دې کول د توت په ونه دې ځانته ټال اچولې وو ټال دې خوړو، زموږ پېل بېحد خراب شوې وو خو ما غوښتل راتلونکي سم کړم، لاړم خارج ته ترڅو تاته د ماشومتوب او پېغلتوب وخت درکړم، ما هېڅکله نه غوښتل ماسټری واخلم خو کله چې خبر شوم ته غواړې پوهنتون و وایې نو ما ویل زما راتګ ستا لپاره سم نه دې، زما په راتګ پلار مې د واده بندوبست نیوه او ستا درس ویل پاتې کېدل.

ما ستا لپاره ځان د کلونو، کلونو لپاره مسافر کړو ترڅو کله چې راغلم، ستا ذهنیت زما په اړه بدل شوې اوسپړې خو نه تا ورځ تر بلې زما څخه کرکه راتلل، ته زما څخه د بد اخلاقي کيله کوې؟ خو تا يوځل هم ځان زما پر ځای کېښود او زما حالت دې درک نکړل، څنگه چې ستا کورنۍ پر تا جبر کاوه زما کورنۍ هم کاوه، حتا ستا څخه زر چنده بتره.

د هغه په دې خبره ناڅاپه په خوب کې د مشر کاکا او خواښې کارونه مې مخې ته ودرېدل، د رښتيا هم د ده کور سم لیونتون وو، مور يې يوه خوا نيولې وه پلار يې بلخوا!!

فاتح- زه په ډېرو خبرو نه پوهېږم ته راته و وايه، ما ته تندی مه تروش کوه زه زر خيال نور کوم، پوهېږم دې خبرې کې درته پرېم خو څه وکړم زما لاس کې ندې، زه تريخ انسان يم منم زه ژر غوسه کېږم او وهل کوم دا هم منم تهمت لگوم او بدگمانه يم دا هم ځانته دليل لرې خو د دې ټولو شيانو با وجود زه کوبښې کوم تاته نږدې شم ترڅو خپل راتلونکې جوړه کړو، خو ته.. ته يوازی خپل ځان وينې او زما خبرو ته غوږ نه نيسي، ضد کوې، بې شرمې کوې، او حتا کله ناکله داسې کار کوې چې انسان حک حيران شي لکه همدا ځان وژنه دې.

د څو شېبو خاموشې وروسته په دروند نظر يې راوکتل او ويې ويل: که ته فکر کوې زه به تا په دې کارونو خوشې کړم! نو سخت په غلطي کې يې اغلې! په پښتنو کې چا ښځه خوشې کړې چې زه يې خوشې کړم؟ ما خپل عمر هسې ستا لپاره نه دې برباد کړې چې ته دې اوس ماته پوزه کړه کړې او پر ما نخری وکړې، دلته مې راوستي ترڅو درته ووايم، زما گرانې ميرمني بلقيس جانې انسانه شه! او راشه خپل ژوند ته يو نوې شانش ورکړو او د ضد کولو لځايه يو خوشحاله ژوند يو د بل سره جوړ کړو، که نه سمېږي او غواړې همداسې دوام ورکړې نو ...

خپل سر يې زما خوا ته رانږدې کړو داسې چې سا يې زما پر مخ خپرېده، په يو کلک لهجه يې وويل: خو که سمه نشوې يو کار ضرور کوم!

په پوره توجه مې ورته کتل ترڅو پوهه شم چې څه کار غواړې وکړې؟ چې هغه راڅخه شا ته شو خپل پر کیره يې لاس کش کړو او په همغه تنده لهجه چې شايد لږ شیطنت يې هم شاته پټ و وويل: لا ځوان يم بله ښځه درباندي کوم.

د څو شېبو لپاره حک حيران مې ورته وکتل، هغه په شیطنت راکتل پوهه شوم چې شیطنت يې راسره کړې، خو خبره يې زما زړه په درد کړو په غمجن غږ او پوسخند مې ورته وويل: په همدې خبره دې ثابته کړه چې هغه مخکينې ټول خبرې دې هسې دروغ او لافې وه! که غواړې بله ښځه وکړې جناب فاتح خان صيب! نو ضرورت نشته دومره بهانې او دليلونه راوړې لکه نر پشان ووايه غواړم ښځه وکړم! ورځه تاته دې خدای ځواک درکړې د يو لځايه څلور وکړه، پخدايه که دې کيسه کې اوسېږم.

زما په دې خبره هغه ناڅاپه اور واخيست او زما خواته يې راټوپ کړل داسې حال کې چې خپل غاښونه يې يو پر بل چيچل ويې ويل: زما کيسه کې نه يې؟ څوک دې پېدا کړې چې زما کيسه کې نه يې چې ښځه وکړم کنه؟ هاااا؟

داسې حال کې چې تر مرگ ورڅخه وېرېدلې وم خو د هغه خبرو داسې حالت راخراب کړې وو چې خوله مې بنده نشوه کړې او ومې ويل: خپل مردار تهمتونه پر ما مه تړه زه يوه پښتنه يم که څه هم خپل د پلار د کار څخه چې ماشومتوب کې ستا په نوم کړم د قيامت تر ورځې به ورڅخه خفه اوسېږم خو هېڅکله به داسې کار ونکړم چې د هغه سر له شرم څخه ښکته شي.

او هو بيا هم وایم د مېرې اندازه هم راته اهميت نلري چې غواړي يوه ښځه وکړي که دوه، لاره دې خلاصه ورځه سل نور وکړه ...

زما په خبرو هغه لیونې شو په زوره يې ځان کنټرول کړې وو تر څو راباندې لاس اوچت نکړې او ومې نه وهې، لځايه پاڅېده او په غوسه باندې د کوټې منځ کې پر گرځېدو شو، زما حالت هم چندان ښه نه وه سترگي مې له اوښکو ډکې، ډکې کېدل زړه مې مات شوې وو زړه مې غوښت کاش زه خارجې وایې! او بغیر له دې چې د مور، پلار عزت او غرور ته کوم پام وکړم نامزدی مې د ده سره خلاصه کړې وایې، یا

هم کاش دا کوم امريکايې فلم وايې او ما خپل د لاس چله د نامزدۍ د ده پر مخ وهلې وايې او ويلې مې وايې: زه تا نغوړم او ورک شه .. خو افسوس چې نه زه خارجې وم او نه هم دا کوم امريکايې فلم وو.

د څو شيبو وروسته هغه زما خواته راوکتل او په کلکه يې وويل: سبا پلار مې دراستوم ترڅو د واده نيټه وټاکې.

بيا يې په تاسف راوکتل او ويې ويل: اوس چې سم فکر کوم همغه ۱۵ کلنې کې مې واده کړې وايې بهتره وو! نه دا چې پرې مې ښودي نړۍ وگورې، درس ووايې، پيغلټوب وکړې او اخره ماته د غاړې بلا جوړه شي ...

موټر کې ناسته وم او د کور خوا ته روان وو! د نيم ساعت مخکې چې کور کې زموږ منځ کې کومې خبرې پورته او ښکته شوی د هغه وروسته د فاتح تندې درې من تروش وو، خو زه هم خفه وم دومره بې شخصيت انسان! وايې د دې لپاره چې پلار مې مجبوره نکړې ستا سره په ۱۵ کلنې کې واده وکړم لارم هند ته! دومره رسوا دروغ؟؟

د سترگو له کونج مې وروکتل مخامخ يې په همغه تروش تندۍ کتل، دې هند ته زما لپاره نه و تللې و، البته تر کوم ځايه چې زه خبره يم دې هند ته د دې لپاره تللې وو ځکه زما په ماماخېلو کې يو څو هلکان د درس لپاره تللې وه! نو پښتانه دې او همغه سيال توبې! دې هم د سيالۍ څخه تللې وو نه زما په خاطر! اوس ځان څخه يې ملايکه جوړه کړې چې هوو زه خو ستا لپاره لارم! مور او خويندو يې ټول کلې پر سر اخيستې وو چې زموږ زوی ولاړې هند ته ترڅو خلک ونه وايې موږ تر چا پاته يو!

او دې ماته دلته راغلې داسې ډيالوگونه وايې، او بل دا چې ده گمان کاوه زه خپل د قانوني حق لپاره د ده څخه مننه وکړم؟ ده ماته زما اسلامي او ديني حق په زر جبر

او زور راکړی وو او هغه وخت دا احسان یې هم پر ما بار کاوه؟ وایې تاته مې د درس ویلو اجازه درکړه، تعلیم زما اسلامي حق دې، نکاح خپل په خوښ کول زما اسلامي حق دې خو دوي زما حقوق ماته داسې راکوي لکه پر ما چې احسان کوي!

جاهل وو او هغه لفظ مې چې ورته وويلو هغه یې حق وو خر دې! که نه وایې نو ده به پر ما باندې زما خپل د انساني، قانوني او اسلامي حق احسان نه راچوو، دا کوم شیان چې ده ماته یاد کړل دا زما حق وو د هغه څخه بغير ده ماته څه کړې؟ هندوستان ته د سيالي او ځان خودنې لپاره لاړو، کله چې سند یې واخيست نو د راتلو زړه یې نه غوښت بیا ماته وایې ستا د درس لپاره پاتې شوم ترڅو ته دې درس پوره کړې! هو، هو ته رښتیا وایې زما په خاطر پاتې شوی په هغه غربت کې. پوسخند مې و واهه او بیا د ځان سره لگیا شوم: و وایه د هغه ځای آب او هوا او انجونو څخه مې زړه نه جدا کیدو. نه دا چې د دروغو ووايې ستا د درس لپاره رانغلم.

ده ماته څه کړې چې اوس پر ما احسان بار کوي؟ هېڅ یې نه دې کړې هېڅ. د ماشومتوب څخه تر اوسه یوازې بلد دې چغې و وهې، ستونې وشلې او ووايې ته زما ښځه یې ته زما ناموس یې، او ته زما فلانکې یې، او ته زما بیستانکې یې، خو دا ۲۳ کال کېږي ده ماته یو مات بنگرې لا نه دې راوړې چې ووايې: بلقيس دا واخله دا ما تاته راوړې ځکه ته زما کوژدنه او ښځه یې!

زه یواځې د ده د کنځلو، وهلو، رټلو، سپکولو، احسان بارکولو، او فرمان او حکم منلو ښځه وم. نور خو حق مې نه درلود ورباندې، زما ملګري څه په ښوونځي کې وه، که څه په انستیتوټ کې کله چې به نامزدې وکړل نو په دویم ورځ به یې نامزدانو ورته موبایل اخیست، رنگانګ کالې او ډالۍ به یې ورته په مختلفو بهانو راوړل، چکرونه ته به یې وړل، په هر بهانه به یې ورته جوړه استول، نن به یې د اختر په بهانه ورته ډالۍ واستول او بله ورځ به ورسره لاس په لاس روان وه چې خرید کو بله ورځ مې

د کوژدن د عمه د زوی کوژده ده! دا به لا خلاص شوي نه وه چې بيا به د ژمۍ کالې او خريدونه وه او نازو او نخری به وه.

زه دا خبری د دې لپاره نکوم چې د کالو يا ډالېو وږی او نادیده اوسېږم! خو زړه مې درد کوي کله چې ستونې شلوې چې ښځه مې يې، نو بايد د دغه ښځې حق خو هم ادا کړې کنه؟ دغه ښځه خو څه ناڅه حق هم درباندي لري او کنه؟ کله چې يوه جنۍ د يو هلک پر نوم شې نو موږ پښتنو کې دغه جنۍ ښه، بد، خوراک، څښاک، جامې ژوند ټول پر هغه مېړه باندې تړاو لري، دې د ښځې پر ويلو تکره دې خو د حقوق پر ادا کولو يې جاهل ترينه انسان په روې د ځمکې دې.

زما د ژوند ضروريات بايد ده پوره کول نه دا چې زه مې ورور يا پلار ته خوله کړه ونيسم چې ماته روپۍ راکړي، نو ما دا خاوند د څه مرگ لپاره کړې؟ که زما ساتنه نشې کولې حدقل ما ته دې اجازه راکړې ترڅو خپله کار وکړم او خپل ځان وساتم، يو کال مخکې مې غوښت يو خصوصي ښوونځي کې د ښوونکي دنده وکړم، د مياشتي يې ۵ زره افغانۍ راکول همغه باندې زما چاره کېدل خو دې د همغه هند څخه ځان سره وشکو چې نه کار ته به نه ځي، عجيب ده په نور موضوعاتو کې خو ښځه يې يم، خو په دې وختونو کې بيا بيخي لياده وځم چې زه هم ضرورت لرم، انستېوټ کې ټول انجونې راپسې موبنتي وه چې خپل د نامزد يو عکس راوښايه! خو ده ماته عمر کې يو عکس نه وو راستولی چې زه يې چاته وښايم چې دا خيرن مې نامزد دې.

ماته وايې ته ما نه درک کوي! ده زه درک کړې يم چط زه يې درک کړم؟ زموږ کورنۍ اقتصاد ډير ضعيف دې يوازی الهام کار کوي نور ټول بيکاره دې د هغه پيسې هم د يو مياشت څخه تر بلې نه رسيدې هره مياشت يوازی دومره کولې شی چې ماته زر دوه زره روپۍ راکړې، کله ناکله په خدا راته وايې ولې دې د نامزد څخه نه اخلي؟ ستا خرچه بايد اوس پر هغه وايې. خو خبر نه دې فاتح يوازی پر ښځه مې يې، ښځه مې، ويلو کې تکره دې نور د هېڅ مرگ نه دې، اوس کاش پيسې نه راکول حدقل خوش اخلاق خو وايې!

خو دې مبارک نه يو نرم او مهربانه ژبه لرې او نه هم شخصيت او انسانيت، خويندې يې هره مياشت د ده پر پيسو په بازارونو کې د راغلو نوي موډ کالو ډېزاین نه دې ورڅخه پاتې، او هغه وخت زه چې ښځه يې يم او امرونه او فرمانونه يې پر ما دې دا يو کال کېږي يو نوې جوړه کالې مې نه دې اخيستې، دغه حجاب مې چې اچولې دغه لا زما د خاله د لور دې، بيا وايې ته ما درک کړه! کاش ته غريب وايې او ما ويلې وايې چې غريب دې پيسې او وس نلرې گوزاره وکړه او درک يې کړه.

زړه مې د دې خبرو څخه دومره ونيول شو چې بې اختياره مې د سترگو څخه اوښکې راوبهېدل، مخ مې د ښيښې خوا ته وگرځاوه ترڅو په دې کمزورې حال کې مې ونکورې پوهېږم زما ژړا خوند ورکوې زما د بيچاره ليدلو تصور ورته خوند ورکوي، زما پر مخ گرځولو هغه د سترگود کونج راوکتل او تندي نور هم تروش کړو خو ما کور ته تر رسيدلو نور ورته ونه کتل، کله چې زموږ د کور کوڅه کې موټر وگرځوه او موټر يې زموږ د دروازي مخې ته و دره وو په تلوار د موټر څخه رابښکته شوم خو د تلو مخکې مې ورته وکتل او داسې حال کې چې کوبښنې مې کاوه غږ مې کلک اوسپړی ورته ومې ويل:

— زما په نظر سبا د دې لځايه چې کاکا زموږ کور ته راوستوې، وايستوه خپل د ماما کور ته ترڅو عايشه درته وکړې او دسمال درته راوړې، ترڅو هم ستا ارمان د ښځې درلودو پوره شي، هم مور دې د انگور څښتنه شي هسې هم ماته خو مو د لومړۍ څخه هم د ښځې په نظر نه راکتل.

دا خبره مې وکړل او بيا بغير له دې چې د هغه حيرت زده څهري ته وگورم کور ته ننوتم، کور ته په ننوتلو د مور غږ مې غوږونو ته راغلو چې ويل يې " راغلې بلقيس ولې مو دومره ناوخته کړل " خو ما کوم ځواب ورنکړو او په تلوار خپل کوټې ته ننوتلم او دروازه مې د ځان پسې قفل کړه، هملته د دروازې شاته کېښاستم خپل زنکونو مې په غيږ کې ونيول او په زوره، زوره مې وژپل، عايشه د فاتح د ماما لور

وه زما خواښې په زرهاو كړته زما ومخې ته د هغې تعريفونه كړې وه او ويلې وه، كه ته مو فاتح ته نه وايې كړې نو زما زړه غوښت عايشه جان ورته وكړم.

او نن د فاتح خبره هم د هغه د مور پشان وه، ماته يې زر رقم بې منطق خبرې او دليلونه راوړل او اخر كې وويل بله ښځه كوم! څه د پخوا څخه مې كركه ورڅخه درلود څه نور هم ورپسې اضافه شوه اوس نو بيخي زړه مې ورڅخه تور شو، راته يو متعصب او جاهل كس ښكاره كېده چې يوازې او يوازې خپل ځان او خپل خواهشاتو ته گوري، د ښځې د حقوقو څخه يې يوازې همغه ناموس ويل يې زده او جنگ، چې خلك ووېي او ستونې وشكوي چې ته مې ښځه يې او ته مې ناموس يې بس.

مور مې څو ځله د كوټې دروازه راوټكول خو ما ورته ځواب ورنكړو، حتا پلار او الهام هم راغلو خو ما ورته دروازه خلاصه نكړه، خپل د پلار څخه مې هم زړه نيولى وو، ولې هغه زه داسې يو نفر ته وركړم چې يواځې په وهلو او ښكنځلو او تهمت لگولو كې تكړه دې؟ ځان سره مې ويل كاش يو غريب او ساده انسان ته يې وركړې وايې داسې انسان ته چې د نن ږوې درلود خو د سبا نه! يوازې انسان وايې، مهربان وايې، خوش اخلاق وايې، زما د زړه په خبره پوهېدي بس نور مې هېڅ ورڅخه نه غوښت، زړه مې غوښت ويده شم خو خداى دا لا راباندې حرام كړې وو، خوب مې هم نشو كولې، تر مابنام اذانه ناسته وم ژړل مې د دې نړۍ څخه مې زړه تور شوي وو.

زړه مې غوښت كاش يو داسې ځاى تللې وايې چې هېڅوك نه وايې، يو خالي جزيره وايې مخې ته يې يو لوې سمندر او شاته يې يو لوې ځنگل پورت وايې، او ما هغه ځنگل كې ځانته كور جوړ كړې وايې او هملته اوسېدې، د دې ټول نړۍ څخه لرې، د دې بې وفا ژوند څخه چې په سل رقم رواجونو، خبرو، فتنو، دوكو، امرونو، حكمونو، زور زياتې او ناروا شيانو څخه لرې په يوه خاموش ځاى كې، زړه مې غوښت دا ټول شيان خوشې كړم او لاړه شم، خو ما حتا په مړه كېدو لا د دې عذاب څخه خلاصون نه درلود، لكه خداى چې زه پېدا كړې وم ترڅو په همدې بدبختۍ كې خپل ټول عمر تېر كړم، دومره مې وژړل چې نور مې اوښكې د بهېدلو لپاره نه وه.

هر خوا ته مې چې کتل لاره راته بنده ښکارېده، لعین شیطان به یوځل راته ویل ځان ووژنه او د دې نړۍ څخه بې غمه شه، بل دقه به یې راته ویل دا کور او کلي پرېږده له کور وتېښته او خپل د هېلو او ارمانونو پسې لاړه شه، حتا تر دې حده وسوسه یې راچول چې ذهن ته مې دا خبره راغله چې یو زهر یا هم کومه بله بلا را پیدا کړم او فاتح ته یې ورکړم ترڅو ورڅخه بیغمه شم! دا فکرونو دومره لیونی کړم چې لځایه پاڅېدم د کوټې منځ کې پرگرځېدو شوم دومره په هغه دوه متره کوټه کې وڅرخیدم او را وڅرخیدم چې پېښې مې په درد شول او د کوټې منځ کې ځمليدم د یو جنین پشان مې خپل ځان را ونغاړه خپل ځان مې غیږه کې ونیوه او ډېر ژر د خوب نړۍ ته لاړم.

د بدن په درد مې سترګې خلاصې کړې چې ځان مې د فاتح کوټه کې ولېده! بې اختیاره مې اه له خولې ووت، خدایه نه د رښتیا نړۍ کې دې د خیر ورځ راباندې ولېده او نه هم دلته! هلته مې د دې جسم څښتن زوره وې او دلته تا زه د دې جسم څښتنه کړې یم ترڅو په بار، بار کتو یې لا پسې وکړېږم. خدایه دا انصاف نه دې، پخدای چې انصاف نه دې. زاری درته کوم بس کړه دا لعنتې خوب. زه د دې جسم او د دې جسم د څښتن څخه کرکه لرم ولې هره شېبه ما د دغه جسم سره مخ کوي؟ اخر ولې؟

لځایه پاڅېدم د هغه لوکس کوټې ته مې وکتل او کرار کرار د پالنگ خوا ته لاړم، ورباندې ځمليدم او د کوټې چت ته په کتو شوم. ناڅاپه مې یو فکر ذهن ته راغلو! زه چې کله خپل نړۍ کې ویده شم نو دلته راځم د خوب نړۍ ته! که د خوب نړۍ کې ویده شم بیا چېرته ځم؟ یعنې شاید راویښه شم او خپل نړۍ ته لاړه شم؟ یا که یل کوم ځای ته؟ په همدې فکرونو په تلوار مې سترګې پټې کړل ترڅو معلوم کړم اخر کېږي څه؟ خو عجیب وه هرڅومره کوبښې مې وکړو خو ومې نشو کړې ویده شم!

سترگې مې خلاصې کړې او بیرته مې چت ته وگڼدل، نه پوهېدم اخر د دې کارونو او خوب حکمت څه وو؟ تل مې د هر مولا له خولې اوریدلې وه چې ویل به یې "د خدای هر کار یو حکمت لري چې موږ بندگان یې هغه شېبه کې نشو درک کولې" شاید دې کار کې هم د خدای لوی حکمت پټ دې چې زما پشان عاجزه بنده یې نشې لېدلې. په پالنگ کې کنېناستم اوس څه وکړم؟ دلته هم وخت داسې تېرېده لکه اصلې نړۍ کې چې تېرېږي، کرار او ستړی کوونکې، ناڅاپه مې یو فکر ذهن ته راغلو لځایه پاڅېدم او په تلوار د کور څخه داسې حال کې و وتم چې هېچا ونه لېدم.

زه هلک وم، زه په خوب کې فاتح یم نه بلقیس! نو هر کار چې زړه مې وغواړې کولې شم. اممم څه وکړم؟ ډېر کارونه وه چې ما آرمان درلود تر سره یې کړم خو هېڅکله مې رېښتینې نړۍ کې نشو کولې، ځکه جنۍ وم او انجونۍ هغه کارونه نشې کولې. ما هېڅکله یوازې ځان بیرون قدم نه و وهلې! شاید عجیب وي خو زما زړه غوښت کوشکې غوړ ته واچوم او همداسې کرار کرار د سړک په غاړه لاړه شم، البته اوس راسره موبایل وو خو کوشکې نه وه، نو مجبور همداسې روانه شوم. دومره په فکرونو کې غرق وم چې ونه پوهېدم د کوم ځای څخه کوم ځای ته لاړم!

خو کله چې مې فکر پر ځای شو نو خپل د انسټیټوټ مخې ته ولاړه وم په دې مابښام! اه زما قدمونو لا یواځې همدا لاره لېدلې او بلد وه، زړه مې غوښت د تل پشان لاره شم او د برگر خرڅونکې څخه یو برگر واخلم! هسې هم په رېښتینې نړۍ کې خو مرګ مې هم ونه خوړل دومره غټ هوټل ته لاړم وړې راغلم. غوښتل مې برګر والا خواته لاړه شم او ځانته برګر واخلم، البته یو دانه نه اخلم! خپل په شیطاني فکرونو خندا راغله، هسې هم فاتح نن تر اخرې حده خفه کړې وم رېښتینې نړۍ کې مې خو زور نه پر رسیده، البته دلته هم پر هغه خو مې زور نه رسیږي خو کولې شم د هغه

جیب خالی کړم او لږ خپل زړه ورباندې یخ کړم، په همدې فکرونو خدا پر خوله روانه شوم، ښه نو څو دانې برگړ واخلم؟

لس که شل دانې اخلم پر خلکو یې ویشم خیرات! په دې فکرونو خدا مې راغله، لا یو قدم مې نه و اخیستې چې جیب کې مې موبایل ولږېدله! په حیرت مې لاس جیب ته کړو خپل موبایل مې جیب کې وو! کله چې خپل د کوټې څخه مې راخیستی وو او فاتح ته مې خپل نمبر ورکړی وو، نو موبایل مې خپل جیب ته اچولې وو، د موبایل په سکرین د الهام نوم وو! په حیرت مې وکتل الهام ولې ماته زنگ وهلې؟

زړه نا زړه توکه مې ورته کتل چې زنگ بند شو او ورپسې مسج راغلو چې لیکلې وه: زه یم! دلته راشه کار لرم درسره، ما غوښتل خپل درشم خو دا ستا کورنۍ اجازه نه راکوې، موبایل مې ستا سره دې نو ځکه د الهام په موبایل مې تاته زنگ وواهه، په تمه یم راشه.

په حیرت مې مسج ته وکتل مسج د فاتح وو! ناڅاپه مې یاد ته راغلل چې د هغه موبایل د هغه کوټه کې د لپټاپ پر سر ایځودلې و، باید ورته ورې مې وایې! خو ژر مې یاد ته راغلل چې هغه نن زما سره څه کار وکړو او تندي مې تروش شو د هغه دا خبره چې ویلې وه ستا کورنۍ مې نه پرېږدی چې درشم هم خدا راغله او هم مې زړه ورباندې یخ شو، ښه کار وشو تا پر ما نړۍ داسې زندان گرځولې وو خداې درته خوب کې داسې زندان جوړ کړو چې د حقیقي نړۍ پشان دې.

موبایل ته په کتو داسې حال کې چې تصور مې کاوه فاتح مې مخې ته ولاړ دې ځان سره لکيا شوم او ومې وویل: او هوو کېنه چې درشم درپسې، زه په وینه نفوارم تا وکورم او ته لا په خوب کې غواړې زه درپسې درشم! کېنه د قیامت په ورځ درځم خیرن. زه خو پوهېږم د هغه ضروری کار څه دې؟ بیا غواړې راسره حساب او کتاب وکړې، زما د هغه اخری خبرو چې د موټر څخه د ښکته کېدلو مخکې مې ورته ویلې

وه، موبایل مې بیرته جیب ته کړو او په خوشحالی مې غوښتل د برگر والا خوا ته لاره شم او فاتح هملته پرېږدم ترڅو ښه سم صحیح په تکلیف شې.

خو یو دوه گام مې چې واخیستل نو موبایل ته مې زنګونه پیل شول! داسې پرلپسې زنګونه چې وار او دمه یې نه ورکول، اخر مجبوره شوم موبایل ځواب کړم همدا چې غوښتل مې ورته ووايم نغوړم درشم درېسې او حق د دې هملته کور کې بندې اوسېږي چې د پلار د غږ په اوریدو ګونګې شوم.

پلار- فاتح زویه ښه یې؟

ژبه مې بنده شوه نه پوهېدم څه ځواب ورکړم؟ چې هغه بیا غږ وکړو او ویې ویل: تا د بلقیس موبایل اخیستی؟ هغه دلته خفه ناسته ده او ډوډۍ نخوری وايې فاتح ته ووايه زما موبایل راوړه.

پلار مې خپل غږ ښکته کړو او ویې ویل: خپله خو پوهېږي چې تازه لږ ښه شوې نو لږ ورسره مراعات وکړه راشه موبایل یې ورته راوړه، ته د هغې موبایل سره څه کار لرې؟

د پلار د خبرو وروسته مجبوره شوم په نه زړه خپل د کور خوا ته مخه کړم او د فاتح پسې لاره شم! ش په مکار توبې کې باید ده ته د ګینس جایزه ورکړې شې، یعنې تللې زما پلار ته یې زما شیطنت کړې؟ عجب د شیطان مغزه لرې شاید پوهېدلې وو چې زه ورپسې نه ځم، په تروش تنډې مې دروازه وټکول چې احمد راته خلاصه کړه کور ته ننوتلم او نیغ په نیغ مې غوښتل لاره شم خپلې کوټې ته او ښه سم جنگ ورسره وکړم چې پلار مې راباندې راغږ کړل.

پلار- څومره ژر راغلې؟

— ه ... هغه بیرون وم چې تاسو زنک ووايه راغلم.

بیا مې خپل نازنین موبایل د پلار خوا ته ونيوه او ومې ویل: واخلمې مهربانې دا هم د ب... بلقیس موبایل زه به مو په اجازه نور لاړشم.

غوښتل مې ژر د هغه ځای ځان وباسم چې زما د کوټې دروازه خلاصه شوه او فاتح راغلو.

پلار- نه چېرته دومره په تلوار اوس هسې هم راغلې یې زموږ سره ږوې. وخوره بیا لاړ شه.

د پلار د خبرې سره سم د مور غږ مې هم پورته شو چې ویل یې پاتې شه او زموږ سره ږوې. وخوره، د دې څخه مخکې چې زه انکار وکړم یا کومه بهانه راوړم فاتح وویل: هغه موږ دواړو غوښتل نن ماښام بهر ږوې وخورو.

په خلاص سترگو د حیرت مې وروکتل، دا ولې دومره دروغجن دې؟ زما پر کتو هغه هم راوکتل د سترگو په اشاره یې پوهه کړم چې زیات خبرې مه کوه او درځه، که څه هم دا خوب وو او دلته زما زور څه ناڅه په هغه رسیدو خو کوم شیطاني فکر چې مې ذهن ته راغلو خوله مې بنده کړه او په شیطان مسکا مې وروکتل او ومې ویل: ولې نه په سترگو که با... کاکا اجازه راکړې لاړ به شو بیرون او ږوې به وخورو.

زما په خبرو فاتح په مشکوک انداز سترګې را تنګې کړې، پلار بیچاره مې هم زړه نازړه وویل: که تاسو غواړې لاړشې، نو زه څه نه وایم پخبر لاړشې مقصد بیرته ژر راشې.

د فاتح خوا ته مې مخ کړو او خپل اصلي گوزار مې ورباندې وکړو او ومې ویل: هومم کاکا هم اجازه راکړل شابه حجاب وکړه چې لاړشو.

د حجاب د ویلو سره سم مې په مکار توب وروکتل، او زړه کې مې ځان سره وویل:

صبر جناب فاتح خان صیب داسې چم درباندي وکړم ترڅو ته اوسیرې بیا ماته

ووايې ټیکری دې داسې کړه، حجاب دې هغسې کړه، او هلته مکوره او دلته مکوره، دا نړۍ لکه چې زما د انتقام اخیستلو ځای دې هلته ته پر ما کوه دلته زه پر تا سل چنده بد جبران کوم.

فاتح هم لکه چې زما پر مقصد او ارادي پوې شو، خو څه يې ونه ويل او د کوټې خواته روان شو ترڅو حجاب واچوي! زه په خوشحالي دهلېز کې کښېناستم او په تمه شوم ترڅو راشي، تقريبا د نيم ساعت وروسته د کوټې څخه را ووت. همغه تور حجاب چې نن ما اچولې وو همغه يې پر ځان وو البته خراب! د هغه د داسې حال په لېدو ټولو په حيرت ور کتل ځکه د حجاب ټپي چپه تړلې وه! زه چې د وخت د همدغه شېبې په تمه وم د ده هغه مشهور ډيالوگ مې استعمال کړو، لځايه پاڅېدم تندي مې تروش کړو او په غوسه مې وويل: دا نو څنگه حجاب اچول دي؟ ټول بدن دي ورڅخه ښکاري، دا نو څه بېحيا يې ده، ته زما ښځه يې، زما ناموس يې، دا څنگه حجاب کول دي؟ هاا؟

زما په خبرو د هغه سترگې له حيرت راووت، البته که د حق تېره نشم بغير د هغه تېو څخه چې چپه يې تړلې وه نور حجاب يې څه ناڅه سم وو، خو بس ما غوښتل د هغه د کار جبران وکړم، تل يې زما په حجاب نيوکه کول او بېځايه غوسه به يې کول، نن زما وار وو ما هم ښه خپل زړه ورباندې يخ کړو. زما په تنده لهجه پلار مې د فاتح خوا ته مخ کړو او ويې ويل: لورې دا څنگه حجاب اچول دي؟ فاتح زوی رښتيا وايي، لږ خو دا ټېکري دی سم کړه ټول ويښتيان دي ښکاري، او دا حجاب دي ولې داسې چپه راسته تړلې.

د دې څخه مخکې چې فاتح کوم شې و وايي ما خپل اخري گوزار هم وکړو او ومې ويل: ضرور به يې داسې حجاب اچول د ټيک ټاک د انجونو څخه زده کړې وي، هسې هم بل کوم هنر خو نلري.

هغه برگ، برگ راوکتل، دا خبره ده ماته کړې وه! او زما په زړه پاتې وه، نن مې خپل غچ ورڅخه واخيست ايا ما بد کار وکړو؟ خو هر څه چې وو او هر څنگه چې و بالاخره له کوره جوړه را ووتو او روان شو، فاتح به هر دوه قدم اخيستلو وروسته يا به ټيکري په سر کش کاوه يا به خپل د لاس بکسه به يې اخوا ديخوا کاوه، او هره شېبه به يې هم خپل د مخ څخه نقاب د سترگو لاندې خوا ته کش کاوه ترڅو خپل

لاره و وینې، د هغه د داسې حال په لیدو ما کیلو کیلو وزن کاوه، خپل ځان به مې یاد ته راتلو چې ما به سم صحیح حجاب کاوه خو ده به راباندې ځل رقم بڼې اسرائیلي نیوکې کول.

او چغې به وهل چې فلانکې ځای د حجاب دې داسې او بیستانکې ځای هغسې دې، ښه شو نن لږ زما د زړه په درد پوه شو، زه همدا فکرونو کې وم او ښه کیلو کیلو وزن مې اخیست چې د هغه غږ مې وارویده چې ویې ویل: غواړی پیاده لاړشو؟ موټر ونیسه.

ډیر مې زړه غوښت ورته ووايم موټر نشته پیاده ځو، خو متاسفانه زما پښو هم د دومره تگ وروسته درد کول او پیاده نه شوم تللې، عجیب وه خوب کې ما سترپیا، لوږه، ښه او بد ټول محسوس کولې شوه، ټکسي مې ونیول چې فاتح د عادت مطابق غوښتل مخکې د موټروان سره کېنې، خو ما چې ستونې تازه کړو هغه یاد ته راغلل او شاته سیټ کې کېښناستو، موټروان ته مې وویل موږ یو سم هوټل ته ویسه، او هغه هم ناځوانې ونکړل همغه هوټل ته یې ویورو کوم چې نن سهار په ویښه د فاتح سره ورغلې وم!

د هغه هوټل په لېدو ما شاته سیټ کې فاتح ته وکتل او د هغه سترگې مې ولېده چې پر هوټل خښې پاتې وه، څه مې ونه ویل پیسې مې حساب کړل او همغه هوټل او همغه میز ته لاړو خو دا ځل په دې بدلون چې زه د فاتح د سهار پر ځای کېښناستم او فاتح زما پر ځای، گارسون راغلو د فرمایش اخیستولو لپاره خو ما ورته وویل منو راته راوړه. "منو همغه کتابچه چې هوټل کې کوم خوراکی شیان شتون لري او نومونه او قیمتونه یې څومره دې ښکاره کوي" گارسون منو راوړل او خپله هم زما و څنگ ته و درېد، ما په پوسخند فاتح ته وکتل او د هغه د نن کار د جبران په خاطر مې منو د هغه خوا ته ونیول او ومې ویل: ځکه چې لومړۍ ځل موږ دواړه بهر راغلې یو نو لومړۍ ته انتخاب کړه چې څه غواړې وخوري؟

زما په غږ هغه سر راپورته کړو په ځير، ځير يې راوکتل، او بيا بغير له دې چې منو ته وگوري يو شې فرمايش ورکړو. کارسون زما خوا ته مخ کړو او زما څخه يې هم وپوښتل چې نور شې هم غواړې او کنه؟ ما بيا په همغه پوسخند داسې حال کې چې د فاتح خوا ته کتل ومې ويل: څه فرمايش چې اغلې ورکړې همغه زما فرمايش هم دې.

گارسو سر وښوراوه او لاړ د هغه د تلو سره سم فاتح داسې حال کې چې خپل غاښونه يې يو پر بل چېچيل په غوسه وويل: دا ډرامه بازي څه معنا لري؟ ور ومې کتل او کرار مې و ويل: ما کوم ډرامه بازي ونکړل، يوازي مې يو بنده خدا ته ښودو چې يوه جنۍ چې هر کله ځان سره بهر وړې نو بايد د هغې نظر ته هم ارزښت ورکړې او د هغې څخه هم وپوښتي.

هغه په خلق تنگې حجاب لږ کش کړو او ويې ويل: زما عصاب خراب شول دلته دومره خلک وه نو ځکه ما ونه پوښتل، او هو ما درته د هوټل د هر خوراک څخه يو دانه واخيست ترڅو کوم چې ستا زړه غواړې وخوري. په پوسخند مې و ويل: هو مننه ښه ږوې. دې راکړل. فاتح- تا خپل ناز کاوه کنه ما خو درته وويل وخوره! په غوسه مې وروکتل او ومې ويل: ما ستا برخه کوم وخت خوړلې وه، چې تا راته طعنه راکړل او ما ته دې نسه وره وويل؟ فاتح- زما مطلب هغه نه وو، او بڅښنه مې هم وغوښته.

به ريشخند مې و ويل: بڅښنه؟ يعنې لومړۍ د يو چا زړه ښه مات کړه، ښه يې غمجن کړه بيا ورته ووايه وبڅښنه نو هر څه خلاص؟ فاتح- ما ستا زړه مات کړو؟

داسې حال کې چې د هغه څخه مې نظر اخيست او د هغه شاته ديوال ته مې سترگي نيولې وه ومې ويل: په دې بهانه دې وغوښتم چې غواړم د دې عجيب غريب خوبونو په اړه خبرې وکړو، بيا دې يو داسې (شاوخوا مې اشاره وکړل او ومې ويل:

داسې يو هوټل ته راوړم، او بيا د داسې يوځاي د راتگ غوسه دې هم پر ما خالې کړل.

فاتح- زه پر تا غوسه نه وم.

— هو غوسه نه وې او سور سور کېدې راباندې؟!

فاتح- هرڅه چې وه تېر شو زه نشم کولې د نن ورځي کارونه له سره جبران کړم، او پر بخښنې باندې ته نه خوشحاله کېږي! زه يوازې غواړم په يوه خبره پوه شم! ور ومې کتل پوهېدم کوم خبره ياده وې، هغه خپل لاسونه پر ميز کيخودل لږ زما خوا ته نږدې شو او ويې ويل: ولې دې د تلو مخکې موټر کې ماته هغه خبرې وکړل؟ پر پوسخند مې وويل: حق مې وويل. فاتح- د څه حق؟

— گوره د دې څخه مخکې چې زموږ نکاح وتړل شې، هغه وخت چې ته هند کې وې نو ستا مور به هره ورځ زموږ کور ته راتلل، او خپل د خورزې تعريفونه به يې کول او ويل به يې "زړه مې غواړې دا فاتح ته وکړم! خو څه وکړم چې ته يې په نوم يې!" نن چې تا راته وويل چې سمه که نه شوی نو بله ښځه دربانې کوم، نو ماته ستا د مور همدا خبره ياد ته راغلل او پوهه شوم چې مور دې شايد دا خبره تاته هم کړې وې چې د ماما لور دې عايشه درته کوم او ته راغلې نن او ماته دې داسې بهانې راوړل نو ځکه مې داسې وويل.

د هغه سترگي د نقاب له لاندې د حيرت څخه راووت، زما د خبرو د خلاصيدو

وروسته يې کرار وويل: ته رښتيا وايې زما مور داسې تاته ويل؟

په پوسخند مې وويل: د دې څخه لا بدې خبرې هم تا راته کړې، هم ستا مور او هم ستا خویندو! يوازېني کس چې راته تر اوسه پيغور او طعنه نده راکړې مشر کاکا دی او بس.

فاتح هېڅ ونه ويل څو شېبې خاموش وو بيا يې په شکمن لهجه وپوښتل: نو ستا دا چلند زما سره سبب يې يوازې همدا وو؟ چې زما مور او خور تاته خبرې کول؟

ژوره سا مې واخيسته نه مې غوښتل ورته څه و وايم، خو هغه چې ځان داسې معصوم نيوه زما غوسه يې راوسته، ځان سره مې وويل همدا نن دې فرصت دې خپل زړه ورباندې يخ كړه او هر څه چې زړه كې لرې ورته ووايه، په همدې فكر سترگې مې پټې كړل او خوله مې خلاصه كړه څه چې دا څو كاله مې دده څخه او دده د مور او خويندو څخه لېدلې وه او څه چې نن په موټر كې مې ذهن ته راغلې وه ټول مې په سم تشرېح ورته په يوه سا وويل! كله چې خبرې مې خلاصې شوې نو كرار مې سترگې خلاصې كړې، فاتح د حيرت څخه خوله خلاصه پاتې وه، ناڅاپه نقاب يې له مخ څخه لرې كړو او داسې حال كې چې ژبه يې بنده بنده كېدل ويې ويل: دا ... دا .. ته څه ... وايې؟ ما ... تاته خرچه نده دركړې؟ زه ستا ضرورتونو ته پام نكوم؟ ... ها؟

د هغه داسې حيرت زده نظر په لېدو لا غوسه شوم او ومې ويل: هو تا هېڅكله ماته فكر نه وو، يواځې چغې وهلې شې چې ښځه مې او بس. نور خو نكورې چې دا ښځه كوم حق او حقوق هم لرې او كنه؟

زما په خبرو هغه دومره حيران، گنگس او پرېشانه وو چې زما لاس يې ونيو لځايه پاڅېدو او ويې ويل: زه دلته خبرې نشم كولې راځه يو كرار ځاي كې سم صحيح خبرې وكړو، او د دې سره سم د هوټل څخه د وتلو لاره يې ونيول، ما په ارمان د هوټل خوا ته وكتل، لكه چې خدای زما نصيب د دې هوټل په ډوبۍ نه وو كړي! چې نه مې په ويښه كې وخوړل نه هم په خوب!

فاتح د ځان پسې كښ كړم او د يو پارک څنگ كې د يوه فلزې څوكۍ سره و درېده، خپل اوږې ته يې لاس كړو خو كله چې پام يې شو چې اوس موږ د خوب حال كې يو او هغه زما په جسم كېدي نه د فاتح! نو ماته يې مخ كړو او ويې ويل: هغه پټو ځانته هوار كړه او ورباندې كينه او ماته پوره كيسه وكړه.

ما هم پټو هوار كړو او خپله ورباندې كېښاستم، هغه زما ومخې ته په تلو راتلو شو، تپه تياره وه د سړك په غاړه بل شوی گروپونو لږ دا خوا رڼا كول خو دومره نه، كله

ناکله یو موټر هم دیخوا تېر کېده او رڼا یې اچول، هغه زما خوا ته را وڅرخید او په ناآرمه لهجه یې وویل: ته وایې ما تاته خرچه نه دراستول؟ او ما تاته په دې ۲۳ کلونو کې یو مات بنګرې هم نه دې اخیستې؟

په تروش تندې مې سر وښور او په هغه خپل په راسته لاس خپل په تندې څو ځله کرار ورونه وکړل او د ژبې لاندې کرار ځان سره وویل: څنگه امکان لرې؟ ما خو هره میاشت پیسې استول؟

بیا یې زما خوا ته راوکتل او ویې ویل: زه چې کله لومړۍ ځل د هندوستان څخه راغلم او تاته مې د هغه ځای څخه اخیستلې ډالۍ خپل د خویندو په لاسونو درواستول تا ولې هغه وانخیستل؟ ولې دې ټول بیرته راوستول؟ تا خو زما ډالۍ رد کړې وه، بیا ولې داسې کیلې کوی کله چې اخلې هم نه ډالۍ؟

په خلاصو سترگو له حیرت مې وروکتل او ومې ویل: کوم ډالۍ؟ کوم نه اخیستل؟ کوم د هندوستان څخه راوړي شیان؟

زما په داسې حیرانه غږ هغه نور هېڅ ونه ویل او یو دم خاموش شو، ما چې ورته هرڅه ویل هغه ځواب رانکړ او اخر کې د راخته چې کور ته لاړشو پر ویلو روان شو. هغه مې خپل تر کور ورسه وو او بیا خپل کرار کرار د مشر کاکا د کور خوا ته روانه شوم، ذهن کې مې زر رقم نه حل شوې پوښتنې وه، فاتح ولې ناڅاپه داسې حېران شو؟ هغه د کوم اخیستل شوې او ماته د راستول شوې ډالېو یادونه کول؟ کور ته رسېد بغير له دې چې چاته څه و وایم د فاتح کوټې ته ننوتلم زما د داخلېدو څو شیبې وروسته دروازه خلاصه شوه او زما خواښې کوټې ته را ننوتل او دروازه یې بېرته د ځان پسې بنده کړه.

په حیرت او وېره مې وروکتل زه د دې ښځې څخه وېرېدل، هغه رانږدې شوه او بیا ناڅاپه په ژړا باندې زما غېږه کې ځان راوچوه! زه وچه کلکه د وېرې او حیرت څخه هلته ولاړه وم چې خپل د خواښې غږ مې واورېده چې په ژړا یې وویل: زه پوهېږم ستا په نظر به زه یوه بده مور راځم خو داسې نه ده، څومره چې ته خپل ژوند او

راتلونکې ته فکر کوي د هغه څخه سل چنده زه ورته انديښمنه يم او فکرونه کوم. ما د لومړۍ څه د بلقيس څخه ښه نه راتلل هغه ستا لايقه نه وه، هغه ستا په قدر نه پوهېږي.

نا خاپه د هغې په خبرو کې و ولېدم او په غوسه مې وويل: ولې نه ده؟ څه کم لرې د نورو څخه چې ستا د زوي لايقه نه ده؟ ها؟
زما په داسې تنده لهجه هغه لږ زما څخه شا ته شوه او په همغه ژړا يې وويل: ته د دې څخه د ښه ښځې حقدار يې.
په پوسخند مې وويل: يعنې ستا په نظر هغه ښځه و ماته عايشه ده؟ دا راته ووايسته عايشه کوم هغه هنر او غوره والې لرې چې زه.. بلقيس يې نلرې؟ هوم؟

زما په خبرې د هغه تندې تروش شو او ويې ويل: د عايشې يو ويښته په زردانو لکه بلقيس ارزي، بلقيس يوازي بې شرمې کول او ضد زده خو عايشه...
بيا مې خبره ورپرې کړل او دا ځل په طعنه لرونکې لهجه مې وويل: که تاسو هغې ته خپل د انگور په نظر کتلې وايې او کوم ډالۍ چې ما ورته راوړې وه هغه مو ورته په خوشحالي وړې وايې نو شايد هغې هم بې شرمې او ضد نه وايې کړې ..

زما په خبرو هغې حک حيران راوکتل بيا يې په بند بند ژبه وويل: چ ... چا ... وويلې موږ هغې ته ستا راوړې شيان نه دي وړي؟ تخو خپل شاهيد وې چې ستا خویندو هغه شيان ويوړل خو هغې بېرته راوستول.

تر اوسه مې شک درلود خو اوس په يقين بدل شوو، يعنې فاتح ماته شيان راستول خو مور او خویندو يې ماته نه راوړل؟ په کرکه او نفرت مې دهغې خوا ته وکتل او ومې ويل: کاش پوهه شوې وايې چې اخر په څه دليل مو ورڅخه بد راځي؟

نور مې څه ونه ويل هغې هم هرڅومره چې بې معنا او بې منطق خبرې وکړل ما غوږ وړيسې ونه ګرګو، اخر د مشر کاکا پر غږ چې نارې ورته وهل په تلوار له کوټې څخه ووتل، حيرانه وم نه پوهېدم اخر ملامت څوک دي؟ ولې اخر زما خوابنې داسې

کارونه کوي؟ ولې د فاتح خويندې زما سره داسې چلند کوي؟ د زيات ولې، ولې؟
څخه مې سر په درد راغلو د پالنگ خوا ته لارم غوښتل مې ورباندې کښېنم چې
ناڅاپه ...

خپل د دروازی په کلک، کلک ټکولو له خوبه راپاڅېدم، د دروازی د غږ سره سم د پلار
غږ مې واوریده چې ناری وهل، په تلوار د دروازی خوا ته لارم او خلاصه مې کړه،
پلار مې په غوسه د دروازی شاته ولاړ وو زما په ورختا لېدو یې په تروش تندی
وویل: دروازه دې ولې قلف کړې وه؟ دا درې ساعت کېږي ناری وهم ولې ځواب نه
راکوي؟

په بند بند ژبه مې وویل چې ویده وم، هغه هم په مشکوک نظر راوکتل او اخر د دې
خبرې پر کولو چې مونږ قضا شو لارو، د پلار د تلو وروسته بیرته خپل د ځای خواته
لارم موبایل مې د بالښت له لاندې راوخیست نه پوهېږم ولې خو په تمه وم چې د
فاتح لخوا کوم مسج یا هم زنگ راشي! خو کله چې د نیم ساعت انتظار وروسته هم
کومه خبره ونشوه په نامیدې پاڅېدم اودس مې وکړو مونږ مې وکړو او بیا مې
لاسونه پورته کړل او له خدایه مې وغوښتل چې لاره راته وښايي او ما د دې گډوډ
حالت څخه وباسي.

تر مازدېگر یوه سترګه مې پر موبایل وه بل د کور پر دروازه، فاتح پروڼ ویلې وه
چې پلار مې دراستوم د واده د نیتې د ټاکلو لپاره! زه په تمه وم چې یا به هغه راشي
او یا به هم مشر کاکا! خو یو هم رانغلو، کرار کرار نامیده کېدل د هغه د رتالو څخه
چې د کور دروازه وټکېدل، په ژوند کې لومړۍ ځل مې د فاتح د لیدو لپاره د زړه درزا
پورته شوه غوښتل مې د هغه سره خبرې وکړم او پوهه شم چې چل څه دي؟ خو نن
چې زه ورته په تمه وم هغه خان راته په نخرو کې نیولی وو! د دروازی شاته زما د
خاله لور سیرت وه نه فاتح!

د سیرت په لیدو هم خوشحاله شوم څه ناڅه د هغې سره په مجلس کولو مې فکر د فاتح څخه اوږېده. سیرت ماته دومره گرانه وه چې حد یې نه درلود زما ټول راز او نیاز ورسره شریک وو. د ماښام د ډوډۍ وروسته ترموز چاې مې دم کړل او لارم خپل کوټې ته دروازه مې هم قفل کړه، سیرت چې هرکله زموږ کور ته راتلل مطلب هغه شپه باید موږ دواړو په ویښه تیره کړې وای! دومره مو مجلس کاوه او د هر خوا مو خبرې راکش کول، هغې له وخت زموږ دواړو ځایونه څنګ په څنګ اچولې وه.

زما په راتلو هغې په شیطنت زما پر نالې چې د دې و څنګ ته هوار وه لاس کش کړو او د یو 60 کلن بوډا پشان چې کلونه د ښځې په ارمان کې اوسیدې او نن ورته نصیب شوی ویې وویل: اخ زما د زړه ټوټې نه د مینې شپه ده مینه ... د هغې په داسې خبره زما خندا راغله خو پر خوله مې یو څو کنځل ور واچول.

سیرت بیحد شوخه او ټوکې انجلۍ ده البته د شبنم خبره چې یوځل یې سیرت لېدلې وه و ماته یې وویل: د خاله لور دې ښه شوخه جنۍ ده، خو بی حد بی ادب، بی شرمه او بیحد د اطرافیانو خبره مسته ده.

د شبنم د خبرې په یاد راوړلو مې خندا پر شونډو راوستوه، چې سیرت په خندا وویل: هی په دې سرو شونډو انارې دې خاندې و موږ ته او ورکوي هغه ډیره ور ته؟! —

بلا بلا ډیره بې ادبه شوې یې سیرت.

سیرت په همغه خندا وویل: خو رښتیا وایم یوه.. نه رښتیا دا یې دویم هفته ده د نکاح تړلو دې، او خاله ویل چې هره ورځ فاتح خان صیب دلته دې او مزی...

په غوسه مې بالښت ورپسې گوزار کړو چې هغې ونیو او همغه خندا او شیطنت باندې لګیا شوه، ځان سره یې د مینې داستانونه تعریف کول، ما دواړو ته چاې واچوه بیا راغلم خپل و ځای کې کښېناستم کمپل مې پر ځان کش کړو سیرت خالي چایو ته وکتل او ناڅاپه یې وویل: ای مرګ دی شه بلقیس، ای زهر دې شه بلقیس.

په حیرت مې وویل: څه؟ ولې؟ څه مرګ مې پر تا کړې؟

سیرت- ما ته دې خالې چاې راوړې، زهر او مرگ دې شه هغه ککونه او شیرنی چې هغه پیره ور کوژدن دې درته راوړې او ته یې ماته نه راکوې، بخیلې، وږې، تږې.

— نوش جان مې زما کوژدن دې و ماته یې راوړې تاته خو یې نه راوړې چې زه یې درکړم! او هوو ستا یې د هغه په پیره څه؟ چې دومره وایې پیره ور کوژدن، پیره ور کوژدن؟ زما د هغه همدا پیره خوښېږي که ستا نه خوښېږي کله چې دې کوژده وکړه خپل کوژدن ته ووايه چې خپل پیره واخلي.

سیرت په خدا وویل: اوووو جان یعنی پیره دې خوښېږي ورنه؟؟ جان جان! زما هم خدا راغله او داسې حال کې چې د هغې لاس مې کلک چونډي کو ومې ویل: مرگ، مرگ هسې د انسان له خولې کفر باسې، زما مطلب داسې نه وو، یعنی زما په نظر د هلکانو سره پیره ښه ښکارې.

سیرت په شیطن وویل: هومممم هغه دې چې کوژدن دې داسې بېره پیره او بریتونه پرېښودلې! نه پغذاب کېږي کله چې غواړې ...
پرې مې نخوده خپل خبره پوره کړې او پر بالښت مې ووهل: څومره ته بی شرمه شوې یې، اوس د شبنم په خبره مې سر خلاصیږي کله چې ویل یې د خاله لور دې پیره مسته ده.

سیرت په حیرت وویل: ماته یې ویل مسته؟
— هو، او له حق تېره نشم رښتیا یې هم ویل.

سیرت- بلا، بلا زه ستا په نظر داسې انجلۍ ښکارم؟ زه ستا سره هسې گپ لگوم، کنه زه تا پیژنم هغه بدبخت بیچاره به دې دا یوه، دوه هفتو کې ولاکه خپل سل متری کې نږدې پرېځودلې وې، دا خبری خو لرې.

او بیا په کټ، کټ پر خدا شوه، د سهار تر اذانو د هر خوا مو مجلس او غیبت وکړو، سیرت راته خپل د فسوبوک د ملگرو کیسې کولې او ما ورباندې خندل.

سیرت- باور وکړه بلقیس نه پوهېږم له کوم خوا زما اېدې پیدا کړې وه، په مسنجر کې راته زر رقم مسجونه کیځودلې وه، کله چې لارم نه سلام نه کلام لېکلې وه راشه

زما سره جوړه شه!

په خندا مې ورته وويل: تا به ورته يوه خبره كړې وى چې هلک امید درته پيدا شوې؟

سیرت په غوسې وويل: مرگ ته خو ما پیژنى زه ټوكې او شیطنت كوم، خو يوازې ستا سره يا هم خپل د ملگرو سره، زه د يو هلک سره هېڅکله داسې لفظ نه استعمال كوم چې هغه دې داسې مردار فکر زما په اړه وکړې، دا خبرې چې زه ستا سره كوم دا خو زموږ منځ کې هسې د ټوکو دې زه خو دا خبرې څه په مجازى نړۍ کې د نورو خلکو او بلخصوص هلکانو سره خو نکوم، منم چې زما کورنۍ ماته ازادۍ راکړې خو د هغه معنا دا نه دې چې زه دې ورڅخه داسې ناوړه گټه پورته کړم.

د هغې په خبرو ما سر وښوراوه، سیرت رښتيا ويل هغه شیطانه او شوخ وه، خو يواځې زما او نور انجونو سره، ما د هغې يو داسې مسج په فېسبوک يا کوم بل ځاې کى نه وو لېدلى چې ووايم سیرت بده جنۍ ده. په مشکوک نظر مې وروکتل او ومې پوښتل: نو دا څوک وو چې داسې مسج يې ستا پسې کړى وو؟

سیرت- د مسج په لېدو يې پوهه شوم چې کوم خپل دې.

په حيرت مې وويل: خپل؟

هغې په شيطان نظر راوکتل او ويې ويل: هو خپل وو ځکه ايډى تازه جوړه کړې وه او خاص زما د په عذاب کولو لپاره راغلې وو، ما ورته وويل څوک يې؟ دا څنگه بې ادبانه خبره ده ته خور او مور نلري؟

په خندا مې وويل: ښه بيا؟

هغې هم په خندا وويل: بيا دا چې څه مې پر خوله راټلل ورته ومې ويل، او لاړم بلاک مې کړو چې ..

په هيچان مې وروکتل هغې چې زما مشتاق نظر ولېده نو کرار يې چاى څښل پيل کړل، په غوسه مې پر پښه ووهل او ومې ويل: مضریت مکوه ووايه بيا څه وشو؟

سیرت په کرار خپل چاپې وڅښو او په همغه هیجان یې وویل: بلقیس باور کوې ما دلته فسوبوک کې بلاک کړو هلته وټسپ کې راپسې مسج راغلو!

په حیرت مې وویل: وای، ستا نمبر یې له کومې خوا پیدا کړې وو؟ سیرت- خبره خو همدلته جالبه کېږي، زه هم داسې ستا پشان حک حیرانه شوم او ورپسې مې وټسپ کې مسج وکړو چې ته اخر یې څوک؟ هغه پوهېږي څه وکړل؟ په حیرت مې وویل: څه؟ څه یې وکړل؟ سیرت په بې خوند خوله وویل: خیرن نه سلا نه مشوره غرت خپل درې عکسونه راوستول..

د حیرت څخه مې سترګې خلاصې شوی او ومې ویل: څوک وو؟ و دې پېژنده؟ خپلوان وو؟ څوک وو؟ ها؟ سیرت څو شېبې خاموشه شوه بیا یې وویل: زموږ د کور مخکې چې کوم دوکاندار او زموږ همسایه دې ...

په فکرمند انداز مې تندې تروش کړو ترڅو په یاد راوړم د دوي د کور مخکې کوم دوکاندار دې چې د دوې همسایه هم راځي؟ خو زما د فکر کولو مخکې سیرت په غمجن او غوسه ناک لهجه وویل: وحید وو!

د وحید د نوم په اوریدو مې خوله له حیرت وازه پاتې شوه، خو څو شېبې وروسته مې د خدا غږ ټوله کوټه ونيول، سیرت په کنځلو او وهلو غوښتل ما چوپه کړې خو ما خپل زړه نېولې وو او په کټ، کټ مې ورباندې خندل، د سیرت غمجن څهرې ته مې کتل لا مې خدا زور اخیسته، دومره مې وخندل چې له سترګو څخه مې اوبښکې روانې شوې همغسې خدا حال کې مې وویل: و ... وحید ... ت ... تاته ... مسج ... کړې ... وو ... یعنی ... هغه ... پر ... تا ... مئین ... دی ...؟

او بیا مې خدا زور واخیسته.

سیرت په غوسه دوه درې سوکه په اوږو راکړل او وېې ویل: خدای دی هغه واخلي د عاشقي سره یې لکه څنګه چې ورک یې هم کړو رزیل.

وحید د سیرت دوی همسایه وو چې تقریبا ماشاله یو ۲۰۰ کیلو وزن خو یې درلود داسې خبیثت، پیشت سړی وو، ښځه او ماشومان یې درلود خو بهېد بې لارې وو، یعنې په زر وارو موږ خپل په دې گنهکاره سترگو لېدلې وو چې د انجونو پسې خپل په هغه دیب ماننده تنه ورپسې کېدو او مزاحمت به یې ورته کاوه، خو د طالبانو په راتگ هغه د وېرې څخه نور دا کارونه پرېښودلې وه، خو لکه چې اصلې نړۍ کې پرېښودلې وه او مجازی کې د انجونو پسې شوی وو.

د وحید هغه قواره او جسم مې ذهن ته راتلو او بیا مې سیرت ته کتل خدا مې راتلل، سیرت تل د هغه څخه بد راتلل او نن هغه ورپسې مسج کړې وو او خپل د ځوانۍ عکسونه یې ورته استولې وه.

په خدا مې وویل: ومنه سیرت دا ستا اصلې سینه چاق عاشق دې! کنه داسې حال کې چې همسایه کان یاست او ستا وروڼه او پلار پېژنی، څنګه دومره جرئت کولې شې چې تاته مزاحمت وکړې داسې؟

سیرت- که خدا دې خلاصه شوې وې نو زه به ووايم ادامه یې؟! — یعنې ادامه هم لرې؟ خو بلاک کړې به دې وې؟ البته د کنځلو سره!؟

سیرت په شیطننت سترګر راته ووهل او ویې ویل: نه نو تا زه سم نه یم پېژندلې د خاله لورۍ.

په مشکوک انداز مې وپوښتل: څه دې کړې بلا؟ شابه ووايه.

سیرت- د دې څخه وروسته چې خپل د مردارې قوارې عکسونه یې راوستول، او لګیا شو خپل د مینې د داستان پر ویلو.

د سیرت خبره کې و ولېدم او ومې ویل: یعنې څه یې وویل؟ مطلب ویې ویل مئین یم درباندي یا که څنګه؟

سیرت- ورک دې شې بېحیا انسان، زه یې سم صحیح پېژندلې وم چې څوک یم؟ او څوک نه؟ بیا یې هم نه د همسایه توبې خیال وکړو نه خپل د عمر څخه وشرمېده او نه هم کوم بل شې ته یې وکتل مخامخ یې راته وویل ..

سیرت څو شېبې خاموشه شوه، ما په راوتلو سترگو ورته کتل غوښتل مې ژر تر ژره د کیسې په اصل موضوع سر خلاص کړم، سیرت داسې حال کې چې د زیات غوسې څخه غاښونه یو پر بل چېچل او خپل لاسونه یې موټ کول ویې ویل: راته ویې ویل "ته یو با سواده، آزاده فکره، او هوښیاره جنۍ یې، زه درڅخه زیات څه نغوړم کله ناکله زما سره خبرې کاوه او خپل اخوا، دیکخوا عکسونه راستوه نور مخامخ درڅخه څه نغوړم په بدل کې زه هم درته ایزلوډ کوم او هر څه چې غواړې هغه درته برابر کوم.

د حیرت څخه مې خپل شونډه پر غاښ کړل او ومې ویل: وای باور مې نه کېږي ... سیرت- زما هم باور نه کېدو، یعنې زه پوهېدم چې دې زنکه باز او پلیت انسان دې خو نه پوهېدم چې تر دې حد به رزیل اوسېږي..
په بند بند ژبه مې وویل: ب...بیا ...بیا تا څه وویل؟ څه وشول؟

سیرت- هېڅ هغه لکيا وو او دا رقم مردارې خبرې کول چې زه مخامخ ورغلم د پلار کوټې ته مې، دپلار کوټه کې مې محسن او بلال هم وه ما هم پلار ته د وحید هغه مسجونه او خبري وښودل ..

په خلاصه خوله مې ورته کتل خپل پر غوږو مې باور نه راتلو چې داسې څه مې اورېدلې اوسېږي! خو سیرت په نرۍ مسکا باندې خپل د چاپې پیاله راخیستې وه او چاپې څښل، زما داسې ږدې راوتلې سترگې چې ولېده، په خندا شوه. ما په تلوار د هغې د لاس څخه د چاپې پیاله واخیسته او ومې ویل: ځن... ځنکه یې ژوندې پریخوډې؟

سیرت- چا؟

— پلار او ورونو دې؟

زما په خبرې سیرت تندې تروش کړو او ویې ویل: زما سره د چا څه کار وو؟ ما خو څه مسج نه وو کړې!

— یعنې تاته یې هېڅ ونه ویل؟

سیرت- ولې راته یې وویل..

— څه.. څه یې وویل؟

سیرت- پلار مې لږ ورتلم او ویې ویل " چې کله دې څوک نه پېژنده نو نه باید یو مسج دې لا ورسره کړې وایې، که کوم شناخته وایې لومړۍ درته ځان معرفي کاوه او بیا خبرې کول نه دا چې ته ورڅخه وپوښتي څوک یې؟ او هغه درته عکس درواستوی."

— بس همدومره؟

سیرت- هوم.

— او وحید؟ ستا پلار او ورونو هغه ته څه ونه ویل؟

زما په خبرې سیرت په پوسخند وویل: محسن او بلال غوښتل په همغه شپه لاړشي د کور مخې ته یې او پوست یې ورباندې وباسې، خو پلار مې وویل هېڅ کار مه کوې او خبره ماته پرېږدي، ځکه همسایه دې او بیا خبره زما وه ویل یې شاید نام بدې جوړه شي.

موږ هم خبره پلار ته پریخودل او لاړو کرار ویده شو، سهار وخت د خلکو په شور ماشور باندې سترگي مې خلاصې شوې چې و مې کتل نو د طالبانو رېنجر کوڅه کې ولاړ دې او د وحید پر سر یې توره کڅوړه را کش کړل او رېنجر ته یې پورته کړو. په حیرت مې وویل: په څه جرم؟ ولې؟ یعنې مړ یې کړو؟ خو ولې؟ سیرت په خندا وویل: بلقیس ته هندي فلمونه زیات کورې که څنګه؟ مرګ خو دومره اسانه هم نه دي.

— نو څنګه چل وشو؟ طالبانو د هغه سره څه کار وو؟

سیرت- اه ته څومره ساده یې، طالبانو ته زما پلار خبر ورکړې وو، او دا یې هم ویلې وه چې هلته کوڅه کې به شور ماشور نه کوې ځکه خبره د ناموس ده! هغوی هم خپ او چوپ راغلل او وحید یې په دې پلمه گیر کړو چې یو چا ورباندې شکایت کړې بغیر له دې چې ووايې چا شکایت کړې؟ او په څه خاطر یې کړي؟ طالبانو هغه

حوزې ته ویوړو او هلته یې موبایل ورڅخه چک کړې وو، او ځکه چې بیحد ټبل دې نو ټول مسجونو او د هغه نور ۴۲۰ بازیانو او مردار کارونو شواهد او ثبوتونه یې موبایل کې تیار موجود وه، نو طالبانو هم ناځوانې نه وه کړې غوښه جوړ یو کتک یې ورکړې وو.

خدای دې ورته جنتونه نصیب کړې هر هغه طالب ته چې دغه رزیل یې وهلې وو، د وهلو وروسته یې یو څو ورځي بند کې وساته او بیا په دې شرط یې خوشې کړو چې زموږ د کوڅي څخه دې لارېشې! البته زما په نظر دغه خبره او شرط زما پلار کېخودلې وه، وحید په څلورم ورځ، په گوډه، گوډه پښه او شین مخ راغلو او خپل د کور او دوکان وسایل او سامان یې بار کړل او ورک شو زموږ د منطقي څخه خیرن.

— یعنې پوهه شو چې ستا د لاسه دا بلاوي یې پرسر راغلې؟
سیرت- څه ناڅه پوهه وو، خو باور یې نه راتلو خو د تلو مخکې کله چې کډه یې بار کړې وه او دې خپل موټر کې کښېناسته ما خپل د کور د دروازی څخه ورپسې غږ کړو او کله چې راوکتل ...

سیرت په شیطان مسکا زما خواته راوکتل او خپل د لاس منځنې گوته یې ماته وښوده او په خدا یې وویل: نو ما هم دا ورته وښوده، اخ داسې خوند یې وکړو ...

سیرت خندل او ما ورته کتل، یعنې هېڅ مې دا موضوع هضم کولې نه شوه، یعنې یوه جنۍ لارېشې خپل پلار او ورونو ته ووايې فلانکې هلک ماته داسې وایې، او هغوی دی د دې لځایه چې دې ته څه ووايې لارېشې هلک د حکومت په گیر ورکړی داسې ښکاریده لکه یو تخيلي سینماي فلم داستان! ځان سره مې وویل که د سیرت لځایه دا کار زما سره شوي وایې ایا ما خپل کورنۍ ته خبر ورکو؟ ځواب مې ښکاره وو هېڅکله هم نه، ځکه هغوي د دي لځایه چې د هلک پسې لارېشې لومړۍ زه مړه کولم بیا د هلک پسې تلل، البته ځکه چې کورنۍ مې وه نو لږ په اسانه مرگ یې راکو خو که فاتح خبر شوې وایې بیا نو لومړۍ ټوټه، ټوټه کولم بیا یې راڅخه پوست باسو او بیا یې مړه کولم!

د دې فکرونو پر کولو مې ټول بدن ولړزېده، د سیرت خواته مې وکتل چې په خندا یې ځانته د چایو پیاله پکول، څومره خوش نصیبه وه چې داسې یوه کورنۍ یې په نصیب شوی وه، سیرت ځکه چې خپل پر کورنۍ باور درلود او پوهیدل چې هغوی به دا ملامته نکړې سم قدم یې واخیست او یو فسادې انسان ته یې د هغه حق وروښود، داسې حال کې چې دغه چل که پر هر بلې جنۍ وشې نو 100% کې 99% سلنه انجونۍ دا خبره خپل د کورنۍ څخه پټ کوی!

ځکه باور نلرې خپل پر کورنۍ او وېرېدې چې کورنۍ د هلك لځایه دا را ونه نیسی، او مړه یې نکړې، زمو په ټولنه کې چې هره جنۍ بدبخته کېږي او یا هم کوم غلط کار ته مخه راوړي د هغه 99% سلنه ملامت د هغه جنۍ کورنۍ ده، که هغوي خپل په خور، لور، ښځه باور وکړي او د وحشت او وېرې لځایه ورته د امنیت او تکیه کوونکي او مرسته کوونکې کس حس ورکړې نو هېڅکله به دا خراب اړیکې رامینځ ته نشي.

هېڅکله به یوه جنۍ د یو هلك د گواښونو لاندې رانه شي، دا کوم کسان چې وایې جنۍ ته ازادۍ مه ورکوه بیا نخری کوي، دا ټول مفت خبرې دې زما په نظر کله چې یوه کورنۍ خپل لور یا خور ته ازادۍ ورکړي او پر هغې باور وکړې بیا هغه وخت تاسو وگورې یوه انجلۍ به ځان مړه کړې خو داسې کار به ونکړې چې د کورنۍ اعتماد او باور یې له مینځه لاړشي، که تاسو سختي وکړې یا په کور کې د شل دیوالونو شاته ده او نور نو نه یې انس وینې او نه جن! بیا به هم هغه د دې شل دیوالونو شاته داسې کارونه وکړې چې تاسو خپله ورته حیران شې.

ما چې څومره د بدنامۍ او ناموسې جنجالونو کيسي او خبرې اوریدلې سلو کې 85% سلنه داسې خبرې په اطرافو کې پېښ شوې نه شهر کې! زه نه وایم چې شهري جنۍ ټول ملایکي دي، نه هېڅکله هم نه، خو بیا هم څومره چې د دهات ساده خلکو کې ناموسې خبرې راځي هغومره د ښار په تعلیم یافته انجونو کې نشته، د ښار

انجونی د درس شوقیانی دې او د کار کولو او په راتلونکي کې یو هدف ته د رسیدلو، خو د دهات انجونی سلو کې 98% سلنه یې د خاوند، مینې، او داسې خبرو شوقیانی وې، ما یوه ملګري درلود انسټیوټ کې د هغې زیاتر اقوام اطرافیان وه ما او شبنم ته به یې کله ناکله خپل د قومي انجونو کیسې کول، زموږ خولې به د حیرت ورته خلاصې پاتې وې.

هغې به ویل زما د خاله لور د عمه پر زوی مینه ده، د کاکا زوی مې د ماما په لور مټین دې، د ماما هغه لور مې بیا د خاله پر زوی مینه ده، حتا ویل یې یو د خاله لور مې په نوم د عمه د زوي ده، خو دا مینه زما د کاکا په زوي ده او یارانه یې د یو دوکاندار سره اچولې چې ازبک دې؟ یعنې ما او شبنم چې به دا خبرې واورېدل، مغزه به مو ګنګس شول چې دا نو څه چل روان دې؟ د دې خبرو د اورېدو وروسته زیاتر اوقات به مې ویل د کلې د انجونو څخه خو د ښار انجونی زیات ښه دې، خپل پردې پېژني، عزت او ناموس پېژني، البته زه ټول د ښار انجونی هم ښه نه ګڼم او نه هم ټول د اطرافو انجونی. بد! خو زما په نظر مهم هدف او یو فکر دې!

موږ هدف د ژوند درس ویل دې اینده کې د یو شې جوړېدل! خو هغوي زیاتر پیغلې انجونې د مینې پسي ګرځې او ځکه چې موبایل او انټرنټ نلري نو خپل په کور او منطقه کې د کاکا زوی، عمه زوی، خاله زوی سره لین او دین جوړه وی! بیا وایې ټول فساد په ښاریانو کې دې! نه زما په نظر ټول فساد نه په ښاریانو کې دې او نه هم په کلیوالو کې؟ ځکه ښاریانو کې هم ما داسې بې لاره خلک پېر لېدلې! زما په نظر ټول فساد په جاهلیت او ناپوهي کې دې، ټول فساد به بې سوادې کې دې، که دوي سواد درلود د خدای او رسول څخه خبر وایې نو داسې کارونه به هېچا هېڅکله نه وایې کړي.

سیرت- اووو چیرته لارې؟

د سیرت پر غږ مې وروکتل او بې اختیاره مې وویل: افرین دې ستا پر پلار او ستا پر کورنۍ شې، چې داسې یې خپل لور را لویه کړې چې د هېڅ شې څخه نه وېرېږي او

که ورسره زیاتې وشې نو خپل د حق غوښتنه کولې شې، له خدایه غواړم د افغانستان هر پلار او هر ورور ستا د پلار او ورونو پشان وگرځوي، ترڅو خپل خویندو او لویو ته د امنیت او پناه ځای اوسېږي نه د وحشت او وېرې.

موږ همدې خبرو کې وو چې زما موبایل ته مسج راغلو، په حیرت مې موبایل راوخیست په دې نیمه شپه چا ما ته مسج کړې؟ موبایل صفحه چې مې خلاصه کړه نو د فاتح په نوم مې سترګي ولګېدې او د هغه مسج چې لېکلې وه: ولې نه وېده کېږي؟ نیمه شپه ده.

نه پوهېږم ولې خو دا چې نن راغلې نه وو او زه ورته په تمه وم، غوسه راغله او مسج مې ورپسې وکړو: زما په خوب هم اوس کار لرې؟
یو دقه لا تېره شوي نه وه چې مسج ځواب راغلو: دومره مو عجیب غریب شیان ولېدل چې درته که ووايم ترڅو چې ته ویده نه شې زه هم نه شم ویده کېږي نو شاید حیرت ونکړې، که څنگه؟
په حیرت مې د هغه راستلو شوي مسج ته کتل، یعنې څه ترڅو چې زه ویده نه شم هغه نشې ویده کېدلې؟

زه په همدې فکرونو کې وم چې سیرت په شیطن ت وویل: نور نو به زه ویده شم لکه چې تاسو عاشقانو مجلس په نیمه شپه پېل کېږي...؟
غوښتل مې د هغې ځواب ورکړم چې موبایل مې بیا لاس کې وښورېدو، بغیر له دې چې د سیرت شیطان خندا گانو ته کومه توجه وکړم موبایل په لاس پاڅېدم د کوټې ګروپ مې خاموش کړو او خپل ځای ته راغلم، داسې حال کې چې د هغه را لېږل شوي مسج مې ویلو کمپل مې خپل پر سر کش کړو..

فاتح- ولې تر اوسه وینه وي؟

بغیر له دې چې د هغه د خبرې ځواب ورکړم ومې پوښتل: ولې ترڅو چې زه ویده نه شم تاته خوب نه درځي؟

د مسج د استولو وروسته په شیطنت او هېجان منتظره وم چې د هغه ځواب راشي، نه پوهېږم ولې خو زړه مې شیطنت پېل کړې وو، او امید مې درلود او په تمه وم چې هغه یو مینه ناک یا څه پوهېږم یو داسې خبره وکړې چې پر ما ښه ولگېږي! د څو شیبو انتظار وروسته چې ماته لکه کلونو پشان تېر شو د هغه مسج راغلو.

فاتح- نه پوهېږم، د هغه شپي وروسته چې دواړه هغه خوب ته لاړو تر اوسه زما د ویده کیدو وخت بدل شوي، یعنې زه تل لس بجو خوا ته ویده کېدلم خو اوس مې خوب خپل په کنټرول کې نه دي، او فکر کوم چې ستا سره زما خوب یو رقم نه پوهېږم څنګه ووايم خو څنګه چې خوب کې جسمونو مو یو دبل سره بدل شوي همداسې دلته هم زما خوب ستا په ویده کیدلو تړلې دي، هر کله چې تاته خوب راشي نو ماته هم راځي، البته زه داسې فکر کوم، او زما په نظر همداسې به هم وي!

د هغه د مسج په لېدو مې حال بې خوند شو، نه پوهېږم ولې خو زه د دې وحشي څخه د یو ښه، ښکلې یا حتا عاشقانه مسج د راتلو په امید وم! خان سره مې ویل شاید اوس یو مینه ناک خبره وکړې نه دا چې ماته علمې بحث تشریح کړي! زما په بیرته مسج نه کولو د هغه دویم مسج راغلو.

فاتح- ښه نو وه دې نه ویل ولې ویښه وي؟ خیرت خو دی؟
په نیولې انداز مې ورته ځواب ورکړو: هو خپرو خیرت دي، هغه زما د خاله لور راغلې وه نو د هغې سره ناسته وم.

فاتح- ښا؟ ښه دي وکړل.

غوښتل مې یو رقم ورسره خدای پامانې وکړم، د اول مې هم ورڅخه زړه نیولې وو او په دې خبرې نور هم زړه مې ورڅخه ونیول شو، هغه هم څه نه ویل نه پوهېږم خبري زده نه وه یا که زړه یې نه غوښت! البته شپه هم تیره وه ناوخته و، د خدای پامانې مسج مې ولیکو خو د دې څخه مخکې چې وایستوم هغه مسج وکړو.

فاتح- اومم ما مسج کې تر اوسه د چا سره خبری نه دي کړې نو نه پوهېږم څه ووايم؟

بيا يې د يو خندا سټېکر راستوه او ورپسې يو مسج چې ليکې وه: ژر ويده شه راشه
زما پسې خپل کور ته، ما تر اوسه فکر کاوه ستا پلار ډېر نرم خوې کس دې! خو
بيا يې دوه د خندا اسټيکر راوستول او ويې ليکل: خو دومره ظالم دی اجازه نه
راکوی قدم واخلم له کور هر دقه زما پسې دی څه کوي؟ څه نکوي؟ دا راته ووايه دا
اصل کې هم داسې دې يا که يوازې خوب کې ماته داسې بلا گرځېدلې؟
د دې خبرې وروسته دوه درې د خندا اسټيکر هم راستول.

خو ماته خندا رانغله، بلکې خو گډوډ احساسات مې را وپارېدل، يو خوا له دې چې
فاتح هغه څه سره مخ کېږي کوم چې زه کلونه ورسره مخ وم او عذاب مې ورڅخه
ليده، زړه مې خوشحاله کيدو خو له بلخوا بد احساس مې درلود، له دې چې هغه زما
د ژوند په هغه شيانو پوه شو کوم چې ما نه غوښتل هېڅکله پوه شې! زما کورنۍ
تل پر ما سختگېره وه خو ما تل فاتح ته داسې ښودل لکه هغوي چې بيحد پر ما
مهربانه وي!

دا يو تريخ حقيقت دې، زما پر پلار زما څخه زيات فاتح گران دی، خو ما نه غوښتل
هېڅکله په دې خبر باور وکړم. کوم ځواب مې ورنکړو موبایل مې بند کړو او د
بالښت لاندې مې کيځود. زړه مې ونيول شو. پلار، پلار وې هر رقم چې اوسېږي ښه،
بد، ظالم، مهربان بيا هم پلار وې. زما پلار باندې شايد زه گرانه اوسېږم خو دومره نه!
يعنې زموږ اړيکه د نور لورگانو او پلرونو پشان نه وه. پر هر لور باندې د مور څخه لا
زيات گران پلار وي! ځکه پلار يې تل خوا نيسي، ناز يې وړې خو پر ما دومره گران نه
وو. هغه زما خوا نه نيول، ماته يې ناز نه راکو د هغه لځايه تل زما مور زما خوا نيول
زما مور زما په ډير کيسه کې وه، پلار مې يوازې هغه وخت زه ياد ته راتلم چې د
فاتح نوم منځ ته راتلو.

همدغه فکرونو کې خوب وړې وم.

سترګي مې چې خلاصې کړې د فاتح کوټه کې وم، انسانان هم عجیب مخلوقات دي! یعنې دوه ورځو کې زه کرار کرار د دې خوب نړۍ سره عادت شوې وم، د دې کوټې سره د دې نوي حالاتو سره حتا د دې جسم سره! ما تل د فاتح د جسم او بدن څخه وېره او کرکه درلود، یعنې فکر وکړې یو تقریبا دوه متر اوږد قد سړی په غټ، پټ بدنه او هغه ږېره او څهرې داسې راته وحشي ښکارېدو خو اوس یو رقم عادت شوې وم ورسره او د پخوا پشان ورڅخه خوف مې نه درلود.

د کوټې هوا روښانه وه، لکه چې دلته سهار شوې وو؟ دا یې لا بل عجیب کار! هلته ما ښام شو دلته ورځ؟ لکه دلته چې امریکا وه هلته افغانستان؟ په دې فکر مې خندا راغله لځایه پاڅېدم د تشناب خوا ته لاړم زړه مې غوښت حمام وکړم! خو زړه او جرئت د حمام کولو مې نه درلود، اخر پر سل بنې اسرائیلې روایتو مې ځان قانع کړو، او حمام ته لاړم همدا چې کمیس مې له سر وباسو او خپل جسم ته مې وکتل وشرمیدم، ژر مې په پټو سترګو یو حمام وکړو او همغه کالې مې بیرته واچول، او راووتم، د حمام څخه د راوتلو وروسته په الماری کې د کالو پسې په ګرځېدو شوم ښه څه واغوندم؟

باید هغه څه واغوندم چې فاتح تل اغوندي! فرض خو نه دي اوس لپاره کولې شم خپل په خوښه کار وکړم، په دې فکر مې شیطان مسکا پر شونډو راغله او الماری کې پر کتلو لګیا شوم..

د نکاح په ورځ فاتح یوه جوړه بور رنګه جوړه اچولې وه، داسې حال کې چې چندان حالت مې ښه هم نه وو خو بیا هم د سترګو لاندې چې یو نیم نظر مې وروکتل نو هغه رنګ کالې بهجد ښه ښکارېدل ورسره او خوښ مې شول. اوس هم د هغه پسې ګرځېدم د څو شېبو وروسته هغه جوړه کالې مې د الماری اخري کونج کې پېدا کړل او بغیر له دې چې ورسره واسکت واچوم هغه مې واغوندل، پټو مې هم راونه خیست، د کالو اچولو وروسته بیا المارې کې په ګرځېدو شوم او یو ښایسته ساعت

مې پېدا کړو چې چرمې لاسې بندونه يې درلود، هغه ساعت مې خپل په چپ لاس کړو، او بيا همداسې کرار، کرار لگيا شوم د هغه په شيانو کې هر شې مې ورڅخه چک کوو، حتا د کالو جیبونه مې لا ورڅخه وکتل!

د المارې د کتو وروسته راغلم د کوچني ميز خوا ته چې د پالنگ و څنگ ته کېخودل شوې وو، لومړې مې موبایل ورڅخه راواخيست چې د لپټاپ په سر وو، هغه ورځ ما د مجبورې څخه خپل نازنين موبایل ورکړو فاتح ته! نو اوس د ده موبایل زما دې، ترڅو چې بیرته زما موبایل و ماته راکوې، تر هغه وخت به د هغه دا موبایل زه گريوگان نيسم، په دې فکر مې خدا راغله، موبایل مې روښانه کړو، ځان سره لگيا شوم، فاتح به خپل و موبایل ته څه پاسورټ ورکړې وې؟ ما خو يو داسې پاسورټ ورکړې وو چې ډاډمنه يم د ټول نړۍ استخبارات هم که راشې بيا هم نه شې کولې زما د موبایل پاسورټ خلاص کړې.

نو فاتح به خپل موبایل ته څه پاسورټ ورکړې وې؟ يو څو دانې مې همداسې توکلې ووهل خو يو يې هم کار ونکړو، ناڅاپه د شبنم خبره مې ذهن ته راغلل هغې به تل زموږ د زیاترو د انسټیوټ ملگرو د موبایل پاسورټ خلاصه وو! يوه ورځ چې ما ورڅخه وپوښتل، چې څنگه داسې کوې؟ نو هغې راته وويل: آسانه خبره ده، کوم نفران چی زیات ټنبل وې نو هغوې اکثریت خپل د موبایل پاسورټ Z.L.M.N ږدې يا هم خپل د نوم لومړې تورې، او کوم کسان چی لږ سمات او ټنبل وې هغوې بيا انگلیسی پاسورټ ږدې لکه abc12345 يا هم khan12345 او يا اخرې او مشهور ترینه پاسورټ [123456789](#) ما هم همدغه و وهلو، او باور می نه کیدو موبایل خلاص شو. د زیات خوشحالي څخه په پالنگ مې خیزکې وهل پېل کړل، واي دا څومره ساده انسان دې؟!

خپل د موبایل پاسورټ یی یو، دوه، درې نمبر کیخودلې وو ...ض
موبایل چې خلاص شو د زیات استرس او هیجان څخه مې لاسونه لږزیدل لومړی لارم گالري شریفې ته یې، یو، یو عکس مې ورڅخه د دروبین لاندې په مشکوک نظر

تېره وو، خیرن نادیده دومره ډیر عکسونه یې هند کې اخیستی وه چې نه ورڅخه ټولګي پاتی وو، او نه هم کور او تشناب! هر چیرته یی اخیستی وه، ټولو کی هم داسی دریشې کړې ولاړ وو چې باور مې نه راتلو چې دا اوس اطرافې قواره چیرته او هغه دریشې کړې سړی چیرته؟ اوس خو داسی ښکارېده لکه تازه چې د زندان زاویرا څخه راخوشې شوې وي.

په دې فکر مې پر شونډو یو طعنه لرونکي مسکا خپره شوه او ځان سره می وویل: هو نو ځوانی، عیش، نوش او تماشه یې د هغه تورو هندو انجونو سره وه، او غوسه، قهر، غضب او صوفې گرت یې زما بدبختۍ په قسمت وو. په دې فکر ناڅاپه غوسه راغله او ټول عکسونه مې ورڅخه ډلیټ کړل، ستاسو په نظر یو سړی د څه لپاره عکس اخلي؟ بې له شک خپل د کوژدن یا هم ښځې لپاره اخلي ترڅو هغې ته یې واستوي، خو کله چی نه یې استوې نو د څه لپاره عکس اخلي؟ بیخیبېدې اخلي نه، او نه دې هم عکسونه ساتي، د کالری وروسته لارم وټسپ ته دا نو جالب ځای دی ښه نو ښه..

د یو ساعت جاسوسي وروسته کله چې هېڅ مرګ هم د هغه د کوم شیطنته او مضریت لاس ته راغله نو ډاډمنه شوم چې څومره بی خوند ژوند لرې دا فاتح خان صیب! اوس مې سر خلاصېږی چې ولې فاتح درسته ورځ زما پسې دې؟ هغه خپل ژوند کی بغیر زما څخه نور کوم هدف نلرې، نو ځکه هر قدم کې لکه سایې پشان زما پسې دې، زه چې جنۍ یم او دومره کورنۍ می سختگیره هم ده، لا می یو د هلاکوانو اکاڼټ جوړ کړې په فیسبوک کې د گل اغا شیرزي په نوم او خپل د انسټیوټ ملګري ورباندې پeczاب کوم.

خو دې یواځې یو اکاڼټ، او یو نمبر لرې او بس نور داسې کوم خلاف کار بیخي نه دې کړې، نچ نچ موبایل مې بند کړو زړه مې غوښت لپټاپ یې هم چک کړم چې، د کوټې دروازه وټکېدل او د هغه وروسته نجلا د فاتح کوچنی خور رانوتل او ویې ویل: لالا پلار وایي راشه لاندې.

هغې دا خبره وکړه او روانه شوه، له دې چې مشر کاکا بيا ځانته غوښتې وم، د زړه له تل وېرېدم. ما تل فکر کاوه مشر کاکا يوازې څهري خطرناک ده، خو نه وم خبر چې د رښتيا هم خطرناک دې او داسې دروند لاس لرې! داسې حال کې چې د قران ۳۰ سپاري مې پر ځان چوف کړل او ايت الکرسې مې ويل د کوټې څخه ووتم په دهليز کې لوي سرخان هوار وو او ټول تربنه چار چاپېر ناست وه او د سهار چای څښل! کاکا د ټولو څخه لومړۍ د سرخان مخي ته ناست وو، راسته لاس ته يې نعمان ناست وو.

زما په ليدو د څو شيبو لپاره ټول د ږوۍ خوړلو څخه لاس واخيست، نه پوهېدم څه وکړم هملته د بت پشان ولاړه وم چې کاکا راغږ کړل او ويې ويل: اوريدلې مې دې ږوۍ نخوړې؟ څنگه چل دي؟ د هغه په دې خبره په تلوار مې وويل: چا ويلې؟ زما ځواب د مشر کاکا لځايه زما ځوابنې په ژبا راکې: کله دې خوړلې؟ له هغه ورځې څخه چې د شفخاني راغلې تر اوسه دې يوه کوله ږوۍ نده خوړلې، ځان دې په کومه گناه نيولې، بيا يې ژبا زور واخيست او همغسې حال کې وويل: اې زما بدقسمته زوی ...

د کاکا تندي تروش شو همدا چې خوله يې خلاصه کړه خبرو ته ما بېرته وکړه او ومې ويل: زه پرون ماښام تللې وم د بلقيس سره هوټل ته! زما په خبري ټولو په حيرت راوکتل چې ما هم خپل د ځوابنې خوا ته مخ کړو او د هغې د ښه سوځولو پخاطر مې ويل: هغه مې ويوړل بيرون، ترڅو خپل د کار بڅښنه ورڅخه وغواړم، زه د ځينو کسانو د خبرو د تاثير لاندې راغلم او پر هغې مې لاس پورته کړو داسې حال کې چې هېڅ گناه يې نه درلود، ما ورڅخه بڅښنه وغوښتل او اوس هم روان وم د هغوي د کور خوا ته ترڅو يوځل يې وگورم. چې څنگه ده؟ ښه ده؟ کوم شي تخو ضرورت نلري؟

زما په خبرو د ټولو خولې خلاصه پاتې شوي، خو يو نفر په دې منځ کې بېحد خوشحاله ښکارېده او پر شونډو يې نرۍ مسکا خپره وه هغه وو مشر کاکا، زما د خبرو د خلاصيدو وروسته مشر کاکا وويل: زما هم نن اراده وه د ميرويس (بلقيس پلار) کور خوا ته لاړشم د بلقيس لور پوښتنې ته، که ته هم هلته روان يې نو دواړه به په گټه لاړشو، هسې هم وخت ډير تېر شو غواړم د ميروس سره ستاسو د واده د نيټې په ټاکلو خبرې وکړم، خير کار کې چې هرڅومره ځنډ وکړو هغومره به جنجالونه لا پسې زيات کېږي او ستاسو دواړو په منځ کې به خلک منافقت کوي، نو زما په نظر ژر تر ژره بايد دا مبارک کار پای ته ورسه وو.

مشر کاکا دومره خوشحاله وو چې د ږوډۍ خوړلو بغير پاڅېد او ماته يې ويل راځه چې لاړشو، کاکا د فاتح د موټر مخي ته و درېد او لکه چې په تمه وو زه موټر روښانه کړم! ما يو نظر موټر ته وکتل بيا مې کاکا ته وکتل هغه چې زما حيران نظر ولېده نو ويې ويل: موټر روښانه کړه چې لاړشو د کاکا کور ته دې!

— ه ... هغه ... کا... بابا وام موټر لږ خراب دې نو ټکسي به ونيسو؟
مشر کاکا د موټر خوا ته وکتل او بيا په بې پرواي وويل: سمده درځه.

دواړه کرار کرار د کور څخه ووتلو او د سړک خواته روان شو، دا چې د مشر کاکا سره څنگ په څنگ روانه وم هغه هم داسې يو حال کې، بيخي بل ډول احساس مې درلود، يو ټکسي مې خپل تر کوره ونيول او روان شو، ما د موټر د ښېښې څخه بيرون فضا ته کتل، بيحد عجيب وو هر څه لکه د رښتيا وه، خلک، ځايونه، خبرې، کارونه ټول داسې وه لکه رښتېنې نړۍ چې ويې او يوازي زموږ ځايونه بدل شوي و.

موټر د يو سلماڼې د څنگ تېرېده چې ما غږ کړو او ومې ويل موټر و دره وه، موټروان موټر د سړک غاړې ته موټر ودرېو، زه د موټر ښکته شوم داسې حال کې چې موټروان ته مې د کرايې پيسې ورکول مشر کاکا ته چې زما خوا ته يې راکتل او پوښتنه يې

کول څه خبره ده؟ ومې ويل: زه تر سلمانې ځم خپل ويښتيان لږ سم کوم، تاسو لارښې زه ستاسو پسې بيا درځم څه ناڅه شيان هم اخلم بلقيس ته!

مشر کاکا په ورين تندي وويل: سمده، بيا زر راشه په تمه يم درته.
— په سترگو.

موټر حرکت وکړو او زه د سلمانې خواته لاړم، سلمانې ته په داخلېدو پر شونډو مې شیطاني مسکا خپره شوه، يو نفر باندې سلمانې والا لگيا وو، او ويښتيان يې ورته جوړه ول، و ماته يې فکر نه وو زه د هندارې خواته لاړم او د فاتح څهرې ته په کتو شوم! ښه نو ښه ږيره يې يو څه زياته شوې، ږيره بايد دومره ويې چې موټر کې راشې اسلامي طريقه يې همدومره ده. دا دوه متره ږيره نه ښه ښکاري او نه هم اسلامي! او ويښتيا هم داسې ښه ښکاري د دې ويښتيانو سره يې عمر زيات ښکاري، بايد لږ يې کم کړم او خولې نور نه په سر کوم!

زه په همدې چورتو کې وم چې سلمانې والا راغږ کړل، هغه نفر تللې وو او نمبر زما وو. په څوکۍ کېښناستم او خپل د زړه فرمايش مې ورکړو، د نيم ساعت وروسته چې سلمانې والا لاس ونيو او ما د تازه جوړ شوې فاتح څهرې ته وکتل نو مسکا مې پرشونډو راغله، ږيره يې منظم اصلاح کړې وه ويښتيان لاندې خوا يې اخيستې وه او مخکې خوا يې پريښودې وه د اوس وخت هلکانو پشان راته پيکې پريخودلې وو، په خوشحالي پاڅېدم پيسې مې ورکړل او روان شوم، احساس مې کاوه اوس ښکلۍ ښکارم، کور ته ترتلو مخکې يو څه ميوه او جوسان مې د فاتح لپاره واخيستل مثلاً مريض و.؟؟!

کله چې کور ته ورسيدم ټولو راته حيران، حيران راکتل خو ما شاوخوا د فاتح پسې کتل، غوښتل مې وگورم څه ريکشن ښکاره کوې زما په دې رقم ليدو؟ يعنې مطلب خپل د دې نوې شکلک په ليدو؟ ټولو ته مې سلام واچو او د مشر کاکا څنگ ته کېښناستم الهام راته يوه پياله چای راوچول او په خدا يې وويل: ماشاله فاتح جان ځوانۍ دې معلوم شوه دا څو وخته بېخې د پل سوخته معتاد معلومېدې.

د هغه په خبرې ټولو وخنډل او ما د ټولو څخه زیات، ځکه الهام بیحد ښکلی مثال بیان کړې و، زما په نظر هم د فاتح څهره زیات د معتادانو پشان شوې وه، هرڅه یو حده لرې، فاتح اورېدلې وه چې ډېره پریخودل ښه شئ دې نور نو اصلاح کول یی نه وه اورېدلې، د نیم ساعت خبرو وروسته چې د هر خوا څخه مجلس وشو مشر کاکا اصل خبري ته لاره جوړه کړل او زما پلار ته یې وویل: د ادم تر دې دمه زموږ رسم او رواج دې میرویس!

چې جنی باید تر کاله د کوژدي حال کې پرېنږدو او واده یې کړو، خو دا رواج د ځینو نور غلطو رواجونو لکه ولور، جیز، او داسې نور خبرو کې راگېر شوي او اوس وخت ځوانان کوژده کوي او کلونه، کلونه واده نه کوي او همدا خبره د زیات خبرو لاره خلاصه وې او زر رقم زړه بدې او ناخوالې منځ ته راوړې. دا چې ښځه په نوم د یو نر وې، خو هغه ورسره نږدې نه وې، لېدلې نه شې، خبرې کولې نه شې ورسره، دا خپل د زر ستونزو د را ولاړېدو سبب دی، څه ورسپړی که دې منځ کی یو دوه نفر شیطننت هم وکړې بیا نو بیخی شیطان لاره برابره وې د نکاح د خراب کولو ته.

دا غلطی زما وه چې زوي ته مې واک ورکړو او واده مې ورته ونکړو، او خبره تردې حده ورسیده، که څو کاله مخکې می ورته واده کړې وایې اوس به یی یو دوه اولادونه پیدا شوې وایې او دا مشکلات ولاکه تا په سترگو لیدلی وایې، خو بس خدای زه کون او پوند کړم او د ده په خبرو مې وکړل او خبره تر دې حد خرابه شوه، خو اوس هم دومره موضوع نه ده خرابه شوي، زه راغلط یم ترڅو که ستا اجازه وی دغه راروان جمعي ته د دغه دوه ځوانانو واده وکړو او دا ستونزی او مشکلات له مینځه ویسو، دا چې دوي دواړه هرڅومره یو د بل څخه لرې وی هغومره شیطان د دوي دواړو په زړونو کې یو بل ته کینه او کرکه پېدا کوي.

د مشر کاکا په خبرو مې پلار یوازې سر ښوراوه او "تاسو سم وایست" تاسو صحیح وایست" ویل او بس. نیم ساعت نور هم د واده به چیرته کو؟ او څنگه به یی کو؟ او څو نفر به راغواړو؟ به اړه وغړیدل او زه کراره ناسته وم، اخر مې زړه تنگ شو و دې

خبرو ته، زه راغلي وم فاتح وگورم او دا نوې څهره يې ورته وښاييم بس! نور مې د دې خبرو سره كوم كار نه وو، هغوي لا خبرې كول چې زه لځايه پاڅېدم زما په پاڅېدو ټولو زما خوا ته راوكتل چې ما په بند بند ژبه وويل: ه... هغه زه كار لرم نو زه به لاړشم تاسو خپل خبرې وكړې، او هر امر او خدمت چې وماته وو زه به يې ترسره كړ ان شاءالله.

مشر كاكا- سمدې پچي ورځه خداى دى مل شه.

په تلوار له كوټې ووتم خو د دې څخه مخكې چې له كوره و وځم، د فاتح پسې په گرځيدو شوم، د اشپزخانه څخه د مور غږ مې راتلو چې د يو چا سره لگيا وه او خبري كول. كله چې هغه خواته ولاړم نو فاتح مې وليد چې د گاز مخي ته ولاړ وو او دريچې پخه ول، او مور مې ورباندې شاباس ويلو او هغه خندل! په حيرت مې وركتل چې مور مې زما خواته پام شو او په تلوار يې ويل: وې فاتح زوى ته كله راغلى؟

د مور په غږ فاتح زما خوا ته فكر شو، زه د هغه و دې ماهرانه اشپزي ته حيرانه وم او هغه زما دا نوې څهرى ته په كتو حيران وو، كله چې مور مې زموږ دواړو داسې نظر وليد نو په تلوار يې فاتح ته وويل: شابه لورى لاره شه وگوره فاتح زوى څه كار درسره لري؟

ما په همغه حيران نظر وويل: ه ... هغه زه روان وم .. ويل مې د تلو مخكې يوځل د بلقيس پوښتنه وكړم!

د مور د بيا څه ويلو بغير فاتح كرار وويل: زه به تر دروازې درسه لاړشم. او د اشپزخانه څخه راووت، دواړه په حيرت كرار، كرار د حويلې خواته روان شو، داسې حال كې چې څنگ په څنگ روان وو ما كرار ورڅخه وپوښتل: دا تا دومره ماهرانه اشپزي چيرته زده كړې؟

زما په پوښتني هغه راوکتل او ويې ويل: هندوستان کې چې وم هلته مې خپل
ځانته خپله ږوږۍ پخول نو ځکه مې څه ناڅه زده کړې.
څو شېبې خاموش شو او بيا داسې حال کې چې په ځېر، ځېر يې زما خواته راکتل
نړۍ مسکا پر شونډو وويل: هوم سم خرابات دې کړې.
په خندا مې وويل: خوښ دې نشو که څنگه؟
فاتح په شیطنت وويل: زما خو خپل جسم دې څه رقم چې راوړې زما خوښ دې، ته
وايه خوښ دې شو او کنه؟
د هغه په داسې شیطانه او بې ادبانه لهجه د شرم څخه تکه سره شوم.
— ډېر بې ادب يې.

زما په خبرې هغه وخنډل او ويې ويل: خو رښتيا وایم مهم ستا نظر دې، زما خو د
اول هم خوښ وو ځان.

دا چې داسې شیطانت يې کاوه او غوښتل يې ما پeczابه کړې، راته جالب ښکارېده!
هغه هېڅکله داسې شیطانت نه کاوه، البته موږ هېڅکله تر شیطانت رسيدلو هم نه،
موږ تل رښتيني نړۍ کې يوه خبره د کرارۍ کول خو دويم د جنگ، نو دريمې خبرې
ته وخت نه رسېدو چې وغواړې شیطانت او ساتيري وکړي!

— ښه نو زه به لاره شم نور.

فاتح څو شېبې راوکتل بيا يې کرار وپوښتل: په رښتيا نړۍ کې هم ستا ژوند داسې
تېر کېږي؟

د هغه په داسې ناڅاپي پوښتنې په گنگس انداز مې وپوښتل: څنگه؟
فاتح د حويلې شاوخوا وکتل، خپل پر پښه يې ځمکه ووهل او کرار يې وويل: داسې،
د څلور ديوالونو شاته! درسته ورځ يا د ديگ پوخ کولو حال کې يا دې ورور ته څه
راوړه يا هغه ته، يا د مور کار کول يا د پلار!

څو شېبې خاموش شو بيا يې وويل: نه پوهېږم زه داسې احساس لرم يا که د رښتيا
هم داسې خوفناک ژوندچ لرې ته؟

څو شېبې خاموش شوم، زما ژوند همداسې وو څنگه چې فاتح بيان کړو درسته ورځ همدغه زما کار وو، البته انستيوت ماته پېر بڼه وو هلته په درس ويلو او يو څو انجونو لېدلو او خبرو کولو مې زړه خلاصېدو، زما چې خاموشي اوږده شوه هغه را غږ کړل: چيرته لاړې؟
— هېڅ همدلته يم..

بيا مې ياد ته راغلل چې دې هم د هغه کسانو د پلې څخه وو چې تل يې غوښتل ما د کور د ديوالونو شاته وساتې، په پوسخند مې ورته وويل: دا لا ستا سره مراعات کېږي ځکه د ځان وژني کوښښ دې مثلاً کړې وو، او دوي درسره نرمه رويه کوې کله دا زندان چې تا او زما کورنۍ په دې ۲۳ کلونو کې زما لپاره جوړ کړې وو د دې څخه زيات دردناک دې، جناب فاتح خان.

زما په خبرې د حيرت څخه د هغه سترگې خلاصې شوي او کرار، کرار يې تندې تروش شو، غوښتل يې چې څه ووايې خو ما ورته اجازه ورنکړه او په تنده لهجه مې وويل: زما ډوډۍ خوړل، ويده کيدل، وينې کېدل، خبرې کول، او هر څه پر يو چوکاټ دې، زه حتا نشم کولې خپل په کور کې خپل په کوټه کې په لوړ غږ لا وځاندم! ځکه چې ...

د هغه حيران سترگو ته مې وکتل او ومې وې: ځکه چې زما لوړ غږ حرام دې! زما تگ حرام دې، زما خبرې کول حرام دي، زما تعليم کول حرام دې، حتا زما
داسې حال کې چې سترگې مې د اوښکو را پکېدي په ستونزه مې وويل: زما خپل په خوښه واده کول لا حرام دې.

دا خبرې مې وکړل او مخ مې ورڅخه وگرځه وو، غوښتل مې لاړه شم، کرکه لرم له دې چې بيان کړم زه د دوي په نظر يوازې يو د نياز رفع کولو، کور پاک کولو، او د ماشوم راوړلو فابريکه ښکارم او بس، ولې دوي نه درک کوې چې زه هم انسانه يم! زه هم زړه لرم، خواهش لرم، اميد لرم، هيله لرم، ولې ما نه درک کوې؟ اخر ولې؟ لا

دروازي ته نه وم رسيدلې چې لاس مې د شالخوا کش شو، مخ مې چې ور وگرځوه نو هغه مې خپل و مخ ته په تروش تندې وليد چې په دروند غږ يې راته وويل:

فاتح- دا چې کله ناکله يو موضوع تر يو حده بيان کوي هغه هم په نا معلوم توگه او په کرکۍ باندې، او بيا سر لاندې اچوې او روانه کېږي دا کار دې ډېر غلې دې. ستا دا کار د دې لځايه چې ستونزه حل کړې لا پسې هغه ستونزي زياته وې! ته بايد ما ته خپل د څو شيبو کړې خبرو يو، يو ځواب راکړې ...

بيا يې زما لاس نور هم کلک ونيو او ويې ويل: د يوه، يوه ويل شوې لفظ ځواب درڅخه غواړم، دا ژوند نه يوازي ستا دې او نه هم زما! دا زموږ دواړو ژوند دې ... زما لاس يې خوشې کړو د عادت مطابق يې غوښتل چې خپل ويښتيانو کې لاس کش کړې، خو کله چې پوهه شو خپل جسم کې نه دې نو کرار يې څو ځله ځمکه پر پښه ووهل او ويې ويل: زه د رښتيا تا غواړم بلقيس. را ويې کتل او په کلک لهجه يې وويل: او دا غوښتل د يو يا هم دوه ورځو لپاره نه دې، زه د ټولو عمر لپاره مې تا غواړم چې راسره اوسېږي.

په حيران نظر مې وروکتل چې فاتح په همغه جدیدت وويل: زه غواړم ستا سره يوه کورنۍ جوړه کړم، يو ژوند پيل کړم، خو د دې ټولو خبرو مخکې موږ بايد لومړې دا نا ويل شوی خبري او ستونزي حل کړو، ستا زړه له څه ډک دې بلقيس؟ پر تا کوم ظلم شوې چې ته داسې په کرکه د هغه يادونه کوې؟

څو شيبې خاموش شو بيا يې وويل: دلته نه کيږي، نغوړم ټول خبرې مو د خوب او خيال په نړۍ کې اوسيږي غواړم مخامخ درسره خبرې وکړم په حقيقي نړۍ کې.

د هغه په دې خبره په پوسخند مې وويل: لکه هغه بل وار پشان؟

زما په خبرې د هغه تندې تروش شو او ويې ويل: انسان واجب الخطا دې! ما لومړۍ ځل غلطې وکړل خو زه داسې کس نه يم چې خپل يوه غلطې دې دوه ځل تکرار کړم، زه نن لومړۍ پلار مې ستاسو کور ته دراستوم ترڅو زموږ د واده په اړه

ستا د پلار سره خبرې وکړې، همغه وخت زه هم ستا پسې درځم ترڅو موږ بيا په گډه خپل د ژوند په اړه خبرې وکړو!

سهار همغسې وشول څنگه چې فاتح خوب کې راته ويلې وه، لومړې کاکا راغلو د واده نيټې ټاکلو لپاره او بيا فاتح! د فاتح په ليدو دومره حيرت چې ما وکړو شايد هغه خوب کې لا نه وو کړې خپل پر ليدو! فاتح همغه کالې اچولې وه کوم چې ما ورته خوب کې انتخاب کړی وه! همغه رقم يې ږيره او ويښتيان جوړ کړې وه حتا ساعت او گوتمې يې هم اچولې وه! په گنگس انداز موټر کې کښېناستم او داسې حيرانه، حيرانه مې ورته کتل چې هغه په خدا مخ راواړو او ويې ويل: که خبر وايې دا ډول کالې اچول او ږيره اصلاح کول دې خوښيږي نو د اول مې همداسې کول ترڅو ته داسې راوگوري.

د هغه په شیطانه لهجه د شرم څخه سره شوم او ژر مې ورڅخه نظر واخيست، فاتح موټر د همغه آشنا هوټل څنگ ته ودره وو، همغه هوټل چې ما نه په دې نړۍ کې ورڅخه ډوډۍ وخوړل نه هم خوب کې ...
فاتح- يو دوه دقيقې په تمه شه زه ژر راځم.

فاتح دا خبره وکړل او د موټر څخه ښکته شو، څو دقيقې وروسته د لرې څخه مې ولېد چې د هوټل راووت او د هغه بل ځل پشان يې لاسونه ډک د خوراكي شيانو څخه وه، موټر ته راپورته شو او خپل د کور خوا ته روان شو، همغه کور چې زه دوه ورځې مخکې خبره شوې وم چې د فاتح کور دې.

دا ځل د لومړۍ ځل پشان دومره وېرېدلې او گنگسه نه وم، فاتح راته د کور کليانې راکړل او خپل يې موټر قفل کړو ما د کور دروازه خلاصه کړه او د ننه ولاړم، کور شیان د همغه ورځ پشان وه او کوم خاص بدلون پکې نه و رامنځ ته شوي، البته

یواځې یوه نالې پکې اضافه شوې وه سره د یو سپین پرده چې پر کړکې غورږېده!
داسې حال کې چې هغه ځل کړکې پرده نه درلود.

فاتح د کنبېناستو ست وکړو او ما هم بغېر د څه ویلو پر نالې کنبېناستم، فاتح و
ماته مخامخ په فرش خپل پټو هوار کړو او کنبېناست، ټوله څهره یې راته بدل، بدل
ښکارېده داسې ناشنا غوندي، هغه زما ومخ ته خوراکې شيان کيخودل او په نرمه
خندا یې وویل: که نن راباندې هرکار وشو ټولو ته وایم بلقیس دومره راوکتل چې
نظر یې کړم.

د هغه په داسې شیطانه لهجه د شرم څخه سره شوم او سر مې ښکته کړو، چې د
هغه د خندا غږ نور هم پورته شو، د څو شېبو وروسته په بیحد محترمانه لهجه یې
ووېل: ښه نو اغلې بلقیس لومړۍ خو مننه چې خپل ارزښتمند وخت دې ماته راکړو
ترڅو یو دوه دقی خبرې وکړو، که څه هم ستا سره خبرې کول ډیر شیرین دې خو
لومړې به یوه کوله ږوږۍ وخور البته که ستا خوښه وي میرمن.

زه خو لومړۍ د هغه داسې څهرې حیرانه کړې وو او اوس د هغه داسې محترمانه
خبرو بیخې حک حیرانه کړم، تر دې حده چې بې اختیاره مې له خولې ورته ووتل:
فکر کوم د خوب نړۍ مو بدله شوې! او اوس د یو خوب لځایه په رښتینې نړۍ کې
هم خوب وینو؟

زما په خبره هغه په لوړ غږ وخنډل، او خندا خندا کې وویل: یعنې زه تاته دومره بد
انسان ښکارېدم چې اوس زما په دومره لږ توجه ته فکر کوي خوب وینې؟

هېڅ مې ونه ویل نه پوهېدم اخر ووايم څه؟ هغه هم نور موضوع کش نکړل او ماته
یې اخیستلې خوراکې شيان رامخکې کړل ترڅو ږوږۍ وخورم، په همغه گنگسه او
حیرانه حالت مې یو څو گولې ږوږۍ وخورل او لاس مې ونيو هر څومره چې فاتح
ټېنگار وکړو خو ما ورته وویل نور نشم خوړلی بس دې، زما د لاس په نیولو هغه هم
لاس ونيو او خپله یې کرار کرار شيان ټول کړل د دې وروسته چې شيان یې ټول

کړل نو ماته مخامخ کښېناست او په کرار او خاص انداز داسې حال کې چې زما په سترگو یې سترګې ښخې کړې وه وپوښتل: ښه نو اوس راته ووايه ستونزه دې څه ده؟ او ولې دی هغه خبری وکړل؟

د هغه په داسې لهجه خوله مې بنده شوه او نه پوهېدم څه ووايم.
— ه... هغه ... هغه ...

فاتح- صبر زه یې درته اسانه کړم تا ماته وویل: "ځکه چې زما لوړ غږ حرام دې! زما تګ حرام دې، زما خبري کول حرام دی، زما تعلیم کول حرام دې، حتا زما خپل په خوښه واده کول لا حرام دې." ښه دا راته ووايه چې ستا لوړ غږ څا حرام کړې؟ او په کوم ځای کې حرام کړې؟

زما خوله د هغه د داسې دقیقې حافظې څخه خلاصه پاتې شوه، ده څنګه زما د خولې وتلې الفاظ بغیر د څه کمې او زیاتې څخه پوره د حفظ څخه زده کړې وه؟ خو هغه بغیر له دې چې زما حیرت ته پام وکړې یو ځل بیا په پوره جدیت وویل: سم په تفصیل سره راته ووايه څا تاته ویلې چې ستا لوړ غږ حرام دې؟ او په څه دلیل یې دا خبره درته کړې؟

زما خاموشې چې اوږده شوه هغه لږ رانږدې شو او داخل په دومره جدیت یې خپل پوښتنه تکرار کړل چې ما بې اختیاره خوله خلاصه کړه او ومې ویل: زما د شعر او شاعری سره زښت شوق او مینه ده.

زه لږ خاموشه شوم چې هغه رانږدې شو او خپل سړي "د سمد بیا؟" پشان وښوراوه چې ما په بند بند ژبه وویل: یو... یوه ... و... ورځ مې ځان ... سره همداسې یو ... زده کړې لندې ویلو ... خپله کوټه کې چې .. چې پلار مې راغلو او راته یې کنځل وکړل.. ویل یې پر پر ... حیا دې لعنت شه ...

د دې خبرې سره سم مې د سترگو څخه لومړۍ څاڅکې د اوښکو وغورځېده چې د هغه تندي تروش شو خو لا هم په تمه وو چې زه خبره وکړم ...

— ويل يې غږ دې رابښکته کړه ... چې ... چې نامحرم يې اورې ... ستا غږ حرام دې ...

فاتح په همغه تروش تندې وويل: او دا چې وه دې ويل تگ دې حرام دې؟ څه مطلب؟ چيرته تگ دې حرام دې؟

دا چې بغير له دې چې زما حالت ته وگورې، لگيا وو خپل حساب کتاب يې راڅخه اخيست سخته غوسه راتله، خو له يوې خوا خوشحاله وم! فکر مې کاوه يو چاته دومره ارزښت لرم چې زما د يوې، يوې خبرې د دليل پسې گرځې، د هغه انتظار مې چې ولېد خپل اوښکې مې پاکې کړل او په ژړغونې غږ مې وويل: وای ښځه دې کور کې لا داسې نه گرځې چې د پښو غږ يې بل سوک واورې ځکه حرام دې، نو ځکه مې وويل زموږ تگ او گرځېدل لا حرام دې.

فاتح څو شېبې په ځېر، ځېر راوکتل او بيا داسې حال کې چې خپل د ږېرې څو ويښته يې پر گوتو پېچل ويې ويل: عجيب ده! دا چې ستا ټول خبرې 99% سلنه ماته بې منطق ښکاري.

د هغه په دې خبره زما سترگې له حيرت خلاصې شوي او همدا چې جنگ لپاره مې خوله خلاصه ول هغه خپل لاس زما مخي ته ونيولو او د خبرو کولو څخه يې منع کړم او ويې ويل: دومره زه غوږ شوم تاته، يوه دقه ته راته غوږ شه.

په غوسه مې خوله بنده کړه چې هغه په کراره او نرمه لهجه وويل: گوره زه درسره دا خبرې چې ته وا کړل تر زياته حده منم، يعنې په دې څو روځو کې مې خپله تجربه کړل په خوب او خيال کې، نو ځکه تر زياته حده دې درک کوم، خو دا چې جنگ کوې او د خدای د رحمتونو څخه هم انکار کوي نو دا غلطه خبره ده، ستا غږ حرام نه دې خو ستا غږ بايد په پرده کې اوسېږي، دا خبره نه زه درته وایم او نه هم درته پلار دې

وايې، بلکې دا خبره درته اسلام کوي، ستا غږ عورت دې ته نه پوهېږي خو ستا دا نرم او خوږ غږ پر سريانو څنگه چمونه کوي، تا ويل ستا شاعري خوبهېږي!

نو وکړه شعاري و وايه شعرونه زموږ ام المومنين حضرت عايشه رضی الله عنه غټه شاعره وه، تر دې حده چې هغې رضي الله عنه به تل د پيغمبر صلي عليه وسلم غلطي نيول د شعر ويلو وخت کې. نو شعرو ويل تاته حرام نه دې بلکې هم شعر ووايه هم په لوړ غږ وځانده، خو نامحرم مخکې نه ..

ستا پلار کار غلط وو، ځکه هغه ستا پلار دې او ستا محرم، نو که ستا غږ يې اورېدلې وايې کومه ستونزه نه وه، خو خپله خو پوهېږي چې د پښتنو جامعه ده او سړي نه خوبه يې د ښځې غږ دې پورته شې هغه هم بلخصوص د شعر او سندرې ويلو وخت کې. خو زه درته قول درکوم زما مخکې شاعري وکړه، سندرې ووايه په لوړ غږ يې ووايه زه درته هېڅ نه وایم.

په حيرت مې ورته وکتل چې هغه په خدا وويل: ځکه زه دې محرم یم، ستا غږ به د نورو لپاره حرام وي خو زما لپاره حلال، حلال دې لکه د مور شيدې.

او خپل د خبرې سره سم په لوړ غږ په خدا شو، چې ما د شرم څخه سر ښکته واچو، خو هغه بغير له دې چې زما حالت ته پام وکړي خپل خبرو ته دوام ورکړو او ويې وويل: تگ دې ياد کړو، نو دې که څه ووايم؟ گوره اسلام حجاب حکم لومړی سريانو ته وکړو بيا ښځو ته! خو دا سړي په خبره نه دې زر ځله ورته ووايې د بل چا ناموس ته مه گوره بيا هم دوي لکه اوږې سپي پشان د سترگو د کونجو ورگورې، نو زما يا ستا د پلار زور خو په ټوله نړۍ نه رسيږي.

نو ځکه تاته وايو حجاب سم وکړه، سم لاره شه، ترڅو کوم بې ناموس در ونگورې، او ها! دا چې ستا جگې خپلې خوبهېږي نو زه يې درته اخلم يو نه چې زر جوړې درته اخلم دلته ...

لاس يې د کور شاوخوا ونيو او ويې ويل: دلته وگرځه، راوگرځه يا که کوم چيرته ميلمنه وې واچوه، خو لارې کې تگ د دې درې لويښت څپلو سره ستا لپاره ښه نه دې، اصلاً کله تگ کېږي په هغه کې؟ خدای نکرده پښه به دې قات شې او لاندي به را وغورځېږي.

دا چې داسې په خندا او نرمه لهجه يې ځوابونه راکول، که څه هم ځېنې الفاظ يې بې منطقه وه، او زه ورسره موافقه نه وم خو دا چې لهجه يې مهربانه وه مخالفت مې نشو کولې.

فاتح- دا چې و دې ويل تعليم مې حرام دې، نو دا خبره دې لږ څه کليشه يې وه! مطلب د فسيوک او نور خلکو پشان، خو عموماً زه ستا د درس ويلو سره کومه ستونزه نلرم، خو...

بد بد مې وروکتل دا دې نو لغمان چل، لومړۍ زما خبره تاييد کوې بيا وايې خو ... او ټول خبره راته رد کېږي.

زما د بد بد نظر په ليدو هغه کرار وخنډل او ويې ويل: خو کاش دا انسټيټوټ همغسې وايې څنگه چې ستا خيال او فکر دې ورته، ته ډېره معصوم او ساده يې، هلته زر خبري او زر رنگ کارونه نور کېږي د درس ويلو په نوم، اصلاً که دا خبرې ايله هم کړو ته فکر وکړه تا سند واخيست او يو دولتي يا هم شخصي شفخانه کېږي کار پېل کړ، د دې هلک نرسانو او ډاکترانو او همکارانو څخه به راتېر شم، خو د شفخانې پر اصولو به څه وکړو؟ خبره خو يې د روغتون پر اصولو او قوانينو؟
بغېر د څه ويلو مې وروکتل.

فاتح- د شفخانې يو اصول دا دې چې ته به هفته کې يوه شپه ضرور نوکړې يا هم شفت پاتې کېږي! مطلب يوه شپه تر سهاره به ته شفخانه کې اوسېږي، ما بېخي په نظر کې مه نيسه، اصلاً فکر وکړه ما درته د کار اجازه درکړه، ته راته دا و وايه چې

ستا دا کار به زموږ کورنۍ کې څوک ومنې، چې ته دې یوازې ځان شفخانه کې ټوله شپه پاتې شې؟

خوله مې خلاصه کړه ترڅو ورته ځواب ورکړم، خو هغه بیا اجازه رانکړل او ویې ویل: پوهېږم، پوهېږم اوس د دې فېسبوکې او ازاد طبیعت انجونو هغه مشهوره ډیالوګ راځلې چې "که انجونو ته تاسو د درس ویلو، او کار کولو اجازه ورنکړې، نو سبا ورځ به خپل ښځه یو نر ډاکټر ته ورښکاره کوي، او هلته به چغې نه وهې چې ولې ښځه ډاکټره نشته؟!" دغه دې ویل کله؟

د هغه په خبره مې خوله بنده شوه، ځکه زما د زړه خبره یې وکړل ما هم همدا غوښتل ووایم.

فاتح- گوره ما لومړۍ کې وویل زه ستا د درس ویلو سره ستونزه نلرم، ما و دې خبرو ته ښه فکر کړې، او زه درته بیا هم وایم زه زر کاله وروسته هم په داسې شرایطو تا کار ته نشم پریځودلې، چې یو نر دې د ډاکټر، سر طبیب او نور بهانو باندې ستا شاته او وروسته شې، ستا په نظر زه شاید یو جاهل ښکارم، شاید هو زه اوسم جاهل! خو زه خپل ناموس د خلکو د خدمت په نوم دوه لاسه دا رقم ځای ته نشم استولې چې شاوخوا یې وړې لېوه اخوا دیکوا کېږي خو ...

دا ځل مې "خو" ته پرېنځود او په غوسه مې ورباندې خوله خلاصه کړه او ومې ویل: نو ستا په نظر دا ټول ښځې خرابې دي؟ دا چې ډاکټراني دي او د خلکو خدمت کوي؟ دا چې په نیمه شپه ته خپل خور، مور، ښځه ورځغله وې چې هله مریضه ده او مرسته وکړې! او هغوي علاج کوي، ستا په نظر هغوي ټول د نرسانو او ډاکټرانو سره جوړې دي؟ ته څنگه داسې یو فکر کولې شې؟ دا ته یې زموږ تعلیم یافته باسواده! که ته داسې ذهنیت ولرې نو د دا نورو څخه به موږ څه گيله وکړو؟

هغه بغیر د څه ویلو په تروش تندی راکتل، چې زما طاقت ونشو او بیا مې په همغه کرکه او پوسخند وویل: اه افسوس، له یو باسواده ځوان چې نړۍ لېدلې، خلک یې

لېدلې داسې يو جاهلانه خبره! زما د فکر او تصور څخه وتلې ده، تر اوسه دې ماته اسلام، اسلام ويلو نو هغه اسلام تاته دا نه دې ويلې چې ترڅو مو چې خپل په سترگو يو شئ ليدلي نه وي هيڅکله په اورېدونکو خبرو قضاوت مه کوئ؟

ډاکټري يو ډېر سپيڅلې او پاک مسلک دې، لکه څنگه چې يې نوم سپيڅلي دي همداسې سپيڅلي خلک يې هم روزلي. د هغه په داخل کې داسې شخصيتونه تر سترگو کېږي چې هر يو يې، يو ويښ ضمير، غيرتي وجدان او سوچه فطرت لري، هغوي په کلونو، کلونو زده کړه کړي، خوارۍ يې کېږي، زمونږ درد يې خپل درد گڼلې، او د يو واحد هدف لپاره يې په گډه ټولني ته د خدمت لپاره ملا تړلې، او هو پاتې شوه زما رشته! نو زما رشته د قابليکي ده، او زموږ بخش جدا دې او هلته نران نه وي پرته له ښځينه پرسنل څخه، او هو بله خبره دا چې ...

د هغه قهرجنو سترگو ته مې په ځېر وکتل او بغير له دې چې د هغه د غوسي څخه د غاښونو چېچلو ته کومه توجه وکړم ومې ويل: او دا چې ته وايې بيرون ټول ډاکټران لکه وېر ليوان دي! دا به تاته ښکاري، خو ته ما نشې درک کولې، ته يوه ښځه نه شې درک کولې او نه پوهېږي کله چې يو قابله يا ډاکټره د يوې دردمندې مور يا خور درد درمنله کوي څومره ثواب گټي، او څومره د زړه سکون حاصلوي، او هو جناب فاتح خان، که انسان خپله سم وي چې څومره بد خلک يې تر خوا وي هغه خپله تربيه نه هيروي او ځان ساتي، خبره د ذات ده! او الحمدالله زما ذات کچه او خراب نه دې، ستونزه ستا په ذمه...

خبره مې پوره شوي نه وه چې د مخ يوه خوا مې وسوځېده او د هغه سره سم هغه د ستونې څخه را ونيولم، د هغه د غوسي څخه ډکې سترگي او راوتلې رگونه د مغزی او سر زه د وېرې څخه تر مرکه ورسولم، ژبه مې د وېرې څخه بنده شوه په رږد سترگو مې ورته کتل چې هغه په غوسه داسې حال کې چې شېبه په شېبه يې خپل د لاس زور زما په مړۍ زيات کاوه ويې ويل: زما ذات کچه او خراب دی؟ او ستا ذات سم دي؟ بې شرمې! که زما ذات خراب وي خو ستا د هم خراب دې، دواړه

له يوه ذات او تخم يو، که زه خراب يم نو ته هم خرابه يې، پوهېږي ټولو ويل
خارجيان خو لاړل خو د هغوي روزل شوې بچې همدلته دې! زه تر اوسه د دغه خبرې
په مطلب نه پوهېدم خو نن ...

دومره يې مخ زما د مخ سره نږدې وو چې د هغه د غوسې څخه سا اخیستل لا زما
پر مخ لگېدل، لکه يو وحشي حيوان پشان يې ستمې کاوه د هغه د هر قهرجن سا
اخیستلو سره زما زړه درزا پورته کېدل، نږدې وو چې خفه شم دومره يې زما مری په
زوره نيولې وه د مخ رنگ مې شین شو او ساه مې نشوه اخیستلې.

فاتح- خو نن پوي شوم هغوي ولاړل خو ستا رقم بې شرمه، پدر لعنتې يې موږ ته
زموږ په کور کې وروزل، را شنه کړل او موږ ته يې را پرېخودل، تاسو د خارجيانو
پرکټياني ..

د دې خبرې سره سم يې زما مری خوشې کړل او زما د جسم څخه پاڅيد، د ستونې
د لارې په خلاصيدو په ټوخ وولېدم، هغه په غوسه زما د څنگ پاڅېد څنگ ته
کېخودل شوي خوراکې شيانو قوطيان يې پر پښه و وهل، او لکه ليونیانو پشان پر
کنځلو لگيا شو، يوه کنځل يې ماته کول، دوه يې ځانته کول، يو يې زما مور او پلار
ته کول دوه يې خپل قوم او قبيلې ته کول، تر نیم ساعت لگيا وو د کوټې اخوا
ديخوا تلو او کنځل يې کول.

د هغه د داسې حالت په لېدو زه لکه سپي پشان خپل په کرې خبرو پېښمانه شوم،
ځان سره مې ويل دا لیونی مې ځانته را وپاره وو که همدلته مې مړه کړې ولاکه
څوک خبر لا شې، په دې فکر مې ژړا نوره هم زیاتېده زما د ژړا په غږ هغه ناڅاپه د
کوټې منځ کې و درېد او په غوسه يې راوکتل د څو شېبو وروسته په غوسه ناک او
دروند غږ يې وويل: دغه ستا ادب دې؟ دغه ستا تعليم دی؟ دغه ستا هغه دومره من،
من او پښتنه يم، پښتنه يم ويل دې؟ ایا ستا تعليم او سواد تاته همدغه در ښايې چې
خپل میره ته ووايې جاهل خراب ذات والا؟ ها؟

د ها په لوړ غږ د وېرې څخه زما اوږې وپربدلې، او اوښکې مې لا په تېزۍ سره پر مخ روانې شول، هغه څو گام رانږدې شو چې زه د وېرې څخه د دیواله خواته لاړم، پر دوه پښو و ماته مخامخ کښېناست او ویې ویل: ته ماته ووايه دغه تعلیم تاته ښوونځي او انستیتیوت کې در کول کېده، چې خپل پلار ته بد رد ووايه، که ورور دې یوه خبره وکړل هغه سره خوله واچوه که خاوند دې ستا په خیر باندې هم یوه خبره وکړل ته ځان څخه رنډې جوړه که او پرتوگ په سر کړه او ورته کنخل وکړه؟ ما درته دا دومره خبرې په مینه وکړل، په عقل او منطق مې وکړل حتا ...

څو شیبې راوکتل او په تاسف یې وویل: حتا غوښتل مې تا کار ته پرېږدم ..

د هغه په دې خبره مې سترگي له حیرت خلاصې شوي، څه یې وویل؟ ویل یې غوښتل یې ما کار ته پرېږدي؟ خو ده خو همدا څو شیبې مخکې وویل زه زر کاله وروسته هم تا هغه ماحول کې نه پرېږدم چیرته چې سړي دې بیا ولې داسې وایې؟ لکه چې زما په پوښتني پوهه شو چې سړي وښوراه او په تروش تندې کرار وویل: تا زه تر بسم الله، الله اکبر پرینخودم لکه یو فا...

خبره یې پرې کړل او په کلک لهجه یې وویل: لکه د یو بې شرمې ښځې پشان زما خبره کې را وغورځېدې، کنه ما درته غوښتل ووايم چې زه دومره هم جاهل نه یم چې ستا دا دومره درس حرام کړم او تاته دې اجازه درنکړم ترڅو ورڅخه گټه واخلي.

په منتظر نظر مې وروکتل څه مطلب؟یعنې څه چې زه دومره هم جاهل نه یم چې ستا درس ضایع کړم؟ ده همدا څو شیبې مخکې ویلې وه کنه چې زه دې کار ته نه پرېږدم؟ نو اوس دا څه لکيا دې؟

د څو شېبو خاموشې وروسته هغه کرار وویل: که ما ته کار ته نه پریځودې اول کې مې درته ویل ضرورت مې دومره بهانو ته نه درلود، زه ستا څخه څه پارېږم یا ستا د پلار او کورنۍ څخه چې خبره کش راکش کړم ها؟

هېڅ مې ونه ویل یواځې د ژړا څخه په پک نظر مې وروکتل د مخ یوه خوا مې درد کاوه او پوهېدم چې د دغه وحشي ځناور د لاس نښې دې ورباندې، زما د اوښکو پک نظر په لېدو یې وویل: زه چې هندوستان کې وم، یوه ورځ ستا پلار زنگ را ووايه او اجازه یې اخیستل ستا د انستیتوټ تلو لپاره.

په حیرت مې وروکتل یعنې څه؟ پلار مې زما د انستیتوټ تلو اجازه د ده څخه اخیستې وه؟

فاتح- کله چې ویې ویل ته زیات ټېنگار کوې، نو څه مې ونه ویل او خبره مې کاکا ته پریځوده، بیا خبر شوم چې کاکا اجازه درکړې نو هملته مې ځان سره وویل چې د افغانستان دولتي او شخصي شفخانو ته د کار لپاره خو یې زر کاله وروسته هم نه استوم خو دا پرېکړه مې وکړه چې راځم به او شخصاً به تاته یو ځای نیسم چیرته چې ته وکولې شې یو کوچنې معاینه خانه جوړه کړې او د ښځو سره مرسته وکړې، ترڅو نه دې درس ویل ضایع شې او نه هم زما غیرت ته زیان ورسېږي، او هو ما تاته دا ونه ویل چې هغه انجوني خرابې دې او د ډاکترانو سره یارانې لرې.

په څېر، څېر یې زما د غمېږې خواته وکتل او په تروش تندې وویل: ما درته وویل د هغه ځای سر طبیب، نرس یا هم کوم یو بل نفر به اراده ورته خرابه شې. ته خپله فکر وکړه زر نارینه هلته کار کوې ټول خو ملایکي نه دې؟ که ستا په نظر ټول فرښتي دې که څنگه؟ یو نه یو خو یې شاید یوه ورځ تاته په بد نظر وگوري، د شهوت او بې ناموسې په نظر وگورې، ته یې زغملي شې؟ دا زه بیخي څه نه وایم دا ته یې منلې شې؟

گوره کله چې درته وایم ساده یې ومنه زما خبره، ستا د خولې څخه تر اوسه د شیدو بوې ځې، ته د دې نړۍ په قوانینو نه یې خبره دا ډاکترانو چې تا یې دومره خوا ونيول او دومره دې نیک او صالح کړل او د خدای بیخي وlian دې وگرځول دا اکثریت قصابان دې، دا د انسانانو قصابان دې په زر رقم دروغو او چل او چلبازی یو نفر څخه پیسې شکوی او زر نور حرامیتوب کوي، نه وایم ټول خراب دې. وې به نیم دانه سم هم خو ټول نه دې سم، لکه ته چې طالبانو ته خوله نیسې او وایې طالبان خراب دې او جاهلان او وحشیان دې هغوې کې هم ښه او بد شته هر څېز کې ښه او بد شته هېڅکله یو شې پوره ښه یا پوره بد نشته، موږ انسانانو هم پوره ښه او پوره بد نه یو موږ نیکی او بدې دواړه لرو.

لږ خاموش شو بیا یې زما د مخ خوا ته راوکتل او ویې ویل: وگوره څه دې وکړل. په همغه حال کې مې بد بد وروکتل، وهلې هم زه یم بیا وایې څه دې وکړل؟ هغه لږ رانږدې شو او داسې حال کې چې خپل لاس یې زما د غومبرې خواته راوړ کرار یې وویل: گوره تا تعلیم کړې ما هم ستا د تعلیم قدر کړې، ته کار غواړې ما هم درته قول درکړو چې یو ځای به نیسم او تاته به شخصې یو معاینه خانه جوړه وم، چیرته چې ته وکولې شې د یو څو نور انجونو سره د ښځو سره مرسته وکړې.

لاس یې زما پر مخ کش کړو چې ما ورڅخه مخ وگرځه وو او د سترگو څخه مې اوښکې لا پر بهېدو شول چې هغه په تلوار وویل: وبخښه.. باور وکړه دا زما لاس کې نه دې کله چې تنده لهجه کوي، کله چې زما خبرې نه اورې، بې اختیاره مې درباندي لاس پورته کېږي.

ورومې کتل د پخوا څخه لږ ارامه ښکارېدو، د هغه ارامه لېدو باندې بیا مې زړه وکړو او په کرکې مې وویل: پر ښځې باندې لاس پورته کول د بیغړته سړي کار دې. هغه خپل لاس زما پر مخ کوم ځای چې څپیره راکړې وه، تېره وو کله چې زما خبرې واورېدل نو ویې ویل: کومه ښځه چې ژبه یې لکه مار غوندې وې او نیش لگوې د هغه د ادب کولو لپاره وهل اخرې چاره ده.

— زما ژبه لکه مار نه ده، زه نیش نه لگوم. تا زما حق کې بې انصافې کړې او دا .. خپل و مخ ته مې اشاره وکړل او ومې ویل: دا یې لومړۍ ځل نه دې هغه ځل دې د دوه شعرونو په سر ووهلم، ورتلم، او زر رقم تهمتونه راباندې ولگول، او اوس.. اول خبره تا غلط پیل کړل..

فاتح- تا اجازه رانکړل مکمل یې کړم. په پوسخند مې وویل: ته چې اوس زر ځله هم ځان په اب زم زم پربوي او قسمونه واخلي بیا هم زه ستا په خبرو باور نلرم، ته فکر کوې تا وویل زه درته معاینه خانه جوړه وم، نو زه به وزرې وکړم او الوتنه به وکړم؟ چې هله خاوند مې راته شخصي روغتون جوړه وې؟

په پوسخند مې خپل خبره پوره کړل: تا چې 23 کالو کې و ماته یو مات بنگرې وانخیستلې شو اوس غواړې وماته شخصي روغتون جوړ کړې؟

زما په خبرو د هغه تندي تروش شو او وېې ویل: ما تاته میاشت په میاشت پیسې دراستول، د راتلو وخت کې مې درته ډالۍ واخیستل خو تا.. خبره مې ورپرې کړل او ومې ویل: تا ماته یوه روپې هم نه ده راستولې او هو پاتې شول د ډالۍ خبره هغه سپینه جوړه پنجابې کالې یاده وي؟

فاتح په حیرت راوکتل، چې ما په تریخ مسکا وویل: هغه جوړه کالې ستا مور ورکړې وه روقیه ته!

مسکا مې لا پسې ترخه شوه او ومې ویل: ما د هغې په ځان د اختر پر ورځ ولېدل، په خوشحالي ویل دا راته فاتح جان راستولې.

هغه ورځ مې یاد ته راغلل چې روقیه او د فاتح خویندو څنگه پر ما ملنډې وهلې وه، او بیا مې د ده اوسنې کار چې زه یې په خپېرې ووهلم رایاد شو. په کرکه مې وروکتل نه پوهېږم زما سترگو کې هغه څه ولېدل چې په تلوار یې وویل: داسې ماته مه گوره.

— ته کنځل کوې، رټل کوې، تهمت لگوې، وهل کوې، بيا هم اميد ساتې چې درته په مينه وگورم؟ تا ماته وويل راشه خبري وکړو او بيا دي وهل پيل کړل، تا کوم د ميني کار کړې چې زه درته په مينه وگورم؟

فاتح زما لاسونه خپل لاسونو کې ونيول هرڅومره چې کوبښې مې وکړو خپل لاسونه ورڅخه جلا کړم اجازه رانکړل او ويې ويل:

فاتح- گوره ... گوره دا خبری مکوه چې کرکه درڅخه لرم، او بد مې درڅخه راځې، او تا زما حق کې کوم د ميني کار کړې؟

زه پوهېدم زه خپل ملامتي منم، خو ته يې هم ومنه! تا ځان داسې نيولې لکه چې بيخې غلط کار دې نه وې کړې او دا ټول غلطې زما ده، ته دا درې ساعت کېږي لکيا يې زما حق، زما حق، او زما حقوق او زما حقوق، دا موږ حق نلرو؟ دا ټول حقونه ستاسو ښځو دې؟ گوره زه ستا څخه په عمر کې پنځه کال مشر يم، يعنې ته نړۍ ته نه وې راغلې ما پنځه کاله دې مردار نړۍ کې تېر کړې وه. گوره ته د ورځي يو ساعت شايد بهر لاره ښې د يو کار لپاره، خو زه ۲۴ ساعت بيرون يم، زه دا ټول خلک داسي په رسمياتو او داسي په زېر او زير پېژنم چې تا به هېڅکله خيال کې لا نه وې لېدلې.

دا نړۍ هغسې نه ده، دا ډاکتران چې تا ماته داسې مفتيان او قاريان او اوليا د خداي کړل دا داسې نه دي، په قسم که دا رقم وې، که زما په خبره باور نه کوې زه به درته په قران لاس کېدم او قسم به واخلم چې دا ټول داسې نه دي څنگه چې ته فکر کوې، ها! دا رقم درسره منم چې ځېنې انجونۍ شايد روغتون کې کار کوې او د هغوي سر څوک دومره غرض نلري، او د هغه دليل دا دي چې د هغه انجونو پلار، کاکا، ورور، ماما، خاوند يا هم کوم بل خپلوان هملته دي د سرطبيب په شکل يا ډاکټر، نرس يا هم يو بل مرگ او درد په شکل هلته موجود دي وظيفه کوې يا کورنۍ کې يو دوه ډاکتران دي او فاميلى د نور ډاکترانو سره شناخت لري نو د هغوي په خاطر دا جنۍ باندې نظر ساتې او په هغه ماحول کې چې سړي دي د دي جنۍ سره مخامخ کوم کار نه لري او کوم غلط سوچ نه ورته ساتې.

ځکه پوهېږي چې دغه جنۍ د فلانکې ډاکټر يا سرطبيب يا مدير خور ده، لور ده، وريره ده، خورزه ده، يا کوژدن ده يا بل بلا بتر ده، نو په هغه دليل ورته څه نه وايي، خو کوم انجونې چې هېڅ واسطه شاته ونلري او کوم شناخت ونلري هغوي چې کله لاړ شي په سلو کې د 98% سلنو سره داسې خبرې پيښ شوي چې ويل يې لا بده ده. اصلاً دا ټول دې سم وي دا د روغتون ډاکټران دې سم، د روغتون مدير او رئيس دې سم، اصلاً ستا په خبره د روغتون ټول پرسونل او کاروونکي دي سم، دا ټول دې ملايکي، ته فکر وکړه د يو مريض سره يو سړي راغلو او هغه سړي بد سترگه مردار وو او هغه تاته يوه خبره وکړل ستا سره يې په يو موضوع خوله واچول، يو کنځل يې درته وکړل ...

خاموش شو بيا ځان سره د شونډو لاندې لگيا شو: اه څنگه دې پوهه کړم، سنگه دې پوهه کړم؟ ولې نه پوهېږي، ولې نه پوهېږي؟

بيا يې ماته مخ کړو او ويې ويل: گوره وظيفه اخيستل په افغانستان کې ډير مردار شرايط لري، زه درته خپل ځان ياده وم زه چې نر يم زه چې کله وظيفي پسي ځم نو زر رقم داسي بڼې اسرانيلې، کفري شرايط راڅخه غواړې چې مجبور واسطه ولگوم شاهيد راوړم، پيسي ورکړم او خلاصه بايد زر رقم 420 بازي وکړم، هغه هم داسې حال کې چې زه د خارج څخه ماسټري سند لرم، ته فکر وکړه هغه وخت ته چې جنۍ يې او سند دې..

په پوسخند يې وويل: ستا سند چې دوه کلنه قابليکي ده! تاته به څه کار درکړې؟ ته لاړه شه ورته ووايه زه کار غواړم او دوه کلنه د قابليکي سند لرم، هغه هم د يو شخصي انستيوت څخه چې بيخي انستيوت لا په حساب نه راځي، ته د دې سند سره لاړه شي، پوهېږي ستا د سند په حساب ستا وظيفه د روغتون پاک کاري ده، خو!

تندې تروش کړو او ويې ويل: خو د دې لپاره چې جنۍ يې، ځوانه يې، شايد د يو خدای ناخبره ډاکټر د لاس لاندې نرسه دې کړې او هغه به درباندي فرمايشات کوي دا

چاقو راکړه دا قیچي راکړه، دلته لارې شه او هلته لارې شه، اصلاً ته ماته دا ووايه چې زه ستا لپاره بد غواړم؟ يا ستا مور او پلار ستا لپاره بد غواړي؟ گوره زه چې يو شې وایم يو خبره کوم ستا د خیر لپاره یې کوم نه ستا د بد لپاره، دا چې زه تا منع کوم د هر ځای تللو څخه د ایله خبرو یا ایله کارونو څخه دا زه ولې کوم؟

بغیر د څه ویلو څخه مې وروکتل پوهېدم اوس غواړي د تل پشان ووايي ځکه ته زما ناموس یې زما بڼه یې، او همغسې هم وشول هغه وویل: ځکه چې ته زما ناموس یې، زما بڼه یې، زه پر تا غیرت لرم نغواړم د یو مردار، هوس باز سړی سترگې دې پر تا ولگېږي، زه ولې دا غیرت او دا قیدگیری او سختگیری په نور کاکا لورگانو نه کوم؟ ولې د خپلوانو په نورو انجونو نه کوم؟ ماته وگوره قسم درته اخلم که خدای نکرده خدای دې ونکړي که مثال د خبرې زه ستا خور یا خپل د کاکا بله لور د یو بیګانه هلک سره وگورم ولاکه ورته څه لا ووايم!

په حیرت مې وروکتل چې هغه په بې پروا یې وویل: ځان سره وایم پر ما یې څه؟ ورور لرې پلار لرې، خاوند لرې، هغوي دې فکر ورباندې وساتي پر ما یې څه؟ خو ته زما ناموس یې زه درته نه وایم چې ته زما مال یې، ځکه چې ستا خبره ته هم انسانه یې او حق او حقوق لری، خو ته زما ناموس یې زه ستا پر سر ستا د حیا او عزت په خاطر هم یو نفر مړ کولې شم او هم مړ کېدلې شم. ته پوهېږی نکاح په څه معنا؟ نکاح مطلب ستا ښه او بد زما پورې وتړل شې، هره خبره چې پر تا مربوط ويې د نکاح وروسته پر ما هم مربوط شې، ستا فکر بیحد سر سړي او ماشومانه دې، ته لکه خارجي فلمونو او سریالونو پشان فکر کوی.

ته د یو کار اخر پای ته نګورې ته حتا خپل د خبرو پای ته لا نګوری. تا ځان سره یو پلان جوړ کړې وو چې درس به وایم کار به کوم، سهار به ځم روغتون ته او ماښام به راځم کور ته، ته ماته وایه ژوند داسې کېږي؟ زه نه وایم چې ستا پلان خراب دې خو پلان فکر او ذهنیت دې مشکل سل په سلو کې لرې، تا درس وویل ښه کار دې وکړو نوش جان دې، ته غواړې کار وکړې، د هغه روغتون د دننه ستونزو څخه که راتیر شو

ته فکر وکړه موږ واده وکړو او زه به سهار په شپږ بجو روان یم وظیفی ته، او ته به هم د سهار په شپږو بجو روانه یې وظیفی، ته زه به هم د شپي اته بجي کور ته راځم او ته به هم د شپي اته بجي کور ته راځي، ستا په نظر دغه ژوند شو؟ دغه زندگي شول؟ زه د کور ځم چې کار وکړم خپل کورنۍ ته یوه گوله حلال رزق راوړم، ته هم ځي چې پیسې نه .. پیسې نه .. ته ځي وظیفه کوې چې ستا په خبره د خلکو خدمت وکړي.

د خلکو مرسته وکړي، تخو ان شاءالله اسلام مني؟
داسې بد بد مې وروکتل چې هغه وویل: د دې نظر پر کولو دې مطلب هو مني، نو اسلام کې پر تا اول د خدمت حق د چا دې؟
نظر مې ورڅخه واخیست پوهېدم غواړې څه ووايي.
فاتح- ها زما خوا ته وگوره اول په اسلام کې پر تا د خدمت حقدار څوک دې؟
خپل ځان ته یې اشاره وکړل او ویې ویل: اول حق زما یعنی ستا د خاوند دې، ته چې زما حق ادا نکړې ته که دا ټول نړۍ د دې ټول افغانستان د بنځو درملنه وکړي او هغوې په تهجد په ویښه او ناسته درته دعاگانې وکړي بیا هم ولاکه د جنت بوې لا احساس کړي.

خوله مې خلاصه کړه ترڅو ورته ووايم "چې ښه ده د جنت ټېکټونه هم ته ویشي"
خو اجازه رانکړل او ویې ویل: داسې ماته مه گوره زه درته حق وایم البته که حق مني، ستا هغه ټول خدمتونه هسې باد پر هوا دي ولاکه د غنم اندازه هم ثواب ویسې ترڅو چې زما زړه رضا نه وي. اسلام ته گوره لږ د هغه حقوق زنان څخه را ووځه اسلام ته وگوره، زه درته زر ځله نور هم وایم زه ستا د درس ویلو سره مخالف نه یم، زه ستا په کار کولو مخالف نه یم، خو زه وایم دا ټول په چوکاټ کې په یو نظم، په یو اصول کې، زه زر کاله وروسته هم تا و داسي روغتون ته نشم استولې د کار لپاره او نه دي هم هغه ځای استولې شم چې سهار په شپږو لاره شي او د ماښام په اتو راشي.

شاید ستا خبره صحیح وې زه به یو جاهل انسان اوسپرېم ځکه زه نه سم کولې تاته ووايم: گراني ته لاره شه کار ته او زه به درته کور پاک کړم، لوبني ومېنځم او که ماشوم مو درلود نو هغه به هم زه ساتم، ځکه زما مېنځه د خلکو خدمت کوي.

نا خاپه غوسه شو داسي لکه چې زه د رېښتيا سهار تللې يم کار ته، او ده کور پاک کړې، لوبني مېنځلې، او زموږ هغه نه پيدا شوي ماشوم يې هم کرار کړې؟ فاتح- دا خدمت دې زما سر وخوړې دا روشنفکرې دې زما سر وخوړئ.

د هغه دومره خبرو، جنجالونو، وهلو وروسته موږ دواړه هېڅ پایلې ته ونه رسېدو او د هغه بل ځل پشان فاتح په تروش تندي او زه په مات زړه د هغه موټر کې ناسته وم او دکور خواته روان وو، نه پوهېدم څه وکړم؟ فاتح درې سوه کتابه نصيحتونه راته وکړل خو يوه خبره يې هم زما په زړه ونکړل، کاش د نصيحت لځايه په مينه يوه خبره راته کړې وايې، کاش د وهلو لځايه په مهربانه لهجه ويلې وايې، کاش د دې لځايه چې په منطقي او اسلامي توگه راته خو، خو ووايې په مينه يې راته يو خيالي نړۍ جوړه کړې وايې، کاش خپل فکر او ذهنيت يې راته نه وايې ويلې!

يوازي خندلې وايې لکه څنگه چې هغه اول کې زما خبرو ته سر ښوراوه او ويل يې هو ته شاعري وکړه زه درته غوږ نيسم او زه درته جگې خپلې اخلم او زما مخکې وگرځه، کاش لږ په مينه يې سر خلاصيدو او له دې لځايه چې بحث وکړې شاعرانه توگه ويلې وايې زه به دې مريض شم ته مې طبابت وکړه!

د دې خبرې سره سم مغز مې راته وويل: ستا رشته قابلكي ده! نو ته به څنگه دهغه علاج وکړې؟ هغه خو څه ماشوم نه دي په نس؟

تازه چې خپل دي خبري ته مې فکر وکړو نو خدا مې راغله، يا الله لارم ليونۍ شوم خپل ځان سره خبری کوم؟ او خپل هم ځانته دليلونه راوړم؟ او هو زما هوښياره

مغزه زما مطلب دا نه وو چې دې مريض شې يا هر بل مرگ ما مطلب داسې وو چې د جنگ لځايه دلدارې راکړې، زه خپله د هغه په دې خبرو پوهېدم، ما پخپله خپل دا نمونه قوم پېژندانه.

زموږ ټول قوم کې يوه جنۍ تر دولسم ټولگي درس لا نه وو ويلې انسټيوت ويل او کار کول خو لرې خبره، په ټول قوم کې زه په بې شرمې او ژبه ورې مشهوره وم! ځکه زه لومړې جنۍ وم چې ښوونځي مې خلاص کړو، زه لومړۍ جنۍ وم چې انگليسي کورس ته لارم، زه لومړې جنۍ وم چې فېسبوک مې جوړ کړو، هو زموږ ټول قوم کې جنۍ فېسبوک نه درلود لومړۍ ما جوړ کړو اول خو ټولو راپسې بد رد وويل، خو وروسته ټولو جوړ کړل حتا د دغه جناب چې تندي تروش نيولې ټول خويندو يې څلور، څلور اکاڼتونه جوړ کړل ما خو لا يو جوړ کړو، او هغه هم قسم پر خداي خپل د يوازينې کار څخه چې تر اوسه پېښمانه يم همدا فېسبوک جوړه ول وه.

ما خپل فېسبوک بيرته ژر خراب کړو، البته داسې ژر هم نه يو څه لږ قدرې شيطنت مې وکړو يو د هلکانو په نوم مې اکاڼټ جوړ کړو، خو زه په درس ويلو شوم او فېسبوک راڅخه پاتې شو، خو د ده محترم خويندو، دهغوي په ياد راوړلو په شونډو مې پوسخند راغلو زړه مې غوښتل ورته ووايم جناب باغیرت صيب ته چې دومره سينه ټکوي او ناموس او غيرت واي، ايا ته خبر يې خور دې په فېسبوک کې سل دانې يارانې لرې؟

ما د شيطنت خپل د هلکانو په اکاڼټ "گل اغا شيرزی" باندې ورته مسج وکړو، سلام څنگه يې ښکلی؟ البته تر اوسه پېښمانه يم د کوم خوا ښکلی. وه چې ما داسې خبره وکړل؟ خو غوښتل مې د هلکانو پشان لهجه وکړم! او باور مې نه کيدو همغه دغه يې ځواب راکړو او د هغه څخه لا حيرت ناکه خبره دا چې په يوه هفته کې مې گپ ورکړو او عکس مې ورڅخه واخيست! يعنې دا جناب باغیرت صيب خور څخه ما د يو هلک په دروغجن اکاڼټ باندې عکس واخيست؟ د عکس راستولو وروسته د هغې لځايه زه و ویرېدم ټول فېسبوک مې خراب کړو او ترننه بيا نه يم تللې فېسبوک ته.

البته د الهام خبره فېسبوک نه! فساد بوک، د رېښتيا هم چې فساد وو، يعنې هلته ما داسې خبرې واوريدل او پوهه شوم چې حد يې نه درلود. يعنې په دې خبرې فاتح خبر دې چې خور يې داسې يارانې لرې فېسبوک کې؟ ور وې کتل نه امکان نلري چې خبر اوسېږي، دې دومره تريخ او وحشي انسان دې که خبر شوی وايي اوس له وخت يې پر گل پرې قيامت جوړه وو، يعنې ورته ووايم؟ که مثلاً ورته ووايم جناب فاتح خان با غيرت صيب چې هر دقه سينه ټکوي او د غيرت خبري کوي لاړ شه خپل خور درکنترول کړه چې ټول کابل سره يې عکسونه دي.

نه که داسې ووايم اول شک يې پر ما راځي چې زه څنگه خبره يم؟ او که زما د هغه "گل اغا شيرزی" د اکاڼټ څخه خبر شو بيا ماته مصيبت جوړېږي، او بل دا چې دومره وحشي دې چې امکان لري گل پري مړه کړي! يعنې ده چې زما دوه خبرو باندې داسې تند ريکشن ښايي او وهې مې، که خپل د خور د کارونو څخه خبر شي همداسې به يې پرېږدي؟ زړه مې راته ويل بلقيس هسې د ضد له لاسه داسې کار مکوه چې اخر پښېمانتيا يې تاته پاتې کېږي، زه په همدې فکرونو کې وم چې د موټر دننه د راډيو پر غږ پر خود شوم.

په حيرت مې د هغه خوا ته وکتل، ته وځدای دا دومره ښايسته موټر کې ناست دې راډيو اورې؟ هغه هم د يو مولا خبري چې خلک ورته زنگ وهي او پوښتنې ورڅخه کوي، د ده پر دې کارونو ما ته زړه کې شک راځي چې دې اوس هند ته تللي وو د درس لپاره؟ يا که هلته تللي وو د تبليغانو جماعت ته؟ ټول کارونه يې راسته چپه دي، په قران.

په ناميده نظر مې مخ د ښېښې خوا ته واړو چې راډيو کې يوي ښځې مولا ته زنگ ووايه او پوښتنه يې ورڅخه وکړل چې مولا صيب ايا اسلام کې جواز لري ښځه خپل د خاوند لاس ښکل کړي؟

په دې پوښتني ناڅاپه موږ دواړو د راډيو خواته وکتل، دواړه په تمه وو چې مولا صيب څه وايي؟ فاتح يو نظر ماته وو يو نظر د راډيو خواته! او پر شونډو يې هم

پوسخند وو! لکه چې د مولا په ځواب پوهېدي نو ځکه يې داسې راکتل او په سترگو سترگو کې راته ويل غوږ شه ورته څه درته وايې، او ما هم ورته کتل چې مولا که لږ داسې کړه تعصبې خبره وکړې ښه مې زړه ورباندې يخ کړم، خدايه دا نو څنگه عذاب دې؟ ولې بايد دا ښځه داسې پوښتنه وکړې؟ ولې پوښتنه نکول چې ښځه پر خاوند څه حق لرې؟ يا که خاوند مې بد اخلاقي وې زه څه وکړم؟

ولې بايد حتماً داسې يوه پوښتنه وکړې؟ شيطان راته ويل چې دا به فاتح له قصد راوړې وې؟ خو نه راپيو د همدا نن ورځې لايډ برنامه وه!

مولا صيب د څو نور پوښتنو د ځواب کولو وروسته همدې پوښتنې ته راغلو او ويې ويل: نه دې کې هېڅ ستونزه نشته که ښځه خپل د خاوند لاس يا پښه ښکل کړې. ما نور د هغه تفسيرې بيان وا نه وريدو چې څه يې ويل؟ او څه نه؟ ځکه فاتح په زوره په خندا شو او داسې حال کې چې موټر يې د سړک څخه زموږ د کوڅي خواته گرځوه په پوسخند وويل: لکه چې مولا صيب ټول افغانستان سربان بې ښځې کوي که څنگه؟ وايې لاس او پښې ښکل کړې؟

بيا يې زما خواته راکتل او د شونډي لاندې وويل: دوي زموږ خبره لا نه منې او دې وايې لاس او پښې ښکل کړې د خاوندانو.

— ښه خبره کوي، مولا!

زما په خبرې هغه په حيرت راکتل چې ما وويل: حتا پيغمبر "ص" فرمايلي: که د خداي څخه بغير سجده چاته روا وايې نو ما ويل ښځې دې خپل خاوندانو ته سجده وکړې.

هغه بغير د څه ويلو موټر زموږ د کور مخکې و دره، ما غوښتل د موټر څخه ښکته شم چې هغه زما لاس ونيو او په تروش تندې وويل: دا خبرې دې څه مطلب؟ يعنې اوس غوسه يې؟

بغير د څه ويلو مې وروکتل او ومې ويل: نه ولې غوسه؟ دا حق خبره ده اسلام همدا ويلې.

فاتح په شکمن انداز راوکتل، خپل شونډه يې د غاښ لاندې کړل او کرار يې وويل: که فکر کوې ما له قصد د راډيو دا چينل راوړې وو چې تا پر غوږ و وهم يا خفه کړم نو باور وکړه داسې کوم مطلب مې نه درلود.

— ما تاته څه ويلې؟ يا که ستا خبره مې رد کړې؟ هم ستا خبرې سم وه او هم د هغه مولوې خبرې، زه په غلطه وم منم خپل غلطې او بخښنه هم غواړم، او قول درکوم د دې وروسته به هېڅکله د کار کولو نوم وانخلم.

د دې خبرې سره سم مې غوښتل د موټر څخه ښکته شم چې هغه اجازه رانکړل او داسې حال کې چې زما لاس يې کلک نيولې وو او خپل خوا ته يې کش کولم په انديښمن انداز يې وويل: په دې خبرو دې بيخي ډاډمن شوم چې خفه يې..

څو شيبې په څېر څېر راوکتل بيا يې په انديښمن لهجه وپوښتل: ستا دماغ کې خو بيا کوم غلط سوچ روان نه دې ها؟

پر شونډو مې غمجن مسکا راغله او ومې ويل: تشويش مکوه زه ځان نه وژنم، نور هېڅکله داسې کار نکوم چې تاته يا هم زما کورنۍ ته دې کوم رسوايې او بدنامې جوړه شي.

فاتح په بې قرار انداز وپوښتل: ناڅاپه دا يوه دقيقه کې پر تا څه وشول؟ ولې داسې شوي؟ تخو ...

فاتح غوښتل څه بل څه هم ووايي چې د همسايه د کور دروازه خلاصه شوه او د همسايه زوی راووت د هغه په راتلو فاتح زما لاس خوشې کړو او داسې حال کې چې خپل ويښتيانو کې لاس واهه ويې ويل: لاره شه کور ته زه درته بيا زنگ وهم.

بغير د څه ويلو روانه شوم د کور خوا ته، کور ته چې لارم نو مشر کاکا تللې وو، ادې راته وويل چې زما د واده تاريخ ټاکل شوي د جمعي په ورځ يعنې د نن څخه درې ورځې وروسته زما واده وو! بغير د څه ويلو خپل کوټې ته لارم خپل نالې مې هوار کړه او بغير له دې چې خپل حجاب لرې کړم کمپل مې پر ځان کش کړو او پريوتم، غوښتل مې ويده شم يو داسې خوب چې نوره راويښه نه شم. ۲۳ کال ما خپل د قوم، کورنۍ، کوژدن، پلار، مور، ورونو او ټول نړۍ سره جنگ کړې وو ترڅو ټولو ته ثابته کړم چې زه هم د ژوند حق لرم، او زه هم حق لرم خپل د ژوند په اړه پريکړه وکړم. خو نن د مولا په هغه يوه خبره راته ثابت شوه چې زما دا ټول کارونه هسې دي .. هسې ...

زه اول او اخر د يو سړي نوکره يم او بس، که نوکري ونکړم ټول راته د يو فاحشې، رنډې، او بې شرمې په نظر گوري او د فاتح خبره زما د کنټرول کولو لپاره د وهلو لاره چاره مخ ته نيسي، هغه و ماته زر کنځل وکړل، زر رقم تهمتونه يې د دوه شعرونو لپاره راباندې ولکول ويې وهلم، ويې رټلم او اخر کې بيا هم بده زه شوم! ځکه چې د خاوند سره مې ژبه ووهل، دا شل کاله د هغه کورنۍ مور، خويندو ماته پيغورنه راکړل زه يې په خپل او بيگانه کې د ټولو مخ کې شرمنده او ذليله کړم حتا مور يې ورته بله ښځه انتخاب کړه د هغه راستول شوي ډالۍ ورواستول خو دا ټول خبرو پوهېدلو با وجود فاتح زما په حق کې يوه خبره ونکړل يوازي ويې وهلم، ځکه چې ما ورته ويلې وه بد ذات!

او فاتح چې هغومره کنځل وکړل هغه خير، ځکه نر دې! غوسه کې کنځل کوې، وهل کوې، نر دې هېڅ ستونزه نلرې خو ته بايد خپل ژبه کنټرول کړې، په دې فکرونو بې اختياره مې اوښکي پر مخ وبهيدلې، هر جنۍ ته د هغې د پلار غېږه د امن ځاي دې خو ماته هغه لا نه وو حتا زما کورنۍ لا نه وه، حتا زما خاوند چې زما مرگ او ژوند ورسره تړلې وو حتا هغه لا نه وو، زه يوازي وم، ما تل په دې دومره وخت کې غوښتل يو نفر ولرم چې ما درک کړې، ما چغي وهل بې شرمې مې کول ځکه هېڅکله زه چا نه وم درک کړې.

د ماشومتوب څخه تراوسه ما خپل حق په چيغو وهلو اخیستي وو په ژړا او زاری مې اخیستې وو، لسم ټولګي کې پلار مې ویل نور بس دې ښوونځي ته مه ځه په ژړا او چيغو مې ورڅخه اجازه واخیستل، ترڅو درس ووايم انستیتوټ کې همداسې، انگلیسې کورس ویلو کې همداسې، ما یوازې غوښتل د دې کور څخه لرې اوسیږم د دې قید څخه، زما پلار ډېر تند خویه او بد خولې سړی وو او اوس هم دې، هغه تل زما مور ته کښل کول البته تر اوسه یې کوي هغه به تل موږ وهلو، ماشومتوب کې کور کې به لوبو ته یې نه پرېښودو او وهلو به یې چې ستاسو غږ زما عصاب خرابه وي، بیرون کوڅي ته به چې لارم بیا به فاتح د ویښتیانو څخه نیولم چې دلته هلکان دي.

زه د ماشومتوب مجبوره وم کوټه کې یوازې کینم خور مې درلود خو په نوم، هغې تل ځان د کور څخه باسه او تلل به د کاکا کورنو یا هم د نیکه کور ته خو زه به دلته یوازې پاتې کېدل، زه یې نه وړم ځکه مور یوازې وه او بل دا چې زه د فاتح په نوم وم نو پلار به را باندې پېره کوله، چې کوم غلط ګام وانخلم. ما ډېر کوښښ وکړو ځانته لږ نرمال ژوند جوړ کړم وځاندم، خوشحاله اوسیږم خو د چا قسمت کې چې بد قسمتي لیکلی وی هغه هیڅکله نه بدلېږي، زما مشکل د فاتح سره د کار کولو او نه کولو په سر نه دي زموږ اړیکه د جر څخه خرابه وه، او فاتح د هغه د صحیح کولو لځایه هغه یې لاپسي خراب کول.

ما نه کار غوښت، نه مې د هغه پیسې غوښتل، نه د هغه ډالۍ، او نه هم کوم بل شې ما یوازې غوښتل راسره مینه وکړې د یو انسان پشان، نه د یو شئ او حیوان پشان، ما غوښتل زما خبرو ته غوږ شې زما خبره ورته ارزښت ولري زما درد وګوري، د هغه کورنۍ زه درده ولې وم دا شل کال ما غوښتل فاتح د هغه زخمونو مرحم شې خو ده هرځل په هغه زخمونو مالګه وشېدل.

ما ورسره ضد کاوه بې شرمې مې کول زه یې منم، خو ما دا ځکه کول ځکه ده درد را رسه ولې وو او ما غوښتل په هغه تنده او بد لهجه ورباندې جبران وکړم خو اوس

فکر کوم زما ژوند یو بې معنا ریشخند دې او بس، زه یو بدبخت جنۍ یم چې هېڅوک ورسره مینه نه لرې کورنۍ ډوډۍ ورکوي او ساتې ځکه که مړه شول سبا ورځ دوي ته پیغور دې، زما د ژوند څخه زیات زما کورنۍ ته خپل عزت مهم دې، خاوند مې وړې خپل کور ته ځکه پر نوم یې یم او د خلکو له شرمه مې وړې او غواړې خپل د زړه خبرې راباندې ومنې کنه خلک به څه وایې؟

هلته به د هغه د مور او خويندو خبره منم کنه ټول به راته وایې بې شرمه راغلې نه ده او خپل د خوانبې سره یې جنگ شروع کړې، دې منځ کې زما هېڅ حق نشته هېڅ، او بیا دا فکر مې ذهن ته راغلو چې خاوند دې یوه گوله ډوډۍ درکوي نو لاس او پښې ورته ښکل کړه، په زوره زوره مې وژړل او وژړل ځان راته په دې ټول نړۍ کې یوازې ښکاریده هر خوا ته مې چې کتل نو راته زور او زیاتې ښکارېده، پلار او کورنۍ مې نه غوښتم او ژر یې ځان راڅخه بیغمه کوو، فاتح وړلم ترڅو د کور نوکره یې شم.

پوهېدم چې هلته په تگ د هغه د مور نخري راباندې پیل کېږي او فاتح به تماشا کوونکي جوړېږي د هغوي د ظلمونو چې پر ما یې کوي، په دې ټولو خبرو پوهېدم خو نور مې وجود کې د مقابلې انرژي نه وه پاتې. زړه مې تر هغه حد ډک وو چې یوازې مې غوښتل خوله بنده کړم او یوځای خاموش پریوځم، او یو سره لیکه خپل شاوخوا راکش کړم او ولیکم چې زما خوا ته مه راځې، او مه هم راسره خبرې کوې. او خپل پر حال مې پرېږدې، زه د دې ټول نړۍ څخه نامیده شوي یم.

دوه شیان زموږ ژوند کې نعمت دي البته زما ژوند کې نعمت وه چې اوس هغه هم راڅخه خدای اخیستې وه، یو ژړا، چې کله انسان ډېر زړه تنگ شي نو ژاړي او په ژړا باندې زړه سپک کېږي او هغه ستونزي څه ناڅه لیاده وځي، خو زما ژړا زما زړه نور هم ډک کاوه هرڅومره مې چې ژړل هغومره مې خپل بدبختۍ یاد ته راتلل، او دویم خوب! کله چې انسان د ټول نړۍ څخه نامیده شي نو خوب هغه وسیله ده چې موږ د دې نړۍ څخه جدا کوي او د څه وخت لپاره مو د بېخبرې نړۍ ته وړې، خو اوس

خوب هم حرام وو، خوب هم زه بیرته همدی نړۍ او همدې خلکو ته راوستم البته په بل جسم او شخصیت.

ماښام خواته مور مې راغله بیچاره مور مې فکری کړې وو چې زه خپل د واده د خبر په اوریدو غمجنه او خفه یم! راغله او ماته یې نصیحت پېل کړو او دلدارۍ راکول، خو ما هېڅ نه ویل نه پوهېږم ناڅاپه ولې داسې شوم؟ خپله هم حیرانه وم، غوښتل مې خبرې وکړم خو یو حس مې ویل هېڅ فایده نلري هېڅوک تا نشي درک کولې ستا هره خبره ستا پر ضد ده، ستا هر خبره و دوي ته بې شرمې او کفر ښکاري. دا خبرو هڅه ولم چې خاموشي اختيار کړم، او هېڅ و نه وایم. مور مې د نیم ساعت خبرو او دلدارۍ راکولو وروسته کله چې زما له خولې یو سپر هم وانه ورېدو د کوټې څخه لاړه.

د هغې د تلو وروسته د موبایل زنگونه مې یو د بل پسې په ټنگ، ټنگ شروع شوه، پوهېدم چې فاتح دې خو حوصله مې د هېڅ شې نه درلود، موبایل مې بند کړو او فکرونه مې پېل کړل.

درې ورځې ما داسې حال باندې تېر کړل چې لفظ خبره مې د چا سره ونکړل، نه په خوب کې مې خبره وکړل نه په وینه. فاتح څو ځله زموږ کور ته په بېلابېلو بهانو راغلو او هرڅومره چې کوښښ یې وکړو ترڅو ما د پخوا پشان په خبرو کړې خو ناکام شو، د هغه و هر خبرې ته ما سر خوځاوه او د هغه هر امر مې بغیر د چون او چرا څخه منلو، راغلو او د دې لپاره چې ما په خبرو کړې ویې ویل "زما واده کې سپین کالې بد راځي چې ناوې واچوي!" منتظر وو زه د تل پشان بې شرمې وکړم او ژبه ووهم او بحث وکړم، خو ما یوازی ورته وویل سمده هر رنگ چې ستا خوښ وي "همغه رنگ کالې اغوندم"

کله چې دا پلان يې ناکام شو نو د بل بهانې سره راغلو او ويې ويل "زما د ښځو د سينگار څخه بد راځي نو د واده په ورځ زيات سينگار مه کوه" ما بيا هم بغېر د کوم مخالفت څخه وويل "سمده آرايش نه کوم." پوهېدم چې فاتح غواړي په دې رقم خبرو ما تحريک کړي ترڅو ورسره ژبه ووهم او جنگ وکړم، خو خبر نه وو چې ما د دې ژوند څخه نور لاس مېنځلې وو، او بغير د مخالفت مې د هغه هر خبري ته غاړه کېخودل. ا بل دا چې هسې هم طالبانو آريشگاوې بندې کړې وه، نو که ما غوښتلې هم وايې آريشگاه نه وه، او ما هم کوم شوق او هيجان و دې واده ته نه درلود چې وغواړم بې شرمې وکړم چې نه زه بايد فلانکې کالې واچوم او بيستانکې اريش وکړم.

هغه چې هر رقم ښې اسرائيلې شرطونه او خبري وکړل ما يواځې د يو کنيزط او نوکړې پشان ورته "هو صيب" سمده صيب "وويل بس. پلار مې امر وکړو ما ويل په سترگو، ورور مې خبره وکړل ما ويل په سترگو، مور مې خبره وکړل ما ويل په سترگو، فاتح امرونه وکړل ما وويل په سترگو، خواښې مې د نکريزو په شپه زما د لاسونو لځايه لومړۍ نکريزې د عايشي په لاسونو ووهل ما هېڅ ونه ويل، کوم کالې چې د نکريزې د شپې لپاره ماته اخيستل شوي وه، د همغه دوکان څخه بهترينه جوړه يې زما خواښې عايشي ته اخيستې وه ما څه ونه ويل، د فاتح خويندو په محفل کې د دې لځايه چې زما مخکې نڅا وکړي، او ماته وريندار و وايې د عايشي شاوخوا وگرځېدل او هغه يې کش راکش کړل خو ما هېڅ ونه ويل.

خو د هغوي کار تر دې حده بې احترامې او سپکاوي وو چې پر مور مې لا دهغوي کارونه بده ولگېدل او تر منځ يې لږ لفظي شخړه پېښ شول، خو ما هېڅ ونه ويل، زما د واده ورځ داسې وه لکه فاتح چې د عايشي سره واده کړې وي او اوس خپل د پلار او خلکو په جبر زما سره دويم ځل واده کوي! همدومره خراب همدومره کرکجن، زما خواښې د دې لځايه چې خوشحاله اوسيدې چې د زوی واده يې دې، تندي درې من تروش نيولې وو، لکه زه چې د هغې په خورزې باندې د ښې په توگه ورغلې اوسيدم!

البته دا حال یوازی زما د خوانښي نه وه بلکې د فاتح د ټولو ماماخیلو همدا حال وو، د ټولو څخه حیرت مې عایشې ته راتلو داسې راکتل لکه یو ښه! داسې حال کې چې هغه زما د خاوند پسې وه نه زه، د هغې دومره وقاحت او سپین سترګي ته مې غوسه راتلل خو بیا مې زړه ویل شاید دوي خبره کړې وي، شاید فاتح غواړي د هغې سره واده وکړي؟ شاید کوم امید یې ورکړې وي؟ کته یوه جنۍ دومره جرئت کله کولې شې چې داسې د یو نر پسې خپل نوم وتړي! او ټول کورنۍ او خپلوان یې هم د هغې پر خوا اوسېږي؟ ضرور فاتح خپل مور ته ویلې چې دا مې راواده کړل پر سبا یې راته روقیه وکړه؟

د هغه څخه هېڅ کار هم ناممکن نه وو، په هغه اخلاقو یې او دا چې بیا خپل د مور خوا او سیل هم دومره نيسې بېخي نو دا شک مې په رښتیا بدل کېدو. پوهه نشوم چې واده کې مې څه ډوډۍ ورکول شوه؟ او څومره کسان راغلل؟ او څوک وه او څوک نه؟ لکه بت پشان خپل د کوټې کونج کې ناسته وم شبنم او سیرت په زور راباندې یوه جوړه شنه کالې چې فاتح اخیستې وه راباندې واغوندل او لږ سینګار یې هم خپل په رقم راته وکړو، بس همدا زما واده وو، نه کوم شوق وو نه کوم خوشحالی..

د خدای پامانې وخت کې مې یو څاڅکې اوښکه هم توې نکړل، د څه پسې مې ژړلې وایې؟ د هغه پلار پسې چې ماشومتوب کې زه خپل د غاړې لږې کړم او خپل په وراره یې خرڅ کړم؟ هغه پلار چې عمر کې یو ځل لا زما په سر د مینې او شفقت لاس نه و تېر کړې. یا د هغه ورونو پسې مې ژړلې وایې چې د دوي په مخ کې فاتح په لس ورونو ځله زه وهلې وم او دوي زما د خوا نیولو لځایه زما د وهلو تماشا کوونکي وه. یا که د هغه خور لپاره مې ژړلې وایې چې تل یې زه یوازی پریخودلې وم او خپله د دې منحوس کور څخه یې سترګي پناه کول.

د مور غیږه کې مې هم و نه ژړل له دې چې خپل قومې خوشې کړې وه او راغلې وه زما د دې بې سواد قوم او بې سواد پلار ښځه شوی وه او یو عمر یې کنځل خوړلې وه او خپل ماشومان یې هم په سر وهل او ویل یې که خاوند مړه کولې نو د دې لځایه چې منع یې کړې چاره هم په لاس ورکړه، ورڅخه مې زړه نیولې وو. زما د مور کورنۍ او اقوام ډېر تعلیم یافته او با سواد خلک وه، هغوي زموږ د کورنۍ پشان داسې نه وه چې د جنۍ درس ویلو ته په بده سترګه وګوري هغوي زیاتر انجونۍ پوهنتون ویلې وه، خو زما د مور د بد قسمت څخه دا زما د پلار ښځه شوه او داسې بلاوي په سر راغلل. د سیرت غیږه کې مې وژړل د شبنم سره د خدای پامانې وخت کې مې وژړل، بس همدا دوه نفر مې د ژړا لایق بلل او بس.

فاتح سپین کالې او تور واسکت اچولې وو په تروش تندې د گل پوښ موټر څنګ کې ولاړ وو، خپل کالو ته مې وکتل چې شنه جوړه وه! ما خپل د واده په ورځ سپین جوړه وانچول، ما خپل د واده په ورځ سینګار ونکړو، ما خپل د واده په ورځ په خوشحالی چیرته په پټه ونه خندل او زړه مې خوشحاله نه شو، فکر مې کاوه په بدو کې واده شوی اوسیدم هغه هم هغه سړی ته چې یوه ښځه لرې.

بغیر د څه ویلو د موټر خوا ته روانه شوم، موږ رسم درلود د پلار له کور څخه ناوې د خسر کور ته ښځه په ښځه نه وړې بلکې په موټر کې لږ څرخه وې په گل پوښ موټر کې او یو څو نور موټر هم ورپسې روان کېږي او په دا ډول ښکاه کېږي چې دا تازه ناوې ده موږ کونډه او هغه ناوې چې بدل کې وی هغه بغیر د ساز او سرود مخامخ د پلار له کور څخه د خسر کور ته وړي، خو د دوه سړکو څخه د تېردو وروسته فاتح په تروش تندې خپل ورور ته وویل موټر د کور خواته وګرځوه او بس دې.

فاتح د دې لځایه چې زما سره شاته سیټ کې کینې خپل د ورور سره چې تازه د خارج څخه زموږ د واده لپاره راغلې وو په مخکې سیټ کې په تروش تندې ناست وو، زه یواځې په شاته سیټ کې ناسته وم، دا هم زما واده! سر مې ګنګس وو زړه مې غوښتل ویده شم خو امکان یې نه درلود ځان مې لږ د موټر د ښېښې خواته کش

کړو او خپل سر مې پر ښېښه تکیه کړو احساس مې کاوه جسم مې د سر وزن نشې برداشت کولې او سر مې په ټول بدن دروند دې.

د ښېښې د شا څخه په هغه تپه تیاره کې مې هغه خلکو ته کتل چې ځېنو به خندا ځینو په حسرت او ځېنو په امید زموږ کل پوښ موټر خواته راکتل، پوهېدم ټولو به ویل دا دومره لوکس موټر او دا دومره خلک چې د موټر شاته مخکې وریسې دې حتماً خانان خلک دې او څومره به خوشحاله او خوش نصیب وې! خو نه پوهېدل چې زه چمتو وم د سړک د غاړې هغه سوالگره اوسپرېم خو نه دا کل پوښ موټر کې ناسته ناوې ...

— مخ دې د ښېښې څخه را واخله خلکو ته ښکارې.

د فاتح په قهرجن غږ په تلوار د موټر د ښېښې څخه لرې شوم، د فاتح د ورور مصطفى غږ مې واورېده چې فاتح ته یې په نرمه او خندانه لهجه وویل: هغه درې من شال او ټپکری پر مخ دې، بلخوا هم شپه ده ولاکه چاته ښکاره شې او دیکخوا موږ هم په تېزې روان یو، نو دومره به چا دروېښ د ورینداری مخ ته نه وې لگولې، پرېږده لږ ارام وکړې دا د افغانستان ودونه خلک د لاس او پښو اچوي.

د هغه د خبرو په ځواب کې هېچا هېڅ و نه ویل زه د ښېښې څخه لرې شوم او خپل د سرتیکري مې لا پسې خپل په مخ را کش کړو، خپل سر مې ښکته واچو نظر مې خپل په سره کړو پښوا ولگېد، مور مې پروڼ ماښام په زوره راته لاسونه او پښې سره کړل، که څه هم ما نه غوښتل، سترگو کې مې اوښکې پند شول، زړه کې مې وېره وه د راروان حالتو څخه خواتې مې تر کوره پریښودم او همغه د واده په شپه یې هم خپله او هم لورگانو یې راسره د دښمني اعلان کړې وو.

د مصور ښځه هم لږ د دوې پر خوي او بوي وه او لږ داسې چینجن کارونه یې کول، خو نور د لیوره ښځې چې خارج کې اوسیدل هغوې داسې نه وه، لکه د مصطفى ښځه چې یو تعلیم یافته جنی وه، زما سره یې ډیر ښه رفتار وکړو او بیحد مهربانه

او خوش اخلاقه وه، حق هم داسې دې د لیوره ښځه نو پر ما څه کار لرې چې
وغواړې تندې راته تروش کړې یا خوله راته کړه کړې؟ البته خواښې او ایندروړگانې
هم حق د اسلامي نظر خو نلرې خو د پښتنو له نظر د خاوند څخه لا زیات حق همدا
او د دې لورگانې لرې.

د فاتح پر غږ پر خود شوم، موټر د هغوي د کور مخکې ولاړ وو. د خولې لارې مې تېر
کړل یو خو معمولې زندان وې لکه زما د پلار کور. بل بیا د غټ مجرمانو لپاره
خطرناک زندان وې چې بیخې د خلاصون او تیښتې لاره نلرې لکه د اوس وخت
زندان گوانتانامو! چې د فاتح دوي کور هم همغه زندان گوانتانامو وو، دلته په یو
وخت کې درې حکومتونو پاچاهې کول لومړۍ د فاتح د پلار یعنې زما د مشر کاکا
دیکتاتوری نظام، بل زما د خواښې شوروي نظام او دریم د فاتح نیم اسلامي او نیم
مغلوي نظام. البته په دې منځ کې یو څه جاسوسي انتظامات هم قایم وه، لکه د
فاتح خویندې!

— څه استخاره کوې رابښکته شه.

د فاتح پر غږ نور زړه نا زړه اوسیدل مې پریښودل او د موټر څخه رابښکته شوم.

زموږ د راتلو څخه مخکې د کور نور غږۍ رارسیدلې وه، کور ته ننوتلم د کور د
ماحول څخه دومره ورخطا نه وم، زما وېره په دې کور کې د موجود کسانو څخه وه،
کور سره څه ناڅه بلده وم دا یو میاشت کیدل راتلم، البته که څه هم خوب وو خو
بیحد رښتیا ښکارېده، فاتح بغیر د څه ویلو خپل د کوټې خواته روان شو، ما حیران،
حیران شاوخوا کتل نه پوهېدم څه وکړم؟ گل بې بې عمه مې خوا ته راغله او زه یې
له لاسه ونیولم، ټول کسان خپل کوټو خوا ته روان وه او لکه چې غوښتل یې ویده
شې. ما ځان سره فکر وکړو چې ایا د یو نوې ناوې سره داسې کیږي؟

د دی وضعیت څخه دومره غمجنه نه وم څومره چی د عایشي شتون غوسه کولم،
نور هېڅوک نه وه راغلې یوازې دا راغلې وه، زما د ماما زامنو هم ودونه وکړل ولاکه
یې ما کور ته شپه کړې وې، خو دا ...

د هغې دومره آرایش او دومره په نخرو خبرو ته حیرانه وم، عمه مې د فاتح د کوټې خواته ویولم او همغه لاره، لاره کې راته یو څو نصیحتونه وکړل او د دې څخه مخکې چې لارې شې یو سپین د شمال یې هم زما لاس ته راکړو او په بېحد کرار غږ یې وویل: دا کار ستا د مور وو چې راشې او دا خبرې درته وکړې، خو خپل پلار خو پیژنی ستا مور ته یې اجازه ورنکړل.

خپل د پلار خبرې مې یاد ته راغلل د خدای پامانې مخکې مور مې غوښتل موټر کې زما سره کینې او راشې، زموږ رسم و خور یا مور د ناوې سره د خسر کور ته د یو څو ورځو لپاره ځې خو پلار مې مور ته وویل "دومره لرې مو نه ده ورکړې چې ته اوس ورسره روانه یې، دوه قدم لاره ده سهار بیا لاره شه."

د هغه خبرو په یاد راوړلو پر شونډو مې پوسخند راوسته، چې عمه مې زما لاس کې هغه سپین دسمال ته اشاره وکړل او ویې ویل: سهار بیا دا دسمال خپل خوانې ته ورکړه.

د عمه په دې خبرې د شرم څخه مې سر ښکته کړو، او نرۍ خوله مې د ملا په تیر راغله، زړه مې غوښت ځمکه وچوې او زه پکې ننوځم دومره د خجالت او شرم احساس مې درلود. هغې په مهربانې زما تندې ښکل کړو او زه یې کوټې خواته هدایت کړم، په تلوار کوټې ته ننوتم او دروازه مې بنده کړه، د هغې د پښو غږ مې واوریده چې کرار کرار د کوټې د دروازی څخه لرې شوه، تراوسه د شرم څخه مخ مې تک سور وو، خپل لاس کې هغه سپین دسمال ته مې وکتل د دې رواج څخه کرکه لرم زه د پښتنو د زیات رواجونو سره کرکه لرم خو دا یې زما په نظر په ټولو کې بدترینه دی.

دا بېحد شخصي موضوع ده او دا چې حتا ستا د خوب د بستری په شیانو هم دوي کار ولرې دا نو بېحد رزالت دې، د یو جنۍ پاکي او ناپاکي یوازی د هغې په خاوند باندې مربوط ده نه په خوانې او نه هم پر بل چا. خدایه د هر هغه کارونو څخه مې چې کرکه درلود هغه ټول دې زما پر سر راوسته، بیا مې خپل و لاس کې هغه سپین

دسمال ته وکتل او د کرکي او غوسي څخه ټول بدن مې ولړزېده بې اختيار مې د شونډو لاندې ځان سره وويل: کرکه لرم ستاسو د دې کارونو څخه کرکه لرم ...

— د چا د کار څخه کرکه لرې؟

د فاتح په ناڅاپه غږ له وېرې څخه و پرېدم، تازه مې د هغه شتون ته فکر شو چې کرار د کوټې پر پالنگ پروت وو او په مشکوک او شکمن انداز يې زما خواته راکتل، د هغه په لېدو په تلوار مې هغه سپين دسمال خپل شاته پټ کړو، خو لکه چې هغه زما د لاس خواته فکر شو ځکه تندي لا پسې تروش کړو، او په تمه وو ترڅو زه يوڅه ووايم خو زه بغير د څه ويلو ولاړه وم او ورته کتل مې، تل مې کيسو کې، فلمونو کې، ډرامو کې لېدلې او اورېدلې وه چې ناوي په کوټه کې په تمه وې او زوم راځې، د هغې د مخ شال لرې کوي.

خو دلته خبره سرچېه وه دې پر پالنگ پروت وو او زه د کوټې د دروازی سره ولاړه وم! بغير د څه ويلو د سينگار ميز خواته روانه شوم، په دې درې ورځو کې پلار او مور مې په تلوار دا دومره د واده خريد وکړو البته زما د واده تياری دوي شل کاله مخکې پيل کړې وه هره ورځ يې يو شې اخيست چې دا بيا تاته درکو واده کې، دومره شيان مې اچولې نه وه خو همدا غاړکې او غوږوالې پeczab کولم دوه ټپکری راته په سر اچولې وه يو نری، شال وو خو دا بل ډبل ټيکری و چي زيات د فاتح د پټو پشان وو نه ټيکری.

سپين دسمال چې عمه راکړې وو هغه مې د سينگار ميز په روک کې کيخود بغير له دې چې د فاتح خواته وگورم خپل د غاړې غاړکي مې غوښتل خلاصه کړم چې خپل شاته مې هغه احساس کړو او بيا د هغه نارينه لاس چې زما پر لاس کيخودل شو ترڅو غاړکې خلاصه کړې. د هغه لاس چې زما پر مغزی ولگېده ټول بدن مې ولړزېده خپل شونډه مې وچېچل، خپل په لاس مې سينگار ميز کلک ونيو زړه مې غوښتل لاس يې ټيله کړم او چيغه کړم ورباندې چې ماته لاس مه راوړه.

خو هغه تازه احساس چې دا خو ورځي کېدل زما وجود کې پېدا شوی وو د دې کار څخه منع کولم او راته ویل یې دا دې خاوند دې ستا په دې منع کولو او بې شرمې هېڅ نه کېږي، یوازې خپل ځان د دې څخه لا زیات ذلیله کوي. په دې فکر مې سترګې کلکې وتړل د هغه گرم سا مې خپل د غوړ شاته محسوس کولې شوه، غاړکې ختا کړل او بغیر له دې چې لري شې خپل سر یې زما پر اوږې کیخود او پر یو لاس یې زما زړه ونیول، سترګې مې خلاصې کړې هنداره کې مې د هغه څهره واضح لېدلې شوه، د هغه سترګې په هنداره کې زما سترګو ته څښې وه او بیا کرار او په دروند غږ چې زما د غوړ څنگ ته پورته شو او زما ټول بدن یې ولړزوه وویل:

فاتح- تر کله غواړې د چوپتیا روژه ونیسې؟

ځواب مې ورنکړو چې هغه خپل ژوره سا زما د غوړ څنگ ته وکښل او سر یې زما د اوږې څخه پورته کړو، زما د غوړوالیو په لرې کولو اخته شو او همغه حال کې وویل: فکر کوم د دې هندوستانیانو رقم دې خپل خاوند ته روژه نیولې؟

بیا مې هم څه ونه ویل چې د هغه نرمه خندا مې تر غوړ شوه.

فاتح- هغوې یو رسم لرې نه پوهېږم کومه ورځ ده په هغه ورځ ښځه خپل خاوند لپاره روژه نیسي، البته زما په نظر هغه ورځ خبري هم نه کوی! بیا یې کرار وخنډل او ویې ویل: څنگه تا هم هغه کار کړې؟

په دروند نظر بغیر د څه ویلو مې ورته وکتل، زما د داسې خاموش نظر په لېدو د هغه حوصله خرابه شوه او ویې ویل: ولې خبري نه کوي؟ ها؟
— څه ووايم؟

فاتح- شکر چې غږ دې وکړو فکر مې کوو کونکه شوي یې.

بیا مې هم هېڅ ونه ویل، چې هغه وویل: تا د هغه ورځي خبري دا یوه هفته کېږي چې په زړه نیولې؟

زما په بيا ځواب نه ورکولو هغه کرار وويل: ما درته هغه دقه وويل چې کوم خاص مطلب مې نه درلود او ويځينه، بيا ولې تراوسه غوسه يې؟

بيا هم بغير د څه ويلو مې ورته کتل چې هغه په غوسه ناک انداز خپل وينښتيانو کې لاس کش کړو، حيرانه وم ورته همدا ده به تل ويل "کوم ورځ به راشې چې ستا د دې مار پشان ژبه بنده شې؟" نو نن بنده شوي وه البته دا څو ورځي کېدل چې بنده شوي وه بيا ولې داسې غوسه وو؟ او غوښتل يې زه خبري وکړم؟ دې خو بايد خوشحاله وايې خپل ارمان ته ورسيدو، په دې فکر مې پر شونډو پوسخند خپور شو چې هغه په غوسه راوکتل او ويې ويل: زما د دې حالت څخه خوند وړې؟ له دې چې دا احساس راکوې چې پر تا مې ظلم کړې او زه يو بد خاوند يم؟

بيا مې هم څه ونه ويل چې هغه د کټ خواته ټيله کړم، او په شيطان لهجه يې وويل: خبري نه کوې؟ سمه ده بيخې له سر کوه مه څوک دې د غږ پسې مړه دې؟ اصلاً اوس تازه هغه ښځه شوي کوم چې ما غوښتل، ارامه او عاجزه، ښځه بايد يوازی "سمده" په سترگو" ووايي او بس.

د هغه په دې خبرو مې سترگو کې اوښکي راغله، که څه هم پوهېدم همداسې جاهل دې خو توقع مې نه درلود داسې مخامخ راته ووايي، رانږدې شو غوښتل مې منع کړم خو بيا هم همغه لعنتي احساس د هر رقم کار او خبري څخه منع کړم، فاتح لکه هغه حيوان په نظر راته کتل لکه زمري چې خپل په لومه کې راگېر شوې هوسۍ ته گورې، هغومره شرور او ناپاکه، داسې نظر چې زما د وجود څانگه، څانگه او ريښه، ريښه يې ولړزول.

فاتح زما پر شونډو سترگي خښې کړې وه، بغير له دې چې زما خراب حالت ته پام وکړې په داسې لهجه چې زما زړه يې سينه کې په ټوپونو کړو ويې ويل: شل کاله کېږي د دې شونډو په ارمان وم، شل کاله کېږي د دې شپې په ارمان وم.

هغه خپل د دې خبرې سره سم زما خواته رانږدې شو د هغه د هر گام رانږدې کیدلو سره زما معدده سوځېده او فکر مې کاوه نږدې ده ټول هغه خوړلې او ناخوړلې شيان قې کړم، د هغه لاس چې زما پر لاس کیځود شول زما زړه راته وویل ورته زاری پیل کړه، ورته ووايه بد مې کړې خیر دې خوشې مې کړه، د هغه د سا اخیستلو څخه مې لا کرکه راتلل، د هغه د خبرو څخه، ناز ورکولو څخه، مهربانې څخه د هر شې څخه مې کرکه کیدل، هغه چې زما په ظاهر تسلیم شوی حالت خو سترگو کې کرکه ولېدل، لاپسې وحشي شو، خپل غوسه، خشم او قهر یې غوښت په هغه رقم پر ما خالې کړې

هرڅومره چې کوښښ یې وکړو ترڅو شاید زه وژاړم یا زاری وکړم یا حتا یوه بله خبره وکړم خو ما هېڅ ونه ویل هېڅ، کله چې کار یې خلاص شو او لکه یو وحشي ځناور پشان په ستمې راڅخه لرې شو، زما اوښکې پر مخ وبهېدې، خپل ټول ژوند مې په بربادې کې لیده، خپل سر انجام مې هغمه قوټي کولې او ځان وژنه لېدل، لځایه پاڅېدم د سینگار میز خواته لاړم او د لاندې روک څخه مې سپین دسمال راوخیست، اوښکې مې بې اختیاره پر مخ په بهېدو وه، هنداره کې مې خپل رنگ پرېدلې څهرې ته وکتل، نور راته ځان په هنداره کې نه ښکارېده فکر مې کاوه هغه بلقیس چې پېژندل مې مړه شوی، شاید نن ماښام د هغې پاتې اخري نښې هم لمېنځه لاړل ...

سهار د مولا د آذان څخه مخکې د کوټې د دروازی خړپ مې واورېده او پوهه شوم، چې زما د جسم او روح قاتل له کوټې ووت، هغه هم تندې تروش نیولې او خفه وو، البته د هغه خفگان زما سره د کړې کار له امله نه وه، بلکې هغه خفه وو ځکه د خوب په نړۍ کې ما همدې کور او کوټې ته دې د ناوې په شکل راوستې وو! شاید که پخوانې حالت کې وایې د دې خبرې پسې مې ښه په زوره خندلې وایې له دې چې

خوب کې فاتح مجبوره شو سينگار وکړې، سپين جوړه جامې واچوې، او خپل کور ته را وده شې، خو اوس راته دا خبره دومره د ارزښت وړ نه وه، اوس راته دا خبره با ارزښته وه او مهمه چې زه به هېڅکله فاتح د دې کار لپاره ونه بڅېم هېڅکله هم نه، او نه به خپل کورنۍ وبڅېم او نه هم د ده کورنۍ، که زه هم د خدای بنده اوسېږم او خدای راته څه حق او حقوق راکړې وې نو زه له خدایه خپل حق غواړم نه د هغه د بندگانو څخه، د هغه بندگان د انصاف کولو جوگه نه دې.

سهار شپږ بجو خواته خواښې مې په پوسخند او سپک کونکي انداز زما کوټې ته راننوتل، او داسې حال کې چې راباندې چغې وهل او ويل يې پاڅه دا ستا د پلار کور نه دې چې تر غرمي ویده يې، د هغه سپين دسمال غوښتنه يې وکړه، زړه مې نه منل چې داسې کار دې وکړم، که هغه پخواني بلقيس وايې قيامت مې جوړه وو، داسې کار به مې کړې وايې چې دا خپله خپل د دې کړې خبرې څخه پښېمانه شوی وايې خو هغه بلقيس فکر مې کاوه کلونه، کلونه کېږي چې مړه شوي، او ما لياده وتې چې داسې کوم شخص هم يو وخت موجود وو.

په کرار گامونو د سينگار ميز خواته نږدې شوم، د ميز روک مې خلاص کړو او هغه سپين دسمال چې اوس په څو څاڅکو وينو لړل شوي وو خپل د خواښې خواته ونيو، له خدایه مې غوښت چې يا ما واخلي يا دا جاهل قوم چې زه يې تر دې حده يو سپک عمل تر سره کولو ته اړ ويستلې وم برباد کړې، خواښې مې په تلوار دسمال زما له لاسه واخيست او په خبرو لگيا شوه، خو زما حالت دومره خراب وو چې همدلته د سينگار ميز څنگ کې پر ځمکه کېښاستم، خواښې مې يو څه نور چټياټ هم وويل او له کوټې ووته، زه پاتې شوم او دا ژړا چې د راتلو نوم يې نه اخيست فکر مې کاوه چيغه او فرياد مې په ستونې کې بند شوي، او هرڅومره کوښښ مې چې کاوه نه مې شو ژړلې.

گنگسه وم، زړه مې غوښت خدای يو معجزه وکړې او دا حالت خلاص شې، زړه مې غوښت کاش بيرته ماشومه شم او خپل د مور غېږه کې سر کېږدم او هغه راته

ويښتيان گمنځ کړې او راته کيسې وکړې، ځان راته د ټول نړۍ بدبخته ښکارېده
دومره مې بدن درد کاوه او دومره کمزوي شوي وم چې لځايه د پاڅېدو توان مې نه
درلود، هملته د سينگار مېز سره ناسته وم او ژړل مې چې ناڅاپه د کوټې دروازه
خلاصه شوه، د دروازې په خړپ په تلوار خپل اوښکې مې پاکې کړل او لځايه
پاڅېدم فکر مې کاوه فاتح راغلې؟ نه مې غوښتل هغه زما دا حال وگورې او بيا خپل
خړتوب را وښايي.

خو کله چې مې د عايشې طعنه اميز غږ واورېده فکر مې وکړو ځمکه او آسمان مې
پر سر چپه شول، هغه دلته زما کوټه کې په دې سهار وختي څه غواړې؟ په تلوار مې
مخ ور واړو هغه کوټې ته راننوتل او داسې حال کې چې په پوسخند يې راکتل د
کوټې شاوخوا په گرځېدو شوه، د پالنگ خواته ورغله همغه خوا ته چې فاتح پروت
وو هملته کښېناستل، ژوره سا يې واخيسته او ويې ويل: د فاتح بوی کوي! ديخوا
پروت وو کنه؟

د هغې د دې دومره بې شرمي او سپين سترگي څخه مې سترگي له حيرت خلاصه
پاتې شوي، څنگه تر دې حده بې شخصيت کېدې شې چې زما کوټې ته، زما د خاوند
ځاي ته راشې او زما د خاوند د ويده کيدو او د بدن د بوی په اړه خبري وکړې؟ هغې
چې زما حيرت زده څهره ولېده نو په همغه مرداره پوسخند بغير د کوم ځنډ وويل: د
يو چا صاحب اوسيدل مهمه نه ده، مهم د هغه شئ او کس لياقت درلودل دي، چې ته
يې نلري. ته د فاتح لياقت نه لرې هغه تا نغواړې، فاتح د خلکو د شرم او خپل د پلار
د کړې قول په خاطر ستا سره واده وکړو کنه، ټول پوهېږي چې فاتح ما غواړې نه تا،
خو پوهېږي ما پر تا زړه سوځېږي.

په همغه تحقير لرونکي انداز يې راوکتل او ويې ويل: پر تا هم اجبار او زور زياتې
شوې، زه پوهېږم چې ته هم فاتح نغواړې.

د هغه په دې خبري غوښتل مې خوله خلاصه کړم او ووايم ته حق نلري زموږ
شخصي موضوع کې لاس وهنه وکړې، خو ناڅاپه راياد شول چې ما نن خپل د

شخصي ژوند او بيحد خصوصي او شخصي موضوع په اړه كوم چې اسلام د هغه په اړه ويلې وه چې بايد د ښځې او خاوند منځ کې راز اوسېږي او هېڅوک يې په اړه خبر نشي او نه دې هم دوي د هغه موضوع په اړه چاته خبري وکړي، ما نن د هغه کار دليل او ثبوت دوه لاسه خپل د خوابنې په لاس ورکړي و، نو نور حريم شخصي چيرته ما ته پاتې وو؟

عائشه- کوره زه دلته د جنگ په خاطر نه يم راغلې زه راغلې يم ترڅو ستا سره مرسته وکړم.

په مشکوک نظر مې بغير د څه ويلو وروکتل، دا راغلې زما سره مرسته وکړي؟
— څنگه مرسته؟

زما په پوښتني د هغې لږ تمه پيدا شوه او په خوشحالي وويل: کوره ته فاتح نغواړي هغه هم تا نغواړي، اورېدلې مې دې ته په انستيوټ کې پر يو هلک مينه وې؟! د دې خبري سره سم يې په شيطاني خندا وويل: البته پر ما مربوط نه ده ستا مينه او مينتوب زه غواړم پر تا احسان وکړم او درته لاره جوړه کړم ترڅو ته خپل مينې ته ورسېږي او زه خپل.

په سر کې مې د هغې خبري گرځېدل راگرځېدل "اورېدلې مې دې ته په انستيوټ کې پر يو هلک مينه وې!؟" البته پر ما مربوط نه ده ستا مينه او مينتوب زه غواړم پر تا احسان وکړم او درته لاره جوړه کړم ترڅو ته خپل مينې ته ورسېږي او زه خپل.
— دا ته څه وايي؟

عائشي په خندا وويل: دلته څوک نشته چې خبره ورڅخه پټه کړي، ټول کلي خبر دې چې ته پر يو چا مينه شوی وې..

بيا يې په يو مکار لهجه وويل: کوره بلقيس زما تل ستا شخصيت او اخلاق خوښېږي، ته نه پرېږدي څوک درباندي زور ووايي او نه هم پرېږدي څوک درباندي په جبر يو کار وکړي. فاتح او ستا ذهنيته ډېر فرق لري ته يو تعليم يافته او باسواده جنۍ يې، او فاتح که څه هم تعليم کړې خو تر اوسه د اطرافيانو پشان تريخ مزاج او بدخلق

دي، ته ولې غواړې خپل ژوند د هغه سره تباہ کړې؟ زه درته لاره خلاصه وم خپل د مینې سره لارډ شه او دا ژوند چې سراسر پکې ظلم او ستم دې پرېږده.

غوښتل مې ورته ځواب ورکړم چې ناڅاپه دروازه خلاصه شوه او فاتح راننوت، د هغه په راننوتلو عايشه په تلوار د پالنگ پاڅېده او په يو ناز او نخرو د فاتح خوا ته ورغله او ورسره خبرې پيل کړل، چې ما د حيرت خوله خلاصه پاتې شوه، دا بايد تللې وايې هندي فلمونو ته دلته څه کوي؟ خو فاتح بغير له دې چې د هغې خبرو ته کومه توجه وکړې په تروش تندۍ لومړۍ زما خواته او بيا د کوټې خواته کتل، د عايشې په هغه ډول خبرو کولو زما خوا وگرځېده زړه مې غوښتل قي ووهم.

عايشه په شیطانه لهجه وويل: د ماما زو د واده په اول سهار څوک خپل ناوې يوازې نه پرېږدي، خلک ښه گمان نه کوي.

فاتح داسې حال کې چې د دروازی له مخې لرې کيده او هغې ته يې د وتلو لاره ورکول په تنده لهجه يې وويل: چا ويلې ما يوازي پريخودلې؟ بيا يې خپل د لاس پلاستيکونه پورته کړل او داسې حال کې چې د عايشې مخکې يې ښوراوه ويې ويل: شايد تللې وم د واده په لومړۍ سهار خپل د ميرمنې د زړه او فرمايش خواږه ورته راوړم.

د فاتح په خبره د عايشې د غاښونو د چېچولو غږ مې واضح واوریده، خو د دې څخه مخکې چې کومه خبره وکړې فاتح وويل: البته پاتې سوه د خلکو خبره، نو د ماما لورۍ ماته د خلکو داسې بيځايه خبرې د سپې د کورنچېدو هومره هم ارزښت نه لري، که زحمت کم کړې غواړم خپل د ښځې سره صبا نارې وکړم يوازې ...

د فاتح په خبرو چې واضح ويل ورکه شه زما له کوټې څخه، عايشه په غوسه د کوټې څخه ووتل او دروازه يې داسې بنده کړل چې د ټک څخه يې زما اوږې وپرېږدې، او د فاتح غږ مې هم واوریده چې د شونډې لاندې په غوسه وويل: دا هم د ترکي سريالونو برکت، ای لعنت دې وې پر شيطان.

د هغې په تلو فاتح تازه زما خواته فکر شو او په ټنده لهجه يې وويل: ته دومره عقل نلري کله چې زموږ ځايونه هوار دي نه بايد څوک کوټې ته پرېږدي، بلخصوص دا، خو تا د اجازه ورکولو سره مجلس هم ورسره پېل کړې؟ يو شئ په نوم د شخصي حريم وي! ځينې شيان بايد د ښځې او خاوند منځ کې راز اوسېږي او د دې کوټې څخه دباندې و نه وځي، ته څنگه تر دې حد ساده کېدلې شې چې، سهار داسې حال کې چې زموږ د شپې د خوب ځايونه هوار دي يو نفر کوټې ته پرېږدي، دا خبرو باندې ستا سر نه خلاصېږي؟ دا خبري هم بايد زه درته وښاييم؟ اصلاً تا په دې سهار وخت د هغه شلې..

فاتح خپل خبره پرې کړل او داسې حال کې چې خپل وينښتيانو کې لا کش کاوه ويې ويل: ما د هغې څخه هېڅ ښه نه راځي نو کوښښ وکړه که نور نه وي زموږ د کوټې څخه يې لرې وساتي کرکه لرم له دې چې زموږ کوټه کې وگرځېږي.

بغير د څه ويلو مې ورته وکتل، هغه ويل شخصي حريم؟ راز خبري؟ زموږ کوټه؟ دا همغه انسان وو چې پرون ماښام يې لکه يو څېړونکي ځناور پشان زما سره رفتار وکړو، او د همدغه کس مور راغله زما سره يې بد چلند وکړو او هغه خبره چې د ده پر وينا راز او خصوصي وه، هغه يې رسوا کړل، زه حيرانه و دې خبري ته وم، چې څنگه د دې دومره کارونو باوجود دې کرار ولاړ دي او وايي "زموږ کوټه، او خصوصي حريم!"

کله چې زما ځواب يې وانه ورېدو نو تندي لا پسې تريو کړو او غږ يې کړل: پوهه شوي او کنه؟

دومره مې ورڅخه بد راغلې وه چې حتا زړه مې نغوښت د دې وروسته غږ يې لا واورم، په همدې خاطر ژر مې سر وخوځاوه ترڅو نور خبره کش نکړې، هغه خپل د لاس پلاستيک پر پالنگ کېخود او داسې حال کې چې د الماری خواته څرخېدو ويې ويل: اممم تاته مې د بيرون څخه ږوږۍ راوړي، يو وخت د يو چا له خولې څخه مې

اورېدلې وه چې ستا بريانې ورېژي خوشېږي! نو ما هم هغه راوړل البته ځکه چې سهار وختي وو نو په بېحد زحمت مې پېدا کړل.

بغير د څه ويلو مې ورته وکتل، شايد يوه شيبه مې دا فکر له ذهن څخه تير شو چې اخر چا ورته ويلې زما بريانې خوشېږي؟ خو دومره دا فکر ژر تېردونکې وو چې بيخې توجه مې ورته ونکړل. بغير د څه ويلو د پالنگ خواته لاړم او پلاستيک مې راواخيست که بل هر وخت واي نو د دې وريزو لپاره به مې خولې اوبه کړې وايې خو اوس يوازي مې غوښتل يو څو گولې وکړم چې هم د کمزورتيا له امله را ونه غورځېږم او هم د دې لپاره چې د فاتح خوله بنده شي او نور څه ونه وايې.

هغه په ظاهره و ماته شا کړې وه او نه پوهېږم الماری کې د څه پسې گرځېدو، خو زه ډاډمنه وم چې د هغه ټول فکر او هوش زما خوا ته دې او هسې هلته لگيا دې. او شک مې هغه وخت په يقين بدل شو کله چې ما د دوه گولې ډوډي خوړلو وروسته لاس ونيو او هغه په تلوار مخ راوگرځه وو او ويې ويل: ولې دې لاس ونيو؟ کرار مې وويل: مړه شوم.

فاتح- تا خو يوازي دوه گولې وخوړل، دومره ژر مړه شوي؟

نه مې غوښتل ورسره خبرې وکړم، د هغه داسې مظلوم نمايې زما زاره چول، د هغه دومره بلاو او مصيبتونو وروسته چې ده زما په سر راوړل، اوس يې ځان داسې مهربانه، مهربانه کاوه او زړه يې غوښت د ماشومانو پشان ما په يو وريزو ختا باسې! نه پوهېدم څه وکړم؟ نه مې بهر د تلو زړه غوښت او نه مې هم دلته يوازي د ده سره د پاتې کېدلو زړه وو، اخر د ناچاري څخه مې کمپل پر ځان کش کړو او ځمپېدم ترڅو شايد زما د سر لاس واخلي او لاړ شي خپل د کار پسې خو، د څو شېبو وروسته کله چې زما څنگ ته پالنگ ښکته شو او ورسره د هغه غږ مې خپل د غوږ څنگ ته واوړېده پوهه شوم چې دا عذاب دايمي دې او د ده څخه نور و ماته نجات نشته.

ما کمپل خپل د سر لرې نه کړو نه مې غوښتل د هغه منحوس څهره وگورم، خو د هغه لاس مې محسوس کاوه چې کرار کرار يې زما د وينيتيانو سره تېره وه، د څو

شېبو خاموشې وروسته هغه په یو پېښمانه لهجه وویل: زه درڅخه بخښنه غواړم، باور وکړه ما هېڅکله نه غوښتل زموږ پېل دې داسې بد اوسېږي، خو ستا داسي ناڅاپه خاموشي او هېڅ نه ویل ما تر جنون رسه وې، زه غواړم ته راسره خبري وکړې را ته ووايې چې کوم کار مې صحيح دې او کوم غلط؟ دا چې ته څه و نه وایې او داسې چوپ کينې د دې څخه بتر حات شاید راپېښ شي، نو خواهش درڅخه کوم بلقيس! زما سره خبري وکړه.

د هغه په خبرو مې سترگي له اوښکو ډکې شوي، اوس چې هرڅه يې له مينځه ويوړل اوس وایې خبري راسره وکړه؟ زه د هغه پېښمانتيا څه وکړم کله چې هغه زما روح را ووژل، وایې خبرې وکړه ترڅو ستونزه حل کړو! همغه ژړا حال کې پوسخند مې پر شونډو خپور شو، ما چې هر ځل کوښښ کړې د ده سره خبري وکړم هغه ورځ يوازيني شئ چې نصیب شوي مې دې د دغه کس وهل وه او بس. ما نور د ده سره د خبرو کولو زړه نه درلود نه مې غوښت ورسره خبري وکړم، ده يواځې خپل ځان ته کتل او خپل ځان ورته مهمه وو، نو د داسې انسان سره بحث کول داسې دې لکه د خر په غوږ کې د ياسين تلاوت کول.

فاتح څه کم او زیات یو ساعت زما و څنگ ته ناست وو او خبري کول خو ما د هغه د دومره خبرو په مقابل کې یو سپر لا د خولې څخه ونه وت، ما د هغه څخه خپل ټول اميدونه شلولې وه، هغه هېڅکله نشو سم کېدلې داسې نه ده چې ما کوښښ نه وې کړې نه، ما د دې خبرو څخه ډېر مخکې په وار وار کوښښ کړې وو چې د ده سره خبری وکړم او خپل ستونزه حل کړو خو هر ځل زموږ خبره وهلو او کنځلو ته رسيدلې وه، او بس.

څه کم یو ساعت یا هم نیم ساعت وروسته کله چې فاتح زما د خبرو کولو څخه نامیده شو، او پوهه شو چې زه خبري نه کوم ورسره نو په غوسي زما له څنگ پاڅېد، بیا د دروازه کلک ټک چې د هغه د تلو گواهي ورکول، کمپل مې د سر لرې کړو سترگي مې چت ته ونيول، په دې ټول نړۍ کې ځان راته يوازی، يوازی ښکارېده، فکر

مې کاوه هر چا ته که خپل د زړه درد ووايم نو هغه به ما ته بد وايي، او ما به ملامته کړې، سترګي مې د اوښکو ډکې شول، او هغه يوازینی کس ته چې تر اوسه راسره پاتې و په هر غم او هر خوشحالي کې موجود او حاضر وو، و هغه ته مې د زړه کيله پيش کړل "خدایه ته راسره مرسته وکړه، هر چا په يو بهاني زه يوازی پريخودم يوازی ته راته پاتې يې، زه نه پوهېږم چې د دې لارې په پای کې څه څېز زما په تمه دې؟

خو هر شې چې وي که شر هم وي خدای ته يې و ماته خير کړه، زه ستا څخه بغير نور هېڅ مرسته کونکي نه لرم. ته مې مدد کونکي اوسپړه ته هغه شئ را پيښ کړه کوم کې چې زما خير وي، موږ انسانان بېحد بې صبره او جاهل يو موږ ډېر وخت خپل په خير او شر نه پوهېږو، ته چې د هر شئ څخه با خبر ذات يې ته راته لاره وښايه.

ښه مې چې د خدای سره خبري او گيلې وکړل لځايه پاڅېدم حمام مې وکړو خپل ويښتيان مې گمنځ کړل، يو جوړه سم کالې مې واچول او اراده مې وکړل د کوټې څخه ووځم د غرمي وخت وو چې د کوټې څخه ووتلم که څه هم زړه مې نه غوښت او هغوي هم راباندې غږ نه وو کړې خو مجبوره وم چې لاړه شم، هسې خپل مکار خوانبې مې پېژندل پوهېدم له قصد پر ما غږ نه کوي ترڅو کله چې فاتح راشي زما شيطنت ورته وکړي چې فلانکې او بستانکي راغلې وه خو ستا ښځه يو ځل سر دې خوا راښکاره نکړو، پر شونډو مې نړۍ پوسخند راغلو دا چې څومره زه پېژنم هغومره يې ولاکه زما کاکا چې د دې خاوند دې لا وپيژني.

دې دواړه مخکې څو ځله دا رقم کارونه او خبرې کړې وه نو ډاډمنه وم چې بيا همغه کارونه کوي. کله چې دهليز ته لاړم نو سرخان هوار وو او ټول د کورنۍ غړي بغير د فاتح او مصور څخه په دسترخان ناست وه او ډوډۍ خوړل، دا چې داسې يوازی او بغير د چا د ست څخه راغلې وم ځان راته بل ډول ښکارېده د شرم څخه تکه سره شوم، ځان سره مې وويل کاش کوټه کې پاتې وای خو داسې نه وای راغلې، د

دسترخوان سر ته مشر کاکا ناست وو زما په لېدو يې په ورين تندي وويل: پخیر
راغلې ناوي!

بغير د څه ويلو مې ورته وکتل چې مشر کاکا په خندا وويل: د ناوی پر ويلو عادت نه
يم، ته ماته تل د گل پرې او فاطمي پشان وي، اوس چې وایم ناوی! نو فکر کوم،
کومه بيگانه جنۍ ده، نه زموږ بلقيس.

بيا يې وخنډل او ويې ويل: راځه ولې پښه نيولې د دروازی سره ولاړه يې؟ بيخي په
ښه وخت کې راغلې ما همدا اوس گل پرې ته وويل لاره شه او بلقيس لور ته غږ که
چې راشې خو هغې ويل ته ویده يې! زه ښه شو چې راويښه شوي او راغلې، ډوډۍ
په گډ سرخان ښه خوند کوي.

په حيرت مې د گل پرې خواته وکتل چې هغې په تروش تندي راڅخه نظر واخيست،
ښه نو د همدې لومړې ورځې څخه دوست او دښمن معلوم شول، البته د اول هم
معلوم وه خو دومره ښکاره نه! کاکا بيا ست وکړو او مجبوره شوم د سرخان خواته
روانه شوم خو نه پوهېدم چېرته کينم؟ خو ښه و فاطمي راته خپل څنگ ته لږ ځاي
راکړو، فاطمه لږ، لږ د زغمولو وړ وه، يعنې کله ناکله ښه کېدل زما ياد دې موږ دواړو
به ماشومتوب کې يوځای سره لوبې کول، خو گل پرې دې خدای پر مخه نه راولې
سم خپل د مور دويم ورژن ده، حتا د هغې څخه لا سل چنده بتره.

وريژي او غوښه يې پاڅه کړې وه، ټولو ډوډۍ خوړل خو زما خواښې لکه چې خپل د
بدن غوښه خوړل؟ ځکه د قهر او غضب څخه يو ځل په دې څنگ کېدل بيا دا بل. د
هغې نظر مې تعقيب کړو او سترگي مې په نعيم "د فاتح په دريم ورور" ولگېده چې
زموږ د واده لپاره د خارج څخه راغلې وو، هغه خپل د ښځې سره يوزای ناست وو او
خپل ښځې ته يې هر څه نږدې کول ترڅو ويخوړي، د هغه په دې کار مې ورباندې
افرين وويلو نر بايد داسې وي، نه دا چې خپل ښځې ته ووايي ته څومره نسه وړه
يې! د همغه ورځ څخه چې فاتح دا خبره راته وکړل له سر له ډوډۍ خوړلو و ولېدم.

بيا مې نظر خپل خوابنې ته شو چې د زيات قهر نږدې وه وچوې، د هغې د داسې حال پر لېدو په شونډو مې نړۍ مسکا راغله، دېته ويل کېږي قصاص! زړه مې ورباندې يخ شو، البته ما ته خو د هغوي دا کار غلط نه ښکاريده، مېړه او ښځه وه که خاوند يې ورته يو گوله ږوې. ورکړې يا يو شې ورته نږدې کړې ترڅو ويخوړې نو په دې کار به څه قيامت راشي؟ البته منم چې هغوي يو څه بيحد با محبت کارونه کول، چې هغه هم د گيلې وړ نه و ځکه خارج کې اوسيدل، البته ما د نعيم ښځه مسکان که څه هم دومره نه وه لېدلې خو همدا څو ورځو کې چې راغلې وه او يو څو لفظ خبرې مو سره رد بدل کړې وه نو زما په نظر ډيره ښه جنۍ ښکارېدل.

البته هر څوک چې زموږ په قوم او قبيله کې و نه اوسېږي هغه ښه خلک دي، يوازينې بدبخت، تنگ نظر، او جاهل قوم او قبيله همدا زموږ وه چې نه يې خدای درسره منلو او نه هم رسول. زما د خوابنې د داسې غوسي سبب دا وو چې مسکان او نعيم دواړه پوهنتون کې د درس ويلو وخت کې يو دبل سره اشنا شوي وه او واده يې وکړو، البته هغه هم څنگه واده وو! زما خوابنې نه منل او دومره تهمتونه او خبري د بيچاره مسکان پسې وکړل چې اخر د مسکان کورنۍ پېښمانه شول او ويې ويل موږ لور نه درکو تاسو اوس چې زما په لور دومره تهمتونه تړې د واده وروسته به څه حال وي؟

خو د دوي دواړو مينه پاکه وه او هم د خدای رضا وه چې ټول يې يو رقم راضي کړل او همدا چې واده يې وکړو نعيم خپل د ښځې لاس ونيو او د وطن څخه لاړ، بس د هغه ورځي زما خوابنې د مسکان سره توره سترگه وخوړل او هر چيرته چې کښېناستل نو د دې بيچاره کېد به يې ويل "چې زما زوی راڅخه پردې کړو، زه يې پرېښودم او د دې سره د وطن لاړ." البته زما خوابنې خپل يو انگور هم نه خوښېدل که هغه مسکان وه، که زه وم، که مشر انگور يې زر بې بې وه، يا هم که د کشر زوی سليمان چې فرانسه کې ژوند کاوه او ښځه يې د دې د طايفي وه او خورزه يې کېدل هغه يې هم نه وه خوښه، نه پوهېږم دې اخر څنگه انگور غوښته؟

بيا هم د دوي ټولو سره ښه وه څه ناڅه گوزاره يې کول خو زما سره، زما سره داسې وه لکه نسل تر نسل چې دښمني راسره لرې.

د ږوږۍ خوړلو وروسته غوښتل مې مرسته وکړم ترڅو سرخان او لوبښي د نورو سره ټول کړم، خو خوابښې په طعنه لرونکي انداز راته وويل: ضرورت نشته ته ځان دلته اوس په دې دوه لوبښو اخته کړې چې بيا خاوند او خلکو ته ووايې چې ناوېتوب ته يې پريښخوډم او لا مې تخت ټول شوې نه وو چې کارونو ته يې راپاڅولم.

خپل د خوبښې منطق او فکر ته حيرانه وم، نه پوهېدم ولې داسې رفتار زما سره کوې؟ ما و دېته څه بد رسه ولې وه؟ سرخان لا کامل نه وو ټول شوي چې ځېنې خپلوان ښځې راغله او موږ يو رسم درلود که څه هم زما په نظر چندان مهم نه وو خو موږ تل په کلک دا رسم ترسره ماوه، زما مور، خاله گانې او خور هم راغلې وه، د مور غيږه کې مې ځان په زوره کنټرول کړو ترڅو ونه ژاړم، ماته له سر بيرته ځاي هوار شو په دهليز کې زه يې په ډېر عزت په يو نالې کښېنولم او زما غيږه کې يو دوه کلن ماشوم راکړې شو.

نه پوهېدم ترڅو ساعتو به هلته ناسته وم او هغوي مجلس کاوه او چاې څښل د څو ساعتو وروسته، ټول يو د بل سره په مشورې شول او گل بې بې عمه يې وټاکل ترڅو ما د دې عذاب خلاص کړې، هغې زه د ځايه پاڅه ولم او کوم نالې چې زه ورباندې ناسته وم پورته کړل، د نالې لاندې زموږ رواج وو د جنۍ کورنې پيسې کېږدې او ما مور هم دوه زرگونه کېخودلې وو.

دې رسم ته موږ ويل د تخت ټوله ول، او زما په خيال فارسيانانو ورته ويل پاتختي! دا ماشوم ځکه د ناوي غيږه کې ورکوي چې د دوي د جاهلانې رسم په مطابق دوي عقیده لرې په دې رسم خداي به ناوی ته هم کوچني ورکړي، او جالب لا دا چې تل د ناوي غيږه کې هلک ماشوم ږدې نه جنۍ! او تخت ټوله ول مطلب هم داسې ده چې ناوې ته وايې ميلمستيا دې خلاصه شوه او ته نور د دې کور يوه غړۍ يې.

يعنې که دا خبري زه يو فرهنگ دار کس ته وکړم، ولاکه زما په خبرې باور لاوکړې چې داسې عجيب کارونه دې هم کېږي، خو څه وکړم چې داسې رواجونه موږ درلود او تر اوسه يې عملې کوو، د ماښام د آذانو وخت وو چې راغلې کسان يو، يو روان شول اخرې کسان چې پاتې وه زما مور او خاله گانې وه، مور مې چې چادرې په سر کړل ترڅو لاره شې زما مقاومت مات شو او اوښکي مې پر مخ وبهېدل، زړه مې غوښت زه هم حجاب وکړم او د مور سره کور ته لاړه شم، هلته که څه هم تل د پلار ټنډ مزاج او سختگيری وه

خو د دې ځاي څخه په زر ورو بهتره وو، مور او خاله گانو مې په وار وار مخ ښکل کړو او خداي پامانې وکړه، تر دروازې ورسره لاړم، د دروازی مخکې ولاړه وم او خپل د مور قدمونه مې شمارل چې د کوڅي څخه ووتل او زما له سترگو پناه شول، نو زما اوښکو هم پر مخ لاره ونيول، په ژړا مې د کوڅې خواته کتل چې همدې وخت کې مشر کاکا د کوڅي د سر ښکاره شو، په تلوار مې دروازه بنده کړه او کور ته ننوتلم.

مشر کاکا اخلاق ما پېژندل هغه خپل د زوي څخه سل چنده بد زړه او شکمن وو، که زه يې لېدلې وايې د دروازی مخکې ښه يې بيا به کولم او د دې لياض يې هم نه کاوه چې تازه ناوي يم يا که د ده ورېره يم. خپل کوټي ته لاړم په پالنگ پريوتم او همغسې مې ژړل زړه مې خپل کور خپل کوټه او خپل ځاي غوښت، زړه مې مور غوښتل، زړه مې د الهام هغه بې نمک ټوکي غوښتل چې زموږ د خنده ولو لپاره يې کول، خو افسوس چې بغير د ژړا څخه نور هېڅ کار مې نشو کولې، همغسې ژړل مې او پر پالنگ ځمېدلې وم چې نظر مې ناڅاپه د فاتح پر ځاي ولگېده، همغه ځاي چې نن سهار عايشه هلته کښېناستلې وه او هغه بيځايه ايلاتې خبري و ماته ويلې وه، کرار د فاتح د بالښت خواته نږدې شوم د بالښت د لاندې څخه يې ماته يو تور تار ښکارېده چې لاندې راوتې وو.

په مشکوک انداز مې بالښت پورته کړو چې پر يوه کړې ستنې باندې مې نظر ولگېده چې په کامل توگه په بالښت کې ننوتې وه يوازی هغه تار يې چې لس دولس غوټې

درلود لږ راوتې وو، چې هغه هم که سم غور مې نه وای کړې امکان یې نه درلود ویې وینم، کړه ستنه مې د هغه تور تار سره چې لس دولس غوټې خوړلې وه راوخیست، د هغه په لېدو مې یوازې یوه خبره ذهن کې گرځېدل او هغه دا چې دا جادو دې! خو ولې؟

د دروازې په خړپ په تلوار مې هغه کړه ستنه خپل په لاس کې پټه کړل، چې نظر مې په فاتح ولگېده په سترې ستوماني څهره کوټې ته راننوت او د شونډو لاندې په بېحد سترپا یو سلام راوچو، داسې حال کې چې هغه کړې ستنې مې فکر ګډوډ کړې وو د هغه ځواب مې د هغه پشان یا هم د هغه څخه لا بتره په کرار علیک کړو او لځایه پاڅېدم ...

فاتح په درانه گامونو کوټې ته راننوت خپل پټو يې پر پالنگ کيځود او خپل د لاسې ساعت په خلاصيدو شو او همغه حال کې زما څخه چې د الماري څنگ ته جوخت ولاړه وم او هغه کره ستنه مې لاس کې پټه کړې وه وپوښتل: څنگه يې؟ ورځ دې پخبر تېره شوه؟

بغير د څه ويلو يوازې سر مې وښوراوه، هغه نيم نظر بغير د سر گرځولو زما خواته واچو، خپل د لاس ساعت يې د پالنگ څنگ ته په ميز کيځود او هغه نرۍ جمپر چې اچولې وو هغه يې هم لرې کړو، او پر پالنگ کښېناست، دا چې د پالنگ هغه بلخوا زما پر ځاي کښېناستلې وو نو تندي مې تروش شو، زه نور هلته نه ويده کيږم خپل ځانته لاندې ځاي اچوم، زړه خو مې غوښته بيځې د هغه کوټه کې چې دې موجود وې او اوسيدې هلته ونه اوسيدم خو افسوس چې پوهېدم که داسې کار وکړم نو بېحد بدې پايلې به ولرې. هغه کامل زما ځاي کې ځمليده خپل د کميس د يخن يو دوه تڼي خلاصې کړل او بيا يې نظر زما خواته کړو او ويې ويل: ولې هلته په دوه پښو ولاړه يې؟ راځه کښېنه.

او خپل څنگ ته پالنگ خوا ته يې اشاره وکړل، له دې فکر چې بيا و هغه ته نږدې شم او د ده بوې استشمام کړم زړه مې بد کېده او زړه مې غوښت قی ووهم، شايد زما له څهري زما پر احساس پوی شوی وو چې تندي تروش کړو او ويې ويل: چې نه کينې نو هسې هم ولاړه يې ماته يو پيال او به راوړه خپل د خيره.

بغير د څه ويلو له کوټې ووتم، تازه مې سا واخيستل شوه، فکر مې کاوه د هغه په شتون کې سا لا نشم اخيستې، د آشپزخانې خواته لاړم هلته زر بې بې او گل پری لگيا وه د ماښام لپاره يې ديگ پاخه وو، زما په لېدو له ورايه ښکارېده چې د دواړو تندي تروش شوو، د هغوي په دې کار پښه نيولې د آشپزخانې دروازی سره ودرېدم نه پوهېدم ولې داسې رفتار راسره کوې؟ ما د دوي په حق کې اخر څه کړې وه؟ ما خو د دوي د ورور سره په زور خو واده نه وو کړې؟ يا ما خو څه ورباندې ناره نه وه

وهلې چې د مجبوري او د خلکو له شرم يې راسره واده کړې وې؟ اخر د دوي ستونزه زما سره په څه خاطر ده؟

د دوي په دې کار مې زړه په درد شو، ما خپل ټول کورنۍ مور، پلار، وروڼه، خور هغه بيغمه ژوند ټول پريځود او د دوي کور ته را واده شوم، او هغه وخت دوي د يو گوله پوډۍ، او د سر له پاڅه د يو چت په خاطر پر ما احسان بار کوي او داسې تندي راته تروش کوي کله نور خو ما د دوي ځاي نه دې تنگ کړې، په خفگان مې يو پياله د اوبو ډکه کړل او بغير له دې چې د دوي سره کوم خبره وکړم د کوټې خواته روانه شوم، دروازه مې چې خلاصه کړه نو فاتح زما ځاي کې ځمبلېدلې وو او خپل لاس يې هم خپل په سترگو کېخودلې وو د دروازې په خرپ يې لا سترگي خلاصې نکړې، لکه چې ويده شوي وو؟

نه پوهېدم غږ ورباندې وکړم او کله؟ د څو شېبو کش مکش وروسته و دې پايلې ته ورسيدم که تدې اوسېږي نو خپله راويښ کېږي او ماته ضرورت نشته چې راويښ يې کړم، د همدې پرېکړې پر بنسټ پياله اوبه مې د پالنگ څنگ ته پر ميز کېخودل او خپل د کوټې هغه بلخوا خپل د راوړې بکسونو خواته لاړم، دا دوه غټ بکسونه زما د 23 کال ژوند سامان وه خپل د پلار کور کې، نه پوهېدم چېرته يې ځاي پر ځاي کړم. د لومړنۍ بکس خوله مې خلاصه کړه زما کالې او نور سامان وه پکې بېرته مې بنده کړه، د دويم بکس خوله مې چې خلاصه کړه نو نظر مې خپل د پوهنتون په چيټرونه او کتابونو ولگېده او سترگې مې د اوښکو ډکې شول.

همداسې په ناميدې مې کتل چې نظر مې د يو کتاب پر جلد ولگېدې، د ناول کتاب وو شبنم راته راکړې وو نه پوهېږم ولې خو هېڅکله مې ونه لوست! داسې حال کې چې دومره د ناولونو سره مې مينه او شوق وو خو هېڅکله مې دا ناول ونه ويلو شايد دليل يې د ناول نوم وو! "د هديرې ناوي" نوم يې راته تر ډېره بريده غمجن ښکارېده او ما فکر کاوه ناول به ضرور د يو جنۍ د ژوند په اړه وي چې خاوند به يې مړ کېږي او پر دې به ډېري ستونزې او مشکلات راځي، که څه هم دا ناول مې

خپل ځېنو ملگرو ته ورکړي وو د ویلو لپاره او هغوي ټولو د ناول د ویلو وروسته ډېر تعریف ورڅخه کړې وو.

خو ما به چې وپوښتل څنگه کیسه یې وه؟ نو ټولو به راته ویل ترڅو خپل یې و نه لولې زموږ په خبرو د کیسي پر مفهوم نه پوهېږي. تقریبا یو کال کېده دا ناول راسره وو، او د دې دومره مودې وروسته تازه اوس مې لږ زړه غوښت دا ناول ووايم، او شاید دلیل یې هم زما خپل غمجن حالت وو کله چې موږ غمجن یو نو غمجن شیانو خواته جذب کېږو، او غمجن کتابونه، لیکنې او شیان وایو یا هم غمجن سندرو ته غوږ نیسو، داسې حال کې چې یو اراوپوهني مقاله کې مې لوستلي وه چې داسي وختونه کوښښ وکړي د غمجن څېزونو د اوریدلو او لوستلو څخه ځان وساتي او د هغه لځایه خپل فکر پر یو بل شي مصروف کړي یا حتا لار شي او مزاحیه ټوکی ویډیوګانې وګوري.

خو د دې دومره شیانو د پوهېدو با وجود ما غوښته همدا ناول چې زما په نظر غمجن وو ووايم! اراوپوهنه او روحي او راوڼي او فلانکي او بیستانکي خبري دې هم پر بلا شي. کتاب مې راوخیست او بیرته مې د بکس سر بند کړو نه مې غوښت د اوس لپاره خپل شیان سم کړم شاید زما پر ټک، ټک فاتح راویښ شوي وای، البته ما سره د هغه د خوب کوم غم نه وو، یوازی نه مې غوښتل راپاسېږي او بیا زما څخه هسې پوښتني پیل کړې، هملته د الماري څنګ کې کښېناستم او کتاب مې پرانیسته، د کتاب پیل کولو مخکې یو نظر مې د فاتح خواته چې بیغمه پر پالنگ پروت وو او کرار ویده و واچو او زړه کې مې ورته ښه کنځل وکړل.

مور او خویندو یې دلته پر ما قیامت جوړ کړې و او زما سره یې دښمني راخیستې وه د ماما هغه لیونۍ لور یې جادو ته ملا تړلې وو، څلور ساعت زه هلته په دوه پښو ناسته وم او ښور مې نشو خوړلې د هغه بېځایه رواج لځایه او اوس دې خان صیب راغلې او د یو پوښتنې او امر وروسته کرار بیغمه پروت و او خوب یې کاوه. بیا

وايې ولې زما سره خبرې نه کوي او ستونزه د خبرو له لارې نه حل کوي! دې ډېر د خبرو دي؟

په کرکه او نفرت مې ورڅخه نظر واخيست او د کتاب خواته مې وکتل، چې ناڅاپه يو فکر مې ذهن ته راغلو!

فاتح ويلې وه ترڅو چې ته ويده نشې نو ماته هم خوب نه راځي! نو اوس څنگه زه خو ويښه وم او دې ويده شوی؟ يعنې اوس ويده دې او تللې همغه د خوب نړۍ ته؟ کوم چې څه کم دا يو مياشت کېدل موږ دواړه پکې بند پاتې و؟

شيطان ويل نږدې ورشه او وگوره چې ويده دې يا که د دروغو د ويده کيدلو چل کوي؟ شايد د رښتيا ويده وي، يا هم ويښ به وي او همداسې پروت به وي، بيا مې د ځان سره وويل اصلاً پر ما يې څه؟ خپل اوږه مې په بې پروايې پورته واچول او خپل ناول مې راوخيست "د هديرې ناوې" اصل کې يو ايراني ليکوالۍ ليکلې وه بيا زموږ يو پښتني ليکوالۍ په نوم د "فرشته سعدي" پښتو ته را ژباړلې و، د ناول اول صفحه کې د افغانستان د علومو اکاډمۍ يو غړی "فرشته سعدي" ته د دې ناول د ژباړلو لپاره افرين ويلې و چې د فارسي ژبې څخه يې ناول زموږ ژبې ته را ژباړلې و او دومره لوې خدمت يې پښتو ادبياتو ته کړې وو، مقدمه مې لږ لږ ورڅخه وويل او دويم صفحه مې راوړل ترڅو ژر تر ژره ناول پيل کړم.

خو دويمه صفحه کې هم د همدې اکاډمۍ يو بل غړی ورته شاباس ورکړې وو، بيا مې هم څه ونه ويل او دريمه صفحه مې د ناول ويلو په اميد واړول، چې گورم دلته هم د همدې اکاډمۍ يو بل غړی ورته افرين او شاباس او درې منه نور تعريفونه ليکلې وه! حوصله مې تنگه شوه دا نو څه ريشخند دي، افرين ورته وايست لاړشې ژباړونکي ته مسج وکړې او جار او قربان ورته ووايست دا نو څه معنا چې درې صفحي د ناول ته يواځې د فلانکي صيب او بستانکي صيب څخه مننه وکړې؟ د ځان سره بنگ، بنگ مې وو او د ناول پسې مې ورقې اړول خو په نهايت خدا او

ريښخندې کې د هغه 160 ورقو ناول څخه 12/13 صفحي يوازی د افغانستان د اکاډمۍ غړو مبارکيانې وه چې اغلې فرشته سعیدي ته يې ورکړې وه.

د دوي په دې کار کې د يو څو وخت مخکې د وېل شوي کتاب د ليکوال خبره مې ياد ته راغلل هغه ليکوال خپل د کتاب په مقدمه "سربزه" کې ډېر يو جالب خبره کړې وه چې تر اوسه مې ذهن کې پاتې، هغه ويلې وه "زموږ خپروندې ادارې د دې څخه گيله کوي چې ليکوالان نشته ترڅو کتابونه وليکې او يا يې هم وژباړي، ترڅو زموږ علمي بهر پرمختگ او رشد وکړي! خو هغوي دېته نه گورې چې افغانستان کې د کتاب چاپ کولو بهر څومره ظالمانه دې، يو ليکوال چې تازه د ليکوالۍ ډگر ته راشي او شاته کلک واسطه ونلري د هغه کتاب د چاپ کولو لپاره هېڅوک ورسره مرسته نه کوي، هغه کس مجبوره دې خپل کتاب خپل په شخصي پيسو چاپ باندې کړي.

کله چې چاپ شې نو اخيستونکې څوک نشته ځکه دومره مشهوره نه دې چې څوک يې کتاب واخلي، نوځکه زياتر ليکوالان مو په مجازي توگه کتابونه ليکي چې هغه کې بيا بيچاره گانو ته دا ستونزه وې چې هغه ليکل شوي اثر يې يو بل نفر خپل پر نوم نشر کوي او د ده دومره خوارۍ هسې ضايع کېږي، او همدا لري د يو سم منبع د نه درلودو او د تشويق نه کولو د دې سبب کېږي چې ليکوالان کتاب ليکلو ته زړه ښه نه کړي او له بلخوا، هغه يو څو ليکوالان چې شاته کلک واسطه لري هغوي زياتر داسې موضوعات راخلي چې نوي نسل نشي را جذب کولې او دا په پايله کې دا ټول دلايل د دې سبب کېږي چې زموږ ټولنه د کتاب ويلو او ليکلو څخه زړه تور شي.

نو زما توصيه دا ده چې د دې لځايه چې خپل په کتاب کې سلگونو او زرگونو کسانو نومونه واخلي او تعريفونه ورڅخه وکړي، د هغه لځايه يو آدرس يا يو پته وليکې ترڅو دا تازه ليکوالان خپل ليکل شوي اثار هلته واستوي، هغه وخت به تاسو وويني چې موږ څومره تکړه او با استعداد ليکوالان لرو."

اوس هم دا ناول څه ناڅه ما ته همغسې ښکارېده زړه مې غوښت له سر يې بيخي ونه وایم خو د بیکاره کښېناستلو څخه بهتره وو په 13 صفحي کې ناول پیل شو په

ډېر ساده او روان قلم.

يو جنۍ په نوم د زينب په کلې کې اوسيدۍ، کيسه د جنۍ د ماشومتوب څخه يې پيل کېږي هغه وخت چې دا ماشومه ده يو بل ماشوم هلک چې نوم يې محسن دې او د دوي همسايه دې د دې جنۍ سره مينه لرې، همغه ماشومتوب کې دوي دواړه يو پر بل مينان دې او په کلې کې لاس نيولې سره گرځې، د ناول منځ کې سوچونو پر مخه کړم واقعاً زه حيرانه يم هغه کسانو ته چې وايي زه د ماشومتوب څخه خپل د کاکا يا ماما يا خاله په لور مين وم يا مينه وم! اخر ماشومتوب کې کله مينه کېږي؟ هغه وخت د ضد او ماشومتوب دوره وې! زما چې څومره ياد ته راځې ماشومتوب کې زه به وم کوڅه به وه او فاتح به وو او ټک به وو بس!

ولاکه ما ماشومتوب کې لېدلې اوسيدۍ چې فاتح دې يو شې واخلي او ماته يې راکړې يا کوم داسې د مينتوب کار وکړې، البته گيله هم نه کېږي ځکه ماشومان و، په دې کارونو مو سر نه خلاصيدو، که رښتيا ووايم نو تر اوسه مې ولاکه سر خلاصيدۍ چې دا مينه اخر څه شې ده؟ څه بلا ده؟ څه رقم ده؟ زما د عمر په دې 23 کالو کې ولاکه يو چا راته د دروغو لا ويلې وې چې مينه درسره لرم. دا خلک څنگه د ماشومتوب څخه مينه لرې، يار لرې، عاشق لرې او هغه وخت زه تر اوسه د يو دروغو "مينه درسره لرم" د لفظ پسې مې سترگي وتې!

يا خو له سره د ماشومتوب وخت کې د مينه کولو خبره دروغ وه، يا هم زه په يو بل نړۍ کې لويه شوي وم، چيرته چې دا خبري نه وه. خپل فکرونه مې لرې کړل او بيا مې د ناول يوه ورقه وويل د زينب دوي کلې ته بنجاري والا راځې د هغه سره يو ښکلۍ شني سترگي نانځکه وي زينب هغه نانځکه ډېره خوښه کېږي خو ځکه چې غريبانان دې نو هغه نانځکه نشې اخيستي زينب په ژړا خپل کور ته ځې محسن چې د دوي گاونډی دې زينب د ژړا حال کې گورې او پوهېږي چې دا نانځکه غواړې، نو هغه په منډه خپل کور ته ځې خپل خزانه ماته وي او د بنجاري والا پسې ځغلي هغه

د دوي د کلي څخه لرې تللې وې، خو محسن يې پېدا کوي او همغه نانځکه زينب ته اخلې، کوم چې زينب د هغې د درلودو لپاره ژړل.

نه پوهېږم ولې خو دا ناول زما د ژوند پشان راته ښکارېده البته چپه! ما هم ماشومتوب کې يوه نانځکه خوښېدل په سل جبر او زارۍ مې واخيستل او فاتح زما د هغه نانځکې ټول طلايې ويښتياوې وشکول بيا يې زما نانځکه راته په چاقو ټوټه، ټوټه کړل. ناول ته مې زړه تنگ شو هغه کې داسې خبرې وه کوم چې ما يې تل ارمان درلود، ما تل غوښتل يو داسې کس لکه د همدې ناول د محسن پشان زما سره وي او زما د خوښي کارونه راته وکړې خو بدل کې خدای دا، د کتاب څخه مې نظر واخيست تر څو د هغه بيغمه او خوبولې خواته وگورم چې نظر مې د هغه په خلاصو سترگو پاتې شو چې له ورايه يې پړق واهه او دوه سترگي يې ماته نيولې وه.

د هغه د څېر، څېر نظر په لېدو ورختا شوم او ناول مې راښکته کړو، دې له کله داسې ماته سترگي نيولې وه؟ چې زه خبره لا نه شوم! فاتح چې زما نظر ولېده نو په نرۍ مسکا يې وويل: انسان کتاب د بيځايه فکرونو څخه د خلاصون او د يو شې د زده کولو لپاره وايي، نه دا چې غوسه شې او جوش وخورې اوس دا "دهديرې ناوې" کتاب کې څه ليکلې وه چې ته داسې د غوسي ورته تکه سره شوي؟

بغير د څه ويلو په تلوار مې کتاب بند کړو او غوښتل مې چې بکس کې کېږم چې فاتح را غږ کړل: مه ..

ورومې کتل چې هغه د ځمبلېدلي حالت څخه راپاڅېده او کښېناست، پدې يې زما پر بالښت ولگول او ويې ويل: دلته راوړه کتاب.

بغير د څه ويلو مې وروکتل زړه مې نه غوښت کتاب مې هغه ته ورکړم، فاتح چې هرکله زما شيانو ته لاس وهلې نو راته خراب کړې، او بيا د هغه وروسته جنگ هم راسره کړې، زما خاموش نظر چې هغه ولېده نو دا ځل يې په کلک او څه لږ طنز لرونکي انداز باندې وويل: راوړه وعده درکوم چې کتاب دې ونخورم. که مبادا ومې خوړو يو بل درته اخلم قسم دې.

زړه مې نه غوښت خو مجبوره وم، بغير د څه ويلو پاڅېدم او کتاب مې د هغه خوا ته ونيو؟ چې فاتح د کتاب اخیستلو وخت کې په يو ناڅاپه حرکت کې زما لاس هم خپل د ځان خواته کش کړو، دومره ناڅاپه دا کار يې وکړو چې د وحشت او وېرې څخه بې اختياره مې د خولې څخه چغه ووتل، خو هغه بغير له دې چې زما وېرېدلې حالت ته کوم پام وکړې زه يې پر پالنگ خپل د غيږې خوا ته کش کړم. د څو شېبو وروسته چې وېره مې لږ کمه شوه نو ځان مې د هغه په غيږه کې پوره ورکه شوی ولېده. د شالخوا د هغه په سينه مې تکيه وهلې وه او هغه خپل دواړه غښتلې نارينه لاسونه زما څخه راچاپير کړې وه او کتاب يې لاس کې نيولې وو.

خپل د موقعيت او حال په لېدو نږدې وو زړه مې تر خولې راشې، د هغه د پرون ماښام وحشيانه کړنه مې د سترگو ښکته او پورته شوه او د وجود زړه، زړه مې د هغه څخه د لرې کېدو فرياد او کوکاري وهلې، خو فاتح بغير له دې چې زما حالت ته کومه توجه وکړې سر يې زما و مخ ته نږدې کړی وو او ساه يې زما د غوږ څنگ ته ويستل، د هغه د هر ساه اخیستلو سره زما ټول بدن زړه، زړه د هغه څخه د کرکي او بې زارۍ اعلان کاوه، بغير د څه ويلو لکه بت پشان غيږه کې ناسته وم، چې هغه په ډډ غږ وويل: د دې لځايه چې د کوټې هغه سر کې کېښې او يوازی ځان کتاب ووايې څومره ښه به وشې چې راشې دلته زما غيږه کې راته کتاب ووايې، داسې هم ته راحتې يې او هم به دېيو فايده ماته را ورسېږي.

فاتح خپل د خبرې سره سم کرار په خدا شو، د هغه د خبرو او خدا په اورېدو مې زړه غوښت حمله ورباندې واچوم او ورڅخه لرې شم، د هغه خبرې ماته ټول د شهوت، هوس او خواهشاتو څخه په ډک رنگ کې ښکارېدل، د هغه غيږه راته نا امنه او مرداره ښکارېده، که څه هم شرعي نکاح مو تړل شوي وه او هغه زما خاوند او محرم په حساب راتلو، خو بيا هم ما د هغه څنگ ته په اوسيدو بد احساس درلود، زما د دې ټولو منفي احساساتو دليل همدې پر خپله وو، هغه زما سره د يو وحشي او تېرې کونکي کس پشان کړنه وکړه، د هغه کار شايد د ده په نظر حلال وو خو ماته د زر حرامو څخه لا حرامتره ښکارېده.

خدای فرمایي چې اسلام کې زور نشته، نو بیا دا کوم کړنه چې زما سره کېدل ایا دا زور نه وو؟ ایا د اوه ورځو په عمر ماشومه د بل چا په نوم کول زور نه وو؟ ایا دا نکاح چې زما په زړه نه بلکې د کورنۍ او د خلکو له شرمه ترسره شوه ایا دا زور نه وو؟ ایا دا زما واده خپله سراسر زور، ظلم او ستم نه وو؟ او د فاتح د مابنام کار ایا هغه زور، زیاتې او جنسې تېرې نه وو؟ او حتا همدا اوس د ده دا کار زور نه دې؟ زه دده دا کار ته مینه او محبت نه وایم بلکې ناوړه ګټه اخیستل او زور او زیاتې وایم.

فاتح د کتاب یو څو صفحي واپول او د هغه وروسته یې کتاب بند کړو او ویې ویل: څومره اپلاتې ویلې وه، دا نو کتاب شو چې ته یې وایې؟ هېڅ ځواب مې ورنکړو، چې هغه زما زنه ونيول او خپل خواته یې زما مخ وگرځوه او ویې ویل: ولې خبرې نه کوې؟ هومم؟

بیا هم بغیر د څه ویلو مې ورته وکتل چې د هغه په تندی کې څو کرښي د غوسي را برسېرې شوي او دا ځل یې لږ په کلکه وویل: تر کله غواړې دا رقم د چوپتیا روژه ونیسي او خبرې ونکړې؟

دومره مې ورڅخه زړه تور وو چې بې اختیاره مې ورته وویل: د مرګ تر ساعت.

زما په داسې کلکه او ټنده لهجه د هغه سترګي له حیرت خلاصې پاتې شوي، خو ډېر ژر د حیرت ځای غوسې ونيوه، او ویې ویل: یوازې په دې خاطر چې کار ته د تلو اجازه مې در نکړه؟

هېڅ مې ونه ویل چې د هغه غوسه لا زیاته شوه، په لوړ غږ یې وویل: ځواب راکړه تاته وایم، یوازې په همدې دلیل ځکه هغه مردار ځای ته د کار کولو لپاره دې نه پرېږدم؟ هااا؟

د هغه په دومره لوړ غږ غوږونو کې مې انگازې پیل شوي، نه پوهېدم ولې نور مې ورڅخه ډار نه درلود یوازې کرکه او نفرت و بس، کوښښ مې وکړو ورڅخه لرې شم

خو هغه اجازه رانکړل، په بهېد ورو او په مات لهجه مې ورته وويل: زه ستا څخه هېڅ نغواري، هېڅ.

زما په خبرې هغه په پوسخند زما لاس خوشې کړو د ميز له سره يې گيلاس اوبه راوخيستل او په يوه ساه يې ټول وڅښل بيا يې زما خواته چې د هغه د اوبو څښلو څخه مې گټه پورته کړې وه او د هغه له څنگ د پالنگ هغه بل څنگ ته تللې وم راوکتل او ويې ويل: څه مطلب زما څخه هېڅ نغواري؟

نه مې غوښت ځواب ورکړم، خو کله چې د هغه قهرجن نظر مې ولېدو نو په نه زړه مې ورته وويل: نغواري درسره خبرې وکړم.

فاتح- خو زه غواړم درسره خبرې وکړم، ته زما ښځه يې او دا زما حق دې چې پوهه شم چې اخر څه بلا را نازله شوي چې ته داسې رفتار زما سره کوي؟

بيا هم بغير د هېڅ خبرې کولو مې وروکتل، خبرې نه کول لومړۍ کې ډېر سخت وې خو کله چې تر يوه هفته د چا سره خبرې ونکړي نو ورو، ورو عادت کېږي خپل خبرې د ځان سره وکړې نه د بل چا سره او ما هم همدا عادت اخيستی وو ما د ځان سره په ساعتونو، ساعتونو خبرې کول خو د بل چا سره يوازې "سمده" ضرور" په سترگو" صحيح ده" او داسې الفاظ خولې ته راتلل، په دې يوه هفته کې ما د خبرو کولو چل لا لياده وتې وو! داسې لکه کلونه، کلونه چې کېږي خبرې نه کوم، البته بايد ووايم چوپتيا هم ځانته يو خوند لرې، چې هر يو يې په خوند نشې پوهېدي.

زما د داسې خاموشي څخه د هغه عصاب خراب شول او خپل اصلي شخصيت يې رانېکاره کړو، او په غوسه يې وويل: ماته وگوره کله چې خبرې درسره کوم نو ځواب راکوه، کنه په خدای قسم دا ژبه دې در پری کوم ترڅو سم ورڅخه بيغمه شي.

بيا هم بغير د څه ويلو مې يوازې وروکتل، فاتح زما خوا ته لاس اوږد کړو خو د دې څخه مخکې چې لاس يې ماته راوړسپړی د کوټې دروازه وټکېدل او د هغې سره جوخت د فاطمې غږ مې واورېده چې موږ دواړه يې د مابښام ږوږۍ لپاره غوښتو.

فاتح په غوسه "سمده اوس درځو وويل" د هغې د تلو وروسته فاتح څو شيبې زما خواته په څېر، څېر راوکتل خو کله چې زما خاموش نظر يې ولېده نو له پالنگ پاڅېده څو ځله د پالنگ څنګ ته په قدم اخیستلو شو او خپل ويښتيانو کې لاس تېر کړو او اخر کې د يو کلک استغفرالله پر ويلو بغير له دې چې زما خواته وګورې د کوټې د دروازی خواته روان شو، له کوټې ووت او دراوزه يې په دومره کلک د ځان پسې بنده کړه، چې د سنگار مېز هنداره لا وڅوځېده.

د هغه د تلو څو دقي وروسته زه هم ورپسې روانه شوم، نه مې غوښتل څوک زموږ د اختلاف او جنگونو په اړه خبر شي، سرخان د غرمې رقم په د هلېز کې هوار وو مشر کاکا د سرخان سر کې ناست وو، راسته خواته يې مصور ناست وو او د هغه څنګ ته فاتح ناست وو او نور ټول د غرمې رقم په سرخانه ناست وه، زما په راتلو فاتح يو نظر راوکتل خو څخه يې ونه وې، زه هم د فاطمي څنګ ته کېښناستم او که څه هم ډوډۍ خوړل مې زړه ته نه کېدل خو د زړه له زوره مې يو دوه ګولې وکړل، د ډوډۍ خلاصيدو وروسته مې مرسته وکړه سرخان مو ټول کړو او هغوي لا چاي دمه ول چې زه د کوټې خواته روانه شوم.

بېحد خوب مې راتلو داسې بل ډول سم خوب زنګه ولم، زړه مې غوښت يوځای سر کېږدم او ويده شم، کله چې کوټې ته لاړم د پالنگ په لېدو مې بيا ټول وجود د کرکي او نفرت څخه را ډک شو، زړه مې غوښت بيخې د دې کوټې څخه لاړه شم خو افسوس چې امکان يې نه درلود، د پالنگ لاندې مور مې يو څو کمپلونه اضافه کېخودلې وه، د هغمه کمپلونو څخه مې يو را واخيست او لاندې په فرش مې هوار کړو بل مې هم پر ځان کش کړو حتا بالښت مې لا د پالنگ راونخيست او يو اضافه نرۍ کمپل مې قات کړو او د سر لاندې مې کړو، همدا چې ځملمېدم کرار، کرار سترګې مې گرمي شول او د خوب خواته روانه وم.

چې د کوټې دروازی خړپ وهل او زما خوب يې لږ وپړه وو، بغير له دې چې وګورم څوک دې بيا مې د ويده کيدلو کوښښ وکړو چې د فاتح غوسه ناک اواز مې تر غوږ

شو.

فاتح- ولې پر ځمکه ځمبلېدلې يې؟

پوهېدم که ورته ووايم ځکه چې پالنگ ستا منحوس بوې کوي او ستا هغه غير انساني کړنې مې ياد ته راوړې، نوځکه لاندې غواړم ويده شم، نو بغير له کوم شک ضرور په دې نيمه شپه يو جنگ جوړه وي، نو اراده مې وکړه ځان په خوب واچوم چې شايد خوشې مې کړې، خو هغه کرار زما خواته رانږدې شو او داسې حال کې چې پر دوه پښو زما و مخي ته کښېناست ويې ويل: ځان په خوب مه واهه، کله چې ته ويده شې نو زما هم خوب راځې او مجبوره يم ويده شم خو اوس ماته خوب نه راځې نو مطلب ته ويښه يې، نو د انسان بچي پشان راته ووايه ولې لاندې پريوتلې يې؟

اه لعنت دې په دې ريشخند کار شې چې زما خوب يې لا دده سره بند کړې او بهانه لا نشم ورته راوړلې سترگي مې پوره خلاصې کړې او دا ځل مې يو بل بهانه ورته راوړه.

— کله چې پر پالنگ وېده کېږم نو ملا مې درد کوي، عادت نه يم د پالنگ سره نو زه به پرځمکه ويده شم، ته پر پالنگ ويده شه راحت.

زما په ځواب د هغه وريځي له حيرت پورته شوي او څو شېبې وروسته لږ په انديښمن انداز يې وويل: ډاډمنه يې چې د ملا درد دې د پالنگ له لاسه دې؟ کوم ستونزه خو نلري؟ ښه يې نوره؟

پوهېدم چې د هغه اشاره څه ته ده نو ځکه مې تندي تروش کړو او ومې ويل: ښه يم که اجازه راکړې ويده شم لا به ښه شم.

زما په خبرې فاتح بغير د څه ويلو پاڅېده او ويې ويل: هو .. هو ويده شه په کراره. دا چې دومره زر قانع شو او زه يې خپل پر حال پريخوډم حيرت مې وکړو، خو له بلخوا خوشحاله شوم چې نور که نه وې د خوب وخت کې خو د ده له لاسه بيغمه

شوم. په همدې فکرونو خندا پر شونډو سترگي مې وتړل چې خپل و څنگ ته د يو شې په غورځېدو ژر مې سر وگرځه وو چې فاتح په شيطان مسکا خپل بالنېت زما وشاته کيځود او ويې ويل: که ته پر پالنگ نشې ويده کېدلې او ملا دې درد کوې نو زه خو په فرش ويده کيدلې شم.

او خپل د خبرې سره يوځای زما شاته په هوار کړې کمپل ځمليده، د ځمليدلو سره سم يې زما کمپل راڅخه کش کړو او جوخت زما سره پريوته، ما کوښښ وکړو ځان ورڅخه لږ لرې کړم خو هغه لا د ځان خواته کش کړم او خپل لاسونه يې پر ما راچاپير کړل او کرار يې وويل: دومره لغطي مه وهه کراره ويده شه، مگر ستا خوب نه وو راغلې؟

نور مې ځان ونه ښوراوه، او د هغه غيږ کې مې ارام ونيو د هغه ساه چې له شالخوا په وينتيانو او غاړې مې لگېده نو د بدن ريشه، ريشه مې ورڅخه د کرکي او بې زارۍ ښکاروندوي کوه، خو نه پوهېږم ولې د کرکي او نفرت څنگ ته يو ناشنا او گنگس احساس مې درلود، داسې احساس چې ما خپل لا نشو درک کولې، ما د فاتح د داسې زور ويلو او ما په خبرو راوړلو او داسې کارونو د کولو څخه کرکه کېدل خو نه پوهېږم ولې لږ، لږ مې خوښېدل هم!

خپل احساساتو ته په حيرت وم له يوه خوا مې ورڅخه بد راتلل خو له بلخوا د هغه داسې پاملرنه او خيال ساتل مې خوښېدل، نه پوهېږم ولې دا دوه بېل او متفاوت احساسات په يو ځل ناڅاپه زما وجود کې سرونه راپورته کړې وه؟ داسې احساس مې درلود لکه خپل د ځان سره چې په جنگ يم، يو خوا زما عقل راته نصيحت کاوه او ويل يې چې منطقي فکر وکړه او خپل ژوند هسې په بېځايه ضد کولو مه برباد کوه، هر شې چې وو اوس تېر شوې د دې وروسته خپل ژوند وژغوره، خو له بلخوا احساس مې کاوه چې د زړه په کونج کې مې يو قهرجن او غوسه ناک ماشوم پلټي وهلې ناست دې، او د دې ټولو کارونو څخه ناراضه دې او هغه راته د جنگ کولو، لرې کېدو او انکار کولو امرونه صادر کول، او هر دقه يې راته ويل چې دا ژوند نه ژوند.

او زه د دواړو منځ کې بنده وم، او خاموشې مې اختيار کړې وه نه مې د عقل او منطق خبره منلې شوه او نه هم د هغه قهرجن او ناميده ماشوم چې يواځې راته د بربادۍ خبرې کول، همدغه گېډو فکرونو او سوچونو کې خوب وړې وم ...

د رڼا په لگېدو سترگي مې پرانيستي د فاتح کوټه کې پر پالنگ خملېدلې وم، لومړۍ فکر مې چې ذهن ته راغلو دا وو چې زه خو لاندې پر فرش ويده شوم بيا دلته څنگه راغلم؟ په تلوار مې د فاتح پسې وکتل چې خپل و څنگ ته خپل په جسم مې نظر ولگېده او تازه مې فکر شو چې زه د خوب نړۍ کې يم او دلته سهار دې، عجيب وو خو فاتح لا تراوسه ويده وو! که راوېښ شې بيا دلته مجلس راځلې او زما هېڅ حوصله ورته نه وه، ځان سره وبنگېدم په خوب کې لا د ده له لاسه بېغمه نه يم.

په تلوار پاڅېدم او بغير له کوم شور ماشور څخه له کوټې بيا له کوره ووتم، لا سهار وختي وو شايد پنځه يا هم شپږ بجي شاوخوا وه، ژوره ساه مې واخيستل پر بدن مې د يخ لرزه راغله خو کوم پام مې ورته ونکړو او کرار کرار د سړک خوا ته روانه شوم، دا خوب دومره هم غضب نه دې بايد ومنم چې دلته بېغمه گرځم هر کار چې کوم څوک راسره کوم کار نلري او هر کار چې رېښتيني نړۍ کې نشم کولې دلته يې ترسره کولې شم او دومره واقعي ښکاري چې فکر کوم رېښتيني نړۍ ده نه د خوب.

تقريباً دا يوه هفته کېدل چې له کوره هېڅ ځاي نه وم تللې، د چا سره خبري مې نه وکړې او د فاتح خبره د چوپتيا روژه مې نيولې وه زړه مې دومره تنگ وو چې حد نه درلود، همداسې کراره، روانه وم او شاوخوا دوکانونه، سړکونه او خلکو ته مې کتل او دا فکر مې کاوه چې ايا دا خلک چې دلته دې ايا دا په رېښتيني نړۍ کې هم شته؟ يا هسې دلته ماته ښکاري؟ خو عجيب وه څو ځله دلته چې کوم کسان مې لېدلې وه هغه مې په رېښتيني نړۍ کې هم په همغه قد، قواره، اخلاق او څيري لېدلې وه!

لومړۍ ځل چې په دې موضوع پوهه شوم یوڅه و ډارېدم، خو بیا وروسته دا موضوع راته جالبه ښکاره شوه، فکر وکړې دلته چې زه هرڅوک وگورم، خبری وکړم، معلومات ورڅخه واخلم، هغه کس په رښتیني نړۍ کې هم هغه اخلاق، فکر، ذهنیت او همدا ژوند لري؟ ناڅاپه یو شیطاني فکر مې ذهن ته راغلو.

شیطان ویل لاره شه او عایشي سره خبري وکړه! زړه مې غوښت پوهه شم چې ایا فاتح و هغې ته د رښتیا کوم داسې پټه وعده د پردې تر شا ورکړې وه یا که دا هسې زما د خوانښې په خبرو تر دې حده سپین سترگي شوي وه؟ همدې فکرونو کې زړه نا زړه وم چې د جیب څخه مې د موبایل غږ اوچت شو، جیب ته مې لاس کړو د فاتح موبایل مې جیب کې وو او ورته زنگ راتلو، شماره مې نه پېژنده نه پوهېدم څوک دي؟ زړه نا زړه وم چې ځواب ورکړم او کنه؟

بیا مې ځان سره وویل چې دا خو خوب دي او زه هم فاتح یم! نو ځواب ورکول ورته کوم جرم نه دي، هسې هم فاتح نه خبر کېږي، په دې فکر په شیطنت مې شنه تڼې ووهل او هلو مې کړل.

زما د هلو د ویلو سره سم د هغه خوا یو مردانه غوسه ناک اواز مې تر غوږ شو چې ویي ویل: مرگ او درد یې هلو د کافر خنزیر اولاد.

د هغه په ټنده لهجه مې خوله له حیرت خلاصه پاتې شوه، دا څوک دي چې فاتح ته کنځل کوي؟ او هغه هم تر دې حد بد او مردار؟

موبایل مې رابښته کړو نوم مې ورڅخه وکتو فاتح د دغه بې ادب کس نوم ثبت کړې وو، "سیاوش" نوم مې ورڅخه څو ځله د ژبې لاندې له ځان سره تکرار کړو، عجب نوم یې دي سیاوش! تراوسه مې په پښتنو کې داسې نوم بېخې نه وو تر غوږ شوي، د هغه د کنځلو غږ لا راتلو چې ما موبایل ورباندې بند کړو، خیرن! نه پوهېدم ولې خو دا چې فاتح ته یې کنځل کړې وه راباندې بد ولگېده. د سپک څخه مې غوښتل تېره شم زړه مې غوښت د بولاني خرڅونکي خواته لاره شم او یو دوه

بولاني واخلم، دا بولاني خوړل داسې به بيغمه زړه د سرک غاړه کې يو بل خوند او مزه لري چې د بيان وړ نه ده.

لا بولانې والا ته نږدې شوي نه وم، چې په ناڅاپه توګه مې احساس کړو مخ پر هوا یم، او روح مې د بدن څخه د وتلو حال کېده، غوږونو کې مې د بنگهارې اوازونه پورته شول او داسې احساس مې کاوه چې یو څوک ما په زوره، زوره ښوراوې، یوه شېبه مې احساس وکړو چې ساه مې بنده شوه او د هغه سره سم په ژوره ساه او راوتلو سترګو له خوب راویښه شوم.

تېزه، تېزه ساه مې اخیستل فکر مې کاوه نږدې ده زړه مې د سینې څخه را ووځي،
يو چا مې پر ملا لاس تېر کړو او د هغه سره سم د فاتح غږ چې په انديښمن لهجه
يې وويل: ارامه اوسېده هېڅ خبره نشته، راويښه شوی.

د څو شېبو وروسته چې لږ زړه مې د ټوپ وهلو څخه کرار شو او یو غږپ اوبه چې فاتح راته راکړل و مې وڅښل او نفس مې ځای ته راغلو په حیران او قهرجن نظر مې د فاتح خواته وکتل، ده زه له خوبه راپاڅولم هغه هم داسې په یو بد ډول باندې نږدې وو زاره راوچوی، د کړکې خواته مې وکتل لا د ماښام تیاره خپره وه، ساعت ته مې وکتل د شپې یوه بجه وه، په همغه گنګس، حیران او غوسه ناک نظر بیرته مې د هغه خواته کتل پیل کړل ترڅو پوهه شم ولی زه راوښته کړم؟

خو فاتح راته بیحد غیر نرمال ښکارېده تندي تروش نیولی و، سترګې ټکي سرې وې نه پوهېدم چې څه چل دې؟ هغه چې زما حالت لږ ښه ولېده نو لاس یې زما د ملا څخه لرې کړو او په یو نارامه لهجه یې وویل: بلقیس یوه پوښتنه درڅخه کوم او قسم در کوم چې د چوپ اوسیدو یا هر بل کار لځایه سم صحیح ځواب راکړې سمدې؟

حيرانه، حيرانه مې وروکتل نه پوهېدم ولې ناخپه داسې شو؟ فاتح زما لاسونه خپل لاسونو کې ونيول او داسې حال کې چې سترگي زما سترگو کې خښې کړې وه په

دراڼه غږ وویل: هغه شپه ستا لاس کې څه وو؟

د هغه په پوښتنې لا پسې گنگسه شوم نه پوهېدم کومه شپه او څه یاده وي؟
فاتح چې زما گنگسه او حیرانه څهره ولېده لږ نور هم را نږدې شو او ویې ویل: پرون ماښام کله چې ته کوټې ته راغلې ستا لاس کې یو شې وو او ځان سره دې د ژبې لاندې لعنت، لعنت ویل هغه څه وو؟ او څه شو؟

د فاتح په دې خبره سترګې مې لا پسې له حیرت را ووت، ناڅاپه مې زړه کې زر رقم فکرونه راغلل او ټول هم منفي، بغیر د څه ویلو مې یوازې ورته وکتل، هغه چې زما خاموش نظر ولېده زما لاسونه یې په کلک وځنډل او تقریبا په لوړ غږ یې وویل:
ځواب راکړه بلقیس، داسې چوپه مه اوسېږه. هغه څه وو؟ او څه شو؟ ووايه چې اوس هم ستا سره دې ..

د فاتح غږ کې یو رقم عجز، درد، او ناباوری وه، دومره یې لهجه خواره وه چې ما خپل ځان سره هغه کړې وعدي او خبرې لیاډه وویستي او د شرم څخه په ډکه لهجه مې وویل: هغ... هغه ... سپین دسمال وو ..

چوپه شوم او د فاتح خواته مې وکتل د هغه مخ له غوسې تک سور شو، خو خاموش وو او په سترګو یې ویل چې خبره پوره کړه. د هغه د داسې حالت په لېدو و ډاره شوم غوښتل مې ورڅخه لرې شم خو فاتح زما لاسونه کلک ونيول او داسې حال کې چې د غوسې څخه یې خپل غاښونه یو پر بل چیچل ویې ویل: د څه لپاره و؟ او څه دې کړو؟

په ځېر، ځېر مې وروکتل دومره جاهل نه وو چې په دې ریشخند او غیر اخلاقي رسم یې سر خلاص نشي، خو عجیب وه چې ما احساس کاوه هغه غواړي دا موضوع زما له خولې واوړي! که بل هر وخت وایې نو شاید ویلې مې وایې دا هم بل مضرت او رزالت یې چې هغه موضوع پر ما بیانه وي! خو اوس د هغه حالت ماته بیحد خراب

معلومات، داسی لکه چې زما په خبرو شکنجه کېږي! هغه زما لاسونو ته زور ورکړو ترڅو خبرې وکړم.

د هغه مخ ته په کتو مې وویل: کل بې بې عمه راکړو و... ویل یې دا حق ستا د مور وو چې دا درکړې خو هغه نشته ... او ... او ... د

خبره مې نشو ویلې خو نه پوهېږم پر هغه څه مرګ شوی وه چې داسې په جدیت په تمه وو ترڅو زه ورته داسې یو خرابه موضوع تشریح کړم، کله چې پوهه شوم بل لاره نشته او باید خبرې وکړم نو سترګې مې پټې کړل او په یوه ساه مې ټوله کیسه بیان کړل ..

د خبرو خلاصیدو وروسته مې سترګې خلاصې کړې او د نامیدې اوبښکې مې پر مخ وبهېدې، هغه ورځ ما له خدایه د مرګ غوښتنه کړې وه خو نه دا چې دومره دې سپکه شم، هغه ورځ مور او زوی دواړو زما پر حریم تېرې کړې وو، بغیر د زړه شانتې رحم څخه ...

فاتح په همغه نظر چې نامیدې، غوسه، قهر، درد، او زر رقم نور احساسات ورڅخه څرګندېدل بغیر د څه ویلو راته ځېر شو، په ظاهره یې و ماته کتل خو د څهري څخه یې ښکارېدل چې فکر یې په نور ځایونو او خیالونو کې چکري وهې ...

په آشپزخانه کې لګیا وم د غرمې لپاره مې بانجان پخول، زما د خوښې خوراک وو. نو ځکه مې په ډېر خوند ورته پیاز میډه کول او غوړې مې سره کول، خوابښې مې خپل د دواړو لورګانو سره تللې وه خپل د ورونو کور ته، زر بې بې هم خپل د اولادونو سره تللې وه خپل د پلار کور ته، مشر کاکا هم نه پوهېږم چېرته تللې وو، او فاتح هم د تل پشان کار کې وو، او زه یوازې په کور کې لګیا وم خپل د خوښې

خواره مې پخول کور کې ارامه ارامي وه، البته کور کې هر کله چې زما خوابې ونه اوسېدو نو تل همداسي ارامي وي، البته د حق تېره نشم نو دا خو وخته کېدل چې خوابې مې دومره زما سره خوله نه اچول!

نه پوهېږم څه تعويذ جادو ورباندې شوی وو خو دقیقاً که ووايم نو د هغه شپې وروسته چې فاتح په هغه ډول راويښه کړم او هغه عجيب غريب پوښتنې راڅخه وکړل د هغه شپې د سهار څخه نيولې تر همدا يوه مياشت چې زما د واده او دلته راتگ څخه تېرېدل، نه خوابې مې راپورې د پخوا پشان کار درلود نه يې لورگانو او نه هم زر بې بې، عجيبه وه خو د هغه شپې وروسته ناڅاپه ټول شيانو تغير وموند حتا فاتح!

د هغه شپې وروسته نور فاتح زما په خبرو نه کولو نه غوسه کېده، نور بې جنگ او دعوا نه کول، يو دم شخصيت يې 180 درجې تغير موندلې وو، بايد ووايم چې عاجز او سنگين شوي و، نور د ماشومانو پشان د هر خبرې پسې نه گرځېدو، هر دقه يې ناچه بهاني او جنگونه نه کول، مهربان شوي وو! بايد ووايم د هغه په داسې رفتار او کردار په دا يوه مياشت کې زه لږ و لږ و دې ژوند ته په اميد شوي وم، ما هم خپل ضد کول څه ناڅه کم کړې و، ورو، ورو دواړه يو نرمال او عادي ژوند خواته راروان وو.

او زه بېحد مندوي وم له دې چې د فاتح ذهني داسې بدلون موندلې و، که دا بدلون ورته هرچا، هر کس يا هم هر خبرې او حتا که تعويذ لا ورکړې اوسېږي، زه د هغه کس څخه په زرگونه واړه مندوي وم او جنتونه مې له خدايه ورته غوښتل چې داسي تعويذ يې پر فاتح کړي وو. نور مې ذهني او فکري جنگ نه درلود، د ژوند لاره راته تر يوه بريده واضحه ښکارېدل، که څه هم تراوسه له دې چې اجازه يې نه وه راکړې چې کار وکړم لږ مې زړه ورڅخه نيولې وو خو بيا هم کوښښ مې کاوه د دې موضوع سره جوړه راشم، او خپل ژوند په دې خبرو تريخ نکړم.

دا دومره پرمختگ زموږ په رابطه کې هغه هم په دې دومره کمه موده د يوه مياشت کې ټول د فاتح د ښه کېدو له وجهې وه، هېڅ رابطه او اړيکه يوه طرفه او يو جانبه

هېڅکله نه جوړېږي او د هغه څخه لا مهمه دا چې يوه اړيکه تر هغه وخت د هغه پر معناو او اصولو نه پالل کېږي ترڅو درې اثاثي ټکي پکې مراعات نشي، لومړۍ او تر ټول مهم دوه جانبه احترام!

ترڅو چې موږ په يو اړيکه کې د مقابل جانب احترام ونه ساتو، تر هغه وخت به همغه جنگونه او ناخوالې وي کوم چې موږ دا 23 کال ورسره لاس او پنجه نرمول، فاتح په دا 23 کالو کې زما د خبرې، زما د نظر، زما د احساساتو احترام ونه ساتو او زموږ پايله شوه جنگ او جگړه، خو دا يوه مياشت چې هغه کوشنې کاوه زما خبرو، زما نظراتو او زما احساساتو ته پام وکړي او احترام يې راته د کورنۍ، خپلوانو او پرديو مخکي راکوو نو زما د زړه هغه کرکه او نفرت ورو ورو ورته په مينه او محبت بدلېده.

موږ ښځې د احترام وېږي، موږ غواړو زموږ د ژوند شريک وموږ ته احترام راکړي توجه وکړي، نه دا چې يوه خبره پورته ښکته شوي نه وي او د ده بوکسان او لغتي شروع شوې وي. دويم شئ چې ما تل ارمان يې درلود او د يو اړيکي اصلي محور هم دې هغه اعتماد او باور پر يو بل دي، چې دا 23 کال موږ يو پر بل نه درلود، فاتح به تل ماته د انسټيټوټ د هلکانو څخه نيولې د لارې، کوڅې، بازار ټول کسان ماته ياده ول، او ويل به يې چې ته د دې ټولو سره اړيکه او يارانه لرې او وروسره جوړه يې.

ما به هم تل د هغه د داسې تهمتونو په بدل کې د هغه د مردار فکر طعنه او پيغور ورکوو، البته زما زړه هم د عايشي په موضوع کې فاتح ته بيحد خراب وو او اوس هم څه ناڅه شکمنه يم خو دومره نه چې وغواړم خپل ژوند ورباندې خراب کړم، کله چې موږ دا طعني، پيغورونه، او شکونه پريخودل او پر يو بل مو باور کول پيل کړل نو بايد ووايم زموږ ژوند کې معجزه وشوه، نور يوه خبره ما د دې لپاره نه ورڅخه پټ کول چې فاتح که خبر شي نو بد گمان به وکړي، بلکې همغه دقه مې ورته ويل فلانکي کار داسې شو او بيستانکي هغسې، او دا کار د دې سبب کېدو چې زموږ

اړيکه لا يو د بل سره مضبوطه شې او خپل خبري، ستونزی يو د بل سره شريکې کړو،
او د دې ټولو برکت يوازی او يوازی يو پر بل باور کول وه.

د پيازو په سوځېدو د فکرونو لړې مې وشلېدل او په تلوار د ديگ خواته لارم، ژر، ژر
مې اور ورڅخه مړ کړو او روميان مې ورواچول اه لږ پاتې وو ټول ديگ مې خراب
شې،

د روميانو سره کېدو وروسته بانجان، مالګه او ديگ دوا مې ورواچول او د ديگ سر
مې بند کړو ترڅو پخه شې، او خپل لګيا شوم او خيرن شوی لوبنې مې راټوله ول، د
لوبنو راټوله ولو حال کې مې هغه سندرې چې څو ساعت مخکې په ټېک تاک کې
اورېدلې وه د ژبې لاندې مې ورو، ورو د ځان سره زمزه کول.

په سپين مړوند به دې ويده کړم تر سهاره
وی زما د ميني ياره ديدن دی راوړه
وی زما د ميني ياره ديدن دی راوړه ...

کوم غابونه چې پريمنځلې مې وه هغه مې غوښتل پورته الماری کې کېږدم خو لاس
مې ورته نه رسيدو، اه دا الماری ولې دومره لوړه جوړه وی؟ خو بايد زموږ ښځو پر
قد يې جوړ کړې نه د نرانو پر قد! اوس مجبور کوم چوکۍ راپيدا کړم، زه په همدې
کش مکش کې وم چې يو شوخ خندان غږ مې خپل د شا څخه واوریده چې ويې
ويل:

ناز او نخري دې تر آسمانو رسيدلي زما د زړه ټوټې.
خو لاس دې تر الماری نه رسيږی ...؟

د فاتح په طنز اميز لهجه په تلوار مې مخ وروگرځوه چې هغه مې خندا پر خوله د
اشپزخانې دروازې څنگ ته ولېدو، د هغه شوخ لهجي زما خندا راوستوه او ومې ويل:
ماشالله د فرمان عسکر دنده هم ته مخ ته بيايې خبره نه وم!
زما په خبري د هغه د خندا غږ لا پسې لوړ شو، او ما د لومړۍ ځل لپاره د هغه د خندا

غږ په اوریدو زړه ولړزېده، او زړه کې مې خوږ احساس وکړو، د هغه خدا او ښه انرژي ما ته لا ښه احساس راکړو او پر شونډو مې مسکا ښوړه شوه، داسې حال کې چې بیرته د لوبڼو منظم کولو لپاره می سر گرځوو هغه ته مې وویل: نن څنگه وختي په دې غرمه کې راغلي؟

فاتح- امم زما مرغانو خبر را ورسه و چې کور خالي دی، او میرمن دې غواړي. په خدا مې د هغه داسې شوخي لهجې ته ځواب ورکړو او ومې ویل: امم مرغان دې خبره غلطه در رسه ولي جناب!

کونښنې مې کاوه ترڅو غاب په پورته الماری کې کېږم، خو نه کېدو لعنتي ډیر پورته وو، همدغه وخت کې مې فاتح خپل وشاته احساس کړو او بیا د هغه لاس چې زما د لاس څخه یې غاب واخیست او په الماری کې کیخود همغه حال کې په نرمه لهجه یې وویل: زما د مرغانو خبر راوړل هېڅکله دروغ نشي اوسیدلې اغلې، خپل پر خبري څخه اورېدل نشته ویل دې کله "په سپین مړوند به دې ویده کړم تر سهاره، وی زما د مینې یاره دیدن دی راوړه" نو وگوره دیدن مې راوړو اوس به خپل خبره عملې کوي.

په خدا مې هغه شاته تیله کړو.

— دا د مرغانو خبري دې پرېږده، دا ووايه ولې راغلي؟

فاتح څو گامه شاته لاړو بیرته د آشپزخاني دروازي ته یې ډډ ووهل او ویې ویل:

خفه یې کې خوشحاله چې راغلم؟

— ولې خفه اوسیرم؟

فاتح- مطلب خوشحاله یې؟

د هغه خدا او خوشحاله نظر ته مې وکتل او په شیطنت مې وویل: خود خوشحاله یم زما یوازی ډوډۍ خوړل نه خوښېږی.

زما په خبري د هغه خدا لږ کمرنگه شوه او ویې ویل: یعنی یوازی د دې په خاطر خوشحاله یې چې ډوډۍ خوړلو وخت کې یوازی نه یې؟

د هغه د داسې خفګان څهري په لېدو خندا مې راغله د دې څخه مخکې چې کوم ځواب ورکړم د هغه موبایل ته زنگ راغلو او هغه د ځواب ورکولو په پار د دهليز خواته روان شو، د فاتح و دي کارونو ته مې خندا پرشونډو راغله، راڅخه د پيازو او غوړو بوی تلو، لومړۍ ځل وو موږ دواړه داسي کور کې يوازی پاتې کېدو او غوښتل مو يوځاي ږوېۍ وخوړو.

په تلوار خپل د کوټې خواته لارم ترڅو کالې مې بدل کړم او لږ عطر ووهم، ما تل د هغه بڼځو څخه بد راتلل او خبري مې ورته کول کوم چې خپل خاوندانو ته يې ځانونه نه سينګار کول، سينګار او بڼايست خدای انجونو ته ورکړي چې خپل خاوندانو ته يې وکړي، په تلوار مې کالې بدل کړل، عطر مې وواهه نور ارايش خو نه کيدو يوازی يو سور کمرنگ لب شيرن مې پر شونډو کش کړو، د دې څخه مخکې چې د هندارې څخه لری شم خپل حالت ته مې وکتل، باور مې نه راتلو چې دا دې زه اوسېږم چې په دومره شوق لکيا وم د فاتح لپاره مې سينګار کوو!

په عمر کې مې سوچ لا نه وو کړې چې زه به يوه ورځ د فاتح لپاره ځان جوړه کړم هغه هم په دومره شوق او ذوق!

د کوټې د باندې د فاتح غږ مې واورېده چې ماته يې ناری وهل، د هندارۍ څخه مې نظر واخيست او له کوټې ووتم زما په ليدو د فاتح پر شونډو مسکا راغله، او زه د شرم څخه تکه سره شوم، سر مې ښکته واچو او غوښتل مې د اشپزخانې خواته لاړه شم، چې هغه کرار وويل: چيرته؟
— ږوېۍ راخلم.

فاتح پر خندا زما لاس ونيو او داسې حال کې چې د دهلېر خواته يې وړلم ويې ويل: يو قاب بانجان وه نور خو څه نه وه ما راوخيستل.

دهلېز ته پر ننوتلو په هوار شوي سرخان مې نظر ولګېده، او حيرت مې وکړو هر شئ راخيستې وه، ږوېۍ، بانجان، اوبه حتا يو پياز يې هم میده کړې راخيستي وو. د لومړۍ ځل لپاره موږ دواړو په خندا او خوشحالی بغير د کوم جنگ او دعوا څخه

ناست وو او ډوډۍ مو خوړل، البته فاتح بانجان نه خوښېده او د هر گولې په خوړلو به يې تندي تروش کاوه خو زما لپاره د ډوډۍ تر اخره لاس يې د دروغو کاسه کې وهلو، تر دې چې ما ته خدا راغله او ومې ويل:

— زه د هغه ښځو پشان نه يم چې جنگ درسره وکړم چې ته ولې زما د لاس ډوډۍ نخوري؟ که زړه دې نغوړې مخوره زه به درته بل شې پاخه کړم.

زما په خبري هغه هم وخنډل او ويې ويل: نه کوم ستونزه نشته، ما ډوډۍ دفتر کې خوړلې وه، هغه تا ويل چې يوازي ځان ډوډۍ خوړل خوند نه درکوي نو ځکه مې يو دوه گولې ډوډۍ درسره وخوړل.

د هغه دومره توجه او پوهي ته مسکا مې پر شونډو راغله او کرار مې وويل: مننه. فاتح بغير د څه ويلو راته د څو شېبو لپاره خبر شو او بيا د يو ژوري ساه په اخيستلو يې کرار وويل: د غرمي د لمانځه وخت دې زه تر جومات ځم مونځ کوم، ته يو دوه پيالي چای دم کړه.

سر مې د "سمده" پشان وخوځاوه چې هغه بيا وويل: د جومات څخه د راتلو په وخت څه دې زړه غواړې چې درته د دواکان څخه يې واخلم؟ هوم؟ لږ مې فکر وکړو څه مې زړه غواړې؟ — اممم ماته گلاب جامون راوړه.

زما په خبري فاتح نرۍ مسکا وکړل او د سمده پر ويلو، له کوره ووت. زه هم په خوشحالي لگيا شوم د لوبڼو پر راټوله ولو، د لوبڼو مېنځلو او چاې دمه ولو وروسته د کوټې خواته لاړم مونځ مې وکړو، او بيرته لگيا شوم خپل د اريش په سم کولو، خپل کم رنگ لب شيرني مې په تک سور لب شيرين بدل کړو، سترگي مې هم توري کړل او خپل پېکې مې هم را ايله کړو پر مخ، چې همدي وخت کې د کور د دروازي خړپ مې تر غوږ شو په دې فکر چې فاتح بالاخره راغلو په خوشحالي له کوټې ووتم زما د وتلو سره سم د دهليز دروازه خلاصه شوه او مشر کاکا رانوت!

د هغه په لېدو په تلوار مې خپل ټېکری په سر سم کړو او کوښښ مې وکړو خپل هغه تک سور لب شیرنې لږ پاک کړم خو افسوس چې خبره تر خبرې تېره وه او مشر کاکا په حیرت وهلې انداز زما خوا ته راکتل، ورو مې وروکتل غوښتل مې ورته ووايم پخیر راغلې کاکا، خو کله چې د هغه نظر مې ولېدو خبره مې خوله کې وچه شوه، هغه داسې د کور شاوخوا او ماته راکتل چې بغېر د څه ویلو د سترگو له نظر یې هر شئ په ډاګه څرګند وه، او هر کس پوهېدلې شو چې هغه د څه په اړه فکر کوي؟

د کاکا په دې نظر د شرم څخه زیات بد احساس مې وکړو، هغه داسې ما ته او بیا د کور شاوخوا ته کتل لکه غواړې هغه کس چې ما کور ته د ځان لپاره رابللې وويني! دا یوه میاشت کې څه ناڅه د کاکا په شکمن او تریخ لهجه مې عادت کړې وو خو دا کار یې د حد زیات دروند راته تمام شو، په کلک لهجه مې ورته وویل: وبخښي ما فکر وکړو فاتح راغلو.

ما غوښتل د دې خبرې پر کولو هغه متوجه کړم چې غلط فکر کوي او ما ځان داسې فاتح ته جوړ کړې وو نه کوم بل چا ته، خو لکه چې موضوع مې لاپسې شکمن کړه ځکه مشر کاکا په تروش تندي وویل: فاتح په دې وخت کور ته کله راځي؟

د مشر کاکا د خبرو او لهجې څخه په ډاګه ښکارېده چې پر ما پوره بدګمانه شوي و، او غوښتل یې زما غلطې راوینسي، خو ما نور یو لفظ لا خپل د سپیناوي بیانې ولو لپاره و نکړو، اوس سم صحیح درک کوم چې د فاتح شکمن زړه، او وحشي خوي او وهل کول د چا خواته تللې! یو دم خپل د پلار کاپي وو. د دې څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم د دهلیز دروازه خلاصه شوه او فاتح په خندا کور ته راننوت، سر یې ښکته وو او خپل بوټونه یې ویستل او مشر کاکا ته چې د هغه څو قدمي کې ولاړ وو تر اوسه صحیح پام شوی نه وو، د بوټو د ایستلو حال کې وویل: څلور دوکانه وګرځېدم د ګلاب جامنو قحطي لکه چې راغ...

سر یې چې پورته کړو او په مشر کاکا یې چې نظر ولګېده خبره یې نیم کله پریخوده او په تلوار یې وویل: پلار! ... سلام تاسو کله راغلي؟

د مشر کاکا هوسا ساه اخیستل مې ولېدل او خپل زړه کې مې پوسخند و واهه بغیر له دې چې ور وگورم د آشپزخانې خواته لاړم، باور مې نه کیدو دا دې زما همغه مشر کاکا اوسیدې چې خوب کې په فاتح ټوپک راخیستي وو چې ته ولې زما ورېرې ته خبرې کوي او تهمت ورپسي تړي؟ اوس د فاتح لځایه ده پر ما داسې گمان کړې وو. دا یو میاشت کې د مشر کاکا څهره راته ښکاره شوي وه، او باور پخداى خپل په خوانې مې کله ناکله زړه سوځېده، مشر کاکا کله ناکله بغیر له دې چې پام وکړې موږ انگورگیانې هلته موجود یو یا لورگاني، زامن او لمسیان یې هلته حاضر دې زما خوانې ته پوچ رد کنځل کول.

او داسې سپکه کول چې د هغې لځایه ما زړه غوښت ځان ووژنم، تل به یې ورته ویل د موچي لورۍ! نه پوهېږم زما د خوانې پلار که نیکه د موچي گړې (د شکېدلې بوټانو د گنډلو او رغولو کس ته موچي وایي) کار کاوه او کاکا به مې تل هره خبره کې خوانې ته د هغه پیغور ورکاوه! او ویل به یې "ته خبرې مه کوه د موچي، سوالگر لورۍ" خپل په خوانې مې پخداى زړه سوځېده، دا یوه میاشت کې ما تل کوښښ کاوه د هغې سره لږ ښه رفتار وکړم، ځکه هغه هم راته اوس بېگناه ښکارېده.

د هغې دا ټول جنگونه او جگړې د مشر کاکا له لاسه وو، مشر کاکا پر هغې پټکه کول او هغې خپل د ځان خالي کولو لپاره پر موږ خوله خلاصول، د فاتح پر غږ چې ناری وهل راشه پلار ته پوږۍ راوړه، په تلوار مې خپل لب شیرن خپل د ټیکرۍ په پیڅکه پاک کړو، او د وچي پوږۍ او سرخان په راخیستو له کوټي ووتم، سرخان مې د کاکا ومخکي هوار کړو هغه نه راکتل شاید خپل د څو شېبو غلط فکر له امله شرمنده وو، خو ماته مهمه نه وه هغه تهمت لگولې وو او د تهمت څخه نوره غټه گناه اسلام کې بل هېڅ شئ نشي اوسیدلې.

د سرخان هوار کولو وروسته د آشپزخانې خواته لاړم کاکا ته مې غاب بانجان راوخیستل او فاتح ته مې ترموز چای او پیاله، د بانجان کیخودلو او چاي پیالۍ پک کولو وروسته، د هغوي له څنگ لرې شوم او خپل د کوټې خواته لاړم، زړه مې د کاکا

پر هغه مشکوک نظر بد غوندي وو بد احساس مې درلود، له دې چې د کاکا په نظر زه تر دې حد یو جاهل، سپین سترګی، جنی ښکاره شوم چې فکر یې وکړو ما خالي کور ته ... ویل د هغه لفظ لا زما زړه خراب کاوه، د دهلیز څخه د فاتح او کاکا غږونه راتلل چې د یو موضوع په سر یې خبرې کول خو زه پوهه نشوم څه په اړه وو؟

زه خپل په فکرونو او نړۍ کې غرقه وم، د نیم ساعت وروسته د کوټي دروازه خلاصه شوه او فاتح نړۍ مسکا پر خوله کوټي ته راننوت، داسې حال کې چې په خدا یې زما خواته کتل ویې ویل: اوس تازه د هغه کس پر خبرې مې سر خلاص شو چې ویل یې: خطرناک ترینه او ماهرترینه قاچاقبر هغه سپړی دې چې ګډ کور کې خپل میرمني ته په جیب کې(خپل د واسکت جیب ته لاس کړو او ورڅخه د ګلاب جامن قوټي راوخیست او همغه خدا پر خوله یې وویل: په پټه شی راوړي.

د هغه په دې خبره نړۍ مسکا مې پر خوله راغله خو زړه مې دومره د کاکا د هغه شکمن نظر څخه نیولې وو چې نور مې څه ونه ویل، زما د خاموش نظر په لېدو فاتح په ځېر، ځېر راوکتل او ویې ویل: څه شوي؟ ښه یې؟
— هو ښه یم.

فاتح- بیا نو ولې داسې خفه ښکاري؟ همدا نیم ساعت مخکي چې زه مسجد ته تلم لا ته خوشحاله وي!

بیا یې نظر نور هم ځېر کړو او لکه چې یوه خبره یې ذهن ته راغلې وې په مشکوک او لږ خندانه توګه یې وپوښتل: ته د پلار په راتلو خفه شوي؟ له دې چې یو بل نفر هم راغلو کور ته؟

له دې چې فاتح فکر کوم ځای ته تللې وو خدا مې راغله، غوښتل مې ورته ووايم چې نه اصل موضوع بل څه ده خو زما د خدا په لېدو هغه فکر وکړو چې زه د رښتیا د کاکا په راتلو او له دې چې زموږ خلوت او یوازیتوب خراب شو خفه یم!
فاتح تر خبرې پرینخودم او په بیحد محبت او جار او قربان یې وویل: قربان دې د

هغه خفگان څخه شم، يو څو ورځي نور وزغمه د هغه وروسته درته قول درکوم داسي ځای ته به لاړشو چې تل يوازې و اوسيدو او څوک مزاحمت ونکړي.

د هغه په دې خبره حيرانه شوم او ومې پوښتل: چيرته څو؟
فاتح په خندا زما خواته راغلو او ويې ويل: نچ اوس که ووايم بيا خوند يې ځې، څو ورځي وروسته به خبره شې.

غوښتل مې ټينگار وکړم او بيا ورڅخه وپوښتم چې چيرته څو؟ خو هغه تر خبرو پرېنخودم او په شيطان توگه لگيا شو زما په ويښتيانو کې په لاس وهلو. د هغه د لاس وهلو او راکتلو انداز بل ډول وو نو ځکه مې په گواښ کوونکي لهجي ورته وويل: فاتح شاته لاړشه.

زما په خبره هغه په کراره وخنډل او ويې ويل: ولې لرې؟ زه د هغه دنيا سر راغلم چې نږدې اوسيدم درته نه لرې.

— شاته لاړ شه اوس د دې کارونو وخت نه دې، بده ده کاکا به څه فکر کوي؟
فاتح په خندا وويل: امممم وايي به چې څومره ښه انگور لرم د زوی خدمت مې کوې.

— بلا بې شرم.

فاتح په خندا وويل: ولې شرم خپل حق غواړم وی! زمانه څومره خرابه شوې خپل د حق په غوښتلو درته بې شرم وايې.

— مکوه پخداي د دې کوټي څخه د باندې غږونه وځې.

فاتح زه شاته، ساته د پالنگ خواته ويوړم او همغه حال کې په خندا وويل: لاړ دې شې زه څو کوم غلط کار نه کوم ښځه مې يې.

د هغه په داسې خبرو مخ مې د شرم څخه تک سور شو او تقريبا په چيغه مې وويل: حيا وکړه، تاته به بده نه ښکاري څو سبا ورځ زه د کاکا سره د سترگو جنگولو قابله نه پاتې کېږم.

فاتح په شيطان لهجه وويل: نو تاته چا ويلې چې زما د پلار سره سترگي جنګي وکړه؟ بيخې له سر ورته گوره مه.

په غوسه او قهر مې څو ځله په سينه وواهه خو هغه په خدا خپل ځان پر ما واچو او زه يې خپل د ځان لاندې پر پالنگ بنده کړم، کله چې پوهه شوم زور او گواښه ول ځواب نه ورکوي نو د ميني محبت لاره مې مخي ته ونيول.

— فاتح ...

فاتح داسې حال کې چې خپل مخ زما ويښتياوو کې ننويستلي وو زما د غوږ څنګ ته يې وويل: جان فاتح.

په زاريو مې ورته وويل: کاکا کور کېدې شايد يو شى پکار شې غږ به وکړې، يا دې خوا راشې په قران شرم دې.

فاتح- نچ ناري نه وهې، ما هغه ته داسې خبر ورکړو چې تر ماښام به لکيا وي او د هغه په اړه به فکرونه کوي.

موږ دواړه لا همدي کش مکش کې وو چې د کاکا د کوټې د دروازی خړپ شو، او د هغه سره سم په دهليز کې مې د کاکا د ستوني صاف کولو غږ واوریده، لکه چې غوښتل يې يو چاته ناره ووهې! زما خو ساه ايستل لا لياده ووتل فاتح هم د څو شيبو لپاره خپل د کار لاس واخيست او غوږ پر هوا شو ترڅو د کاکا اواز واورى، خو د څو شيبو وروسته لکه چې کاکا د غږ کولو څخه پر شا شو او د دهليز او ورپسې د حويلي د دروازی غږ مې واوریده چې د کاکا د تلو گواهي ورکول.

د کاکا په تلو فاتح په خدا وويل: لکه چې پلار لارو؟

په غوسه مې يو دوه سوکه په سينه ووهلو او تقريبا د ژړا په حالت مې ورته وويل: په قران قسم چې زموږ غږونه يې اورېدلې او له شرم له کوره ووت.

زما په خبره فاتح په زوره وخنډل او ويې ويل: نه فکر نکوم چې زموږ غږونه يې اورېدلې اوسيدې، اوهو که اورېدلې هم وې، نو وگوره څومره ښه، مهربانه، پوه پلار لرم چې کور يې راته خالی کړو.

په چغه مې نوم ورڅخه واخيست: فاتح ...
زما د چغې په غږ د هغه د خندا غږ پورته شو ...

کاکا هغه شپه د ماسخوتن لمانځه وروسته لا کور ته رانغلو او کله چې فاتح ورپسې
زنګ و واهه نو ويې ويل چې زه د ميروس کور کې يم او لږ کار لرم او نن شپه نه
درځم. شايد کاکا د رښتيا کار درلود خو نه پوهېدم ولې زه د شرم گز، گز د ځمکې
لاندې تلم او فکر مې کاوه هغه زموږ دواړو لپاره کور ته رانغلو، هغه ورځ خواښې
دوي مې هم رانغله او مصور چې هم کله مازديگر خواته کور ته راغلو او کور يې
خالې ولېد خپل د ښځې پسې د خسر کور ته لاړو او شپه هم هملته پاتې شو. هغه
شپه چې ما هرڅومره کوښښ وکړو د فاتح د خوله څخه د هغه خبر په اړه معلومات
واخلم کوم چې ده ويلې وه کاکا ته مې وکړو او ډېر ژر به د دې حالت څخه خلاص
شو! خو زما ټينګار او د هغه انکار و.

ويل يې اوس پر ويلو د خبرې خوند ځي، که څه هم شيطان راته ويل په دې موضوع
ورڅخه مروړه شه، خو نه مې غوښت خپل هغه خوشحاله شېبې د يو نامعلوم خبري
لپاره خراب کړم. سهار د ټولو ورځو پر خلاف چې زه به ويده وم او فاتح به کار ته
تلو، فاتح راويښه کړم او خپل په لاس پخه کړې هګي راکړل او بيا په خندا، خندا
خپل د کار خواته لاړو او زه کور کې تر لس بجو يوازي پاتې شوم، د لس بجو
وروسته خواښې دوي مې راغله، او بيا ورپسې مشر کاکا. کوښښ مې کاوه د مشر
کاکا د نظر څخه پناه پناه وگرځم.

لومړۍ خو په دې خاطر چې پر ما يې بدګمان کړې و زړه مې ورڅخه نيولې و او
دويم هم د فاتح د کار له امله شرمېدم د کاکا سترګو ته وګورم.

په همدې خبرو کې دوه درې ورځې تیرې شوي، زموږ د واده په دویمه ورځ زما ماماگانو، خاله گانو او د فاتح ماماخیلو موږ دواړو ته میلمستیاوي کول پیل کړي وه، او زه ټولو ته په ورین تندۍ تللې وم بغیر د عایشې دوي کور ته! د هغې د کار په یاد راوړلو زړه مې غوښت سم جوړ جنگ ورسره وکړم، خو بیا مې ویل داسې کسان په جنگ لا نه ارزې. نن د یو میاشت وروسته زما د پلار کور ماته میلمستیا کړي وه او دا خبره ماته مشر کاکا چې هلته تللې وو راکړو، نه پوهېږم ولې خو بل ډول احساس مې درلود؟ تر ماښام نه پوهېږم څنگه کور کې لگیا وم چې حتا د خوابې فکر مې لا راته وشو او زما د حال پوښتنه یې وکړه.

دا یوه میاشت کېدل خپل مور، پلار، وروڼه او خور مې نه وه لېدلې. خپل د کورنۍ څخه مې زړه نیولې و هغوي زه له کور رخصت کړم او یوځل یې لا شاته راپسي و نه کتل چې ایا بلقیس مړه ده که ژوندي؟ خوشحاله ده که خفه؟ احساس مې کاوه د هغوي په غاړه کې یو بوج او مصیبت وم چې داسې لځانو څخه یې لرې کړم او حتا یو سر یې لا بیا راپسې معلوم نکړو یوه پوښتنه یې لا راپسي ونکړه.

د ماښام څواته فاتح راغلو او زما په لېدو چې بغیر له کوم تیاري او سنگار کولو څخه د کوټې پر پالنگ خفه ناسته وم حیران شول!

فاتح- خیرت دې؟

د هغه په پوښتنې مې وروکتل خو هېڅ مې ونه ویل چې فاتح د کوټې دروازه بنده کړه او کرار زما خوا ته رانږدې شو زما و څنگ ته په پالنگ کېښناست او ورو یې وپوښتل: نغواړې خپل د پلار کور ته لاړه شې؟

د هغه پر پوښتنې مې سترگې له اوښکو را ډکې شول او په نیولې غږ مې وویل:

هغوي زه یوازې پریخوډم، زه یې خپل د ځانو څخه داسې لرې کړم لکه یو مردار ټوکر چې خلک لځان لرې کوي.

د دې خبرې سره پر مخ مې اوښکې راوبهږدې او په ژړا مې وویل: ایا زه دومره بده جنى وم خپل و پلار ته چې هغه زما د مرگ او ژوند پوښتنه لا ونکړل؟ ایا یوازې

هغه پر ما حق درلود؟ ایا زه پر هغه باندې کوم حق نه لرم؟ ایا اسلام کې یوازې مور او پلار حق لرې؟ لور حق نلرې؟ ما تل کوښښ کاوه چې داسې کار ونکړم چې پلار مې شرمنده شي چاته، تل د هر کار د کولو وخت کې هغه مې د سترگو وړاندې راتلو او هغه ...

خبره مې پوره نشوه کړې او ژړا مې لا پسې زیاته شوه چې فاتح خپل د غېږ خواته دعوت کړم، کله چې هغه غږه کې ونیولم نو زما ژړا لاسې زور واخیست، فکر مې کاوه تازه یو غږه د ژړا او د کیلو کولو لپاره مې پیدا کړې، ژړل مې او ورته خپل د کورنۍ مور، پلار، خور، ورونو په اړه شکایت او گیلې کول دومره مې ورته گیلې وکړل، وکړل چې ښه مې زړه سپک شو. په لومړۍ ځل فاتح بغیر له دې چې څه و وایي زما خبرو ته یې غوږ نیولې وو او زما د آرام کېدو کوښښ یې کاوه. هېڅکله مې فاتح داسې نه وو لېدلې، د نیم ساعت وروسته مې ژړا خلاصه شوه، چې هغه په کراره خپل د غږې څخه جلا کړم او په نرمه مسکا یې وویل:

فاتح- هې لیونۍ! هې! گوره کله چې پوښتنه او خبرې نه کوي نو ښکاره خبره ده چې خپل د ځان سره خپل په مغزو کې به دومره لویه کیسه جوړه وي، چې بیخي له سر صحیح او رښتیا ده نه.

بغیر د څه ویلو مې د فاتح خواته وکتل چې هغه خپل په لاس زما اوښکي پاکي کړل او په کراره یې وویل: گوره یوه خبره درته کوم خو وعده راکړه چې لیونتوب به نه کوي.

نه پوهېږم ولې خو ناڅاپه د فاتح په دې خبره د زړه درزا مې پورته شوه او بد احساس مې ټول بدن کې خپور شو، احساس مې کاوه د مخ رنگ مې د ډېر استرس او وېرې څخه والوت چې فاتح په تلوار وویل: اووو! په کراره، ما لا څه ویلې نه دي او ستا دا حال شو ک؟

اجازه مې ورنکړل نور خبرې وکړې او په تلوار د هغه د خبرې منځ کې مې وويل: څه شوی فاتح؟ څه خبره ده؟ ته د څه وعده زما څخه اخلې؟ د څه لیونتوب ونکړم؟

زما د داسې پرلپسې پوښتنو او اندېښمن څهرې په لېدو فاتح خپل لاسونه زما د اوږو څخه راچاپیر کړل او زما د ارام کولو کوښښ یې وکړو، خو زما زړه نه ارامه کېدو، بې اختیاره مې ژړا راغله او همغه ژړا حال کې مې وپوښتل: څه شوي فاتح؟ قسم درکوم راته ووايه خير دې ..

زما د ژړا په لېدو فاتح په غوسه خپل د غيږې خواته کش کړم او ويې ويل: هېڅ نه دې شوي لیونی ولې داسې کوې د ځان سره؟ ها؟

کوښښ مې وکړو خپل اوښکې راکنټرو کړم، خو نه پوهېږم ولې زړه مې بده گواهي راکول په زاريو مې فاتح ته بيا وويل: سمدې چغې، بوغي نه وهم، خو خير دې راته ووايه څه شوی؟

فاتح لږ په مشکوک نظر راوکتلو او بيا یې په کراره وويل: اوس لپاره خيرو خیرت دې خو درې هفتي مخکې ستا پلار یو کوچني تصادف او ټکر د یو موټر سره کړې وو، خو اوس شکر الحمدالله یو دم روغ رمت دې.

نور مې وا نه وربدل چې فاتح څه وويل او څه نه، غوږونو کې مې یوه خبره کړنګېده "درې هفتي مخکې ستا پلار یو کوچني تصادف او ټکر د یو موټر سره کړې وو" درې هفتي مخکې ستا پلار یو کوچني تصادف او ټکر د یو موټر سره کړې وو "د سترگو مخکې مې هرڅه دوه، دوه کېدل، او سر مې راباندې دروند، دروند کېدو د فاتح اندېښمنه څهره مې لېده چې یوڅه یې ويل او زه یې ښوره ولم، خو ما د هېڅ شې د اورېدلو قابلیت او توانايي نه درلود ...

خپل پر مخ باندې د اوبو د څاڅکو پر شیندلو سترگي مې خلاصې کړې، چې ځان مې د فاتح په غيږ کې ولېده. هغه هم داسې حال کې چې ټول کورنۍ زما شاوخوا ولاړه وه، د څو شېبو لپاره هېڅ خبره مې ذهن ته رانغل او نه پوهېدم چې څه کیسه ده؟

او دا ټول دلته څه کوي؟ خو د څو دقيقو وروسته تازه مې هوش سر ته راغلو او د فاتح هغه خبره چې ويې ويل "درې هفتي مخکې ستا پلار د موټر سره ټکر کړې وو." را ياد شول، او د هغه سره سم اوبنکي او سلکي مې بې اختياره پيل شوي په همغه ژړا، ژړا کې مې د فاتح کړيوان ته چې زه يې خپل په غيږه کې نيولې وم لاس واچو او ومې ويل: ولې دې هغه وخت ماته ونه ويل فاتح؟ ها؟ ولې؟

او بيا مې اوبنکې په پر مخ په بهېدو شول، فاتح په تروش تندي غوښتل يو څه ووايي خو د هغه د کوم لفظ د ويلو څخه مخکې مشر کاکا په کلک لهجه وويل: همدا پروږن زه تللې وم لېدو ته يې!

په تلوار مې د کاکا خوا ته وکتل چې د دروازي چهار چوکات کې ولاړ وو او دوه سترگي زما خواته نيولې وه په کراره يې وويل: شکر الحمدالله جوړتياړ وو، تاته مو خبر درنکړو ځکه پلار او مور دې ويل د ناخپه خبر څخه وېره لرې او که خبره شپې حالت دې خراب کېږي.

د کاکا په دې خبره ژړا مې لا پسې زياته شوه، ما څنگه دومره ژر د هغوي په اړه قضاوت وکړو او هغوي تر کومه حد زما په فکر کې وه، اوس مې تازه سترگي خلاصي شوي ياد ته مې راغلو چې مور او ورونو مې دا يوه مياشت کې هره ورځ راته زنگ واهه او پوښتنه يې راباندې کول خو ځکه چې زما لېدو ته نه راتلل ما د هغوي زنگونو ته ځواب نه ورکو او ځان سره مې ويل دوه قدم لاره ده د زنگ لځايه ولې نه راځې چې ما وويني چې ښه يم او کنه؟ خپل په دومره ژر او غلط قضاوت دومره پښیمانه وم چې يوازی مې ژړلې شوه او بس.

مشر کاکا چې زما خراب حالت ولېدو په تروش تندي د فاتح خواته وکتل او بيا يې ماته وويل: دومره خطرناک ټکر نه وو، يوازی لږ د ميرويس پښه ضرب لېدلې وه ماته شوی لا نه وه، هغه هم اوس ښه شوی نو ځکه يې نن ميلمستيا کړې وه ترڅو ته خپل لاره شپې او وې ويني ..

د کاکا په دې خبره په تلوار لځايه پاڅېدم زه يې بايد خپل په سترگو ووينم، د دوي خبري ماته د دلدارۍ راکولو او دروغ پشان ښکارېده نه حقيقت. زما په ناڅاپه پاڅېدو فاتح او ټولو په حيرت راوکتل چې ما په ژړا فاتح ته وويل: راځه چې لاړشو، زه غواړم خپل پلار ووينم .. راځه خير دۍ..

د فاتح د څه ويلو مخکي ځوابني مې چې تراوسه د کوټې پر پالنگ ناسته وه او زموږ خوا ته يې راکتل ويې ويل: دا رقم غواړې لاړه شې هلته؟ د هغې په خبره موږ ټولو وروکتل چې ځوابني مې تندي تروش کړو او ويې ويل: په دا رقم سر او شکلک هلته لاړه شې هغوي به زموږ په اړه څه فکر وکړي؟ ستا کورنۍ يوه مياشت دا خبره پټه کړې وه ترڅو ته ښه اوسيدۍ او اوس ته غواړي په دي خراب حالت هلته لاړه شې چې د هغوي حالت ور خراب کړې؟ په ژړا مې وويل: زما پلار ټکر کړې زه نه پوهېدم چې ښه دۍ او کنه دې؟ او تاسو وايست زه سينگار وکړم؟

ځوابني مې بغير د څه ويلو د پالنگ څخه پاڅېده او د کوټې څخه د وتلو مخکې وويل: ما هم ونه ويل چې درې مڼه سرخي سفيدي په ځان و وواهه، که نور نه وې يوه جوړه سم کالې خو واچوه او لاس و مخ خو دې پری مېنځه ...

ده يوه مياشت وروسته په هغه لاره روانه وم کوم چې د تلو وخت کې مې قسم کړې وو چې نور به هېڅکله د دې کوڅه خواته گورم لا نه، د رښتيا چې هم د غوسي او قهر وخت کې شيطان د انسان په جلد کې ننوځي او داسې خبري او فکرونه يې ذهن ته راوړي چې د هغه وخت څخه د تيريدو وروسته د هغه خبرو په ياد راوړلو انسان خپل په حماقت خنده وي او کله ژړه وي. فاتح په تروش تندي زموږ د کور دروازه وټکول او زه په ناقراړې په تمه شوم ترڅو دروازه خلاصه شې، څو شېبې وروسته

احمد دروازه خلاصه کړه او ما چې ټول عمر کې هیڅکله د چا ومخ ته ژړلې نه و لکه لیونیانو پشان په بې پروايي مې خپل وړوکې ورور په غیږه کې ونیو او په زوره زوره ژړل مې پیل کړل.

بیچاره احمد زما د ژړا په لېدو نه پوهېدو څه وکړې یوازی ویل خوری څه شوي؟ خوری ښه یې؟ فاتح چې د دروازی و مخ کې زما دا حال ولېدو د اوږي څخه یې ونیولم او کور ته یې ننویستم او په ټنده لهجه یې د شونډی لاندی د ځان سره وویل: عجب بد مې وکړل چې ورته ومې ویل.

زموږ په شور ماشور مورمې او الهام له کوره راووت د مور په لېدو د احمد بیچاره له غیږې څخه چې رنگ یې الوتې او ورخطا غوندی وو لرې شوم او د مور خوا ته لارم، کله چې د هغې د مینې او شفقت څخه ډک غیږې ته ننوتم او د هغې د محبت او رحمت څخه ډک لاس مې پر ویښتیانو تېر شو تازه پوهه شوم چې څومره مې خپل حق کې ظلم کړې وو، چې د داسې امن او مینه ناک ځای څخه مې د یو میاشت لپاره ځان محروم کړې وو، داسی یو میاشت چې پر ما لکه زرگونه کلونو پشان تیره شوي وه، الهام په سترگو سترگو کې د فاتح څخه زما د داسی حال پوښتنه وکړل او فاتح په همغه ټنده لهجه وویل: د غلطې څخه د خولې څخه مې وپریدل چې پلار دې ټکر کړې، نور نو ...

زما خوا ته یې اشاره وکړل او ویې ویل: نو دا یې حال ده دا یو ساعت کېږي چې خوله یې خلاصه کړې او ژاړې.

د فاتح په خبره الهام په زوره وخنډل او زما خواته راغلو داسی حال کې چې موږ ټول یې د کور خواته دعوت کولو ویې ویل: بس نو د کاکازو دغه کار دې تاته درس د عبرت شې چې د دې وروسته زما خور ته داسې خبرونه ورنکړی. فاتح- ما خو ایله کوه چې زما اوه نسلو ته دې درس د عبرت شې.

د فاتح په خبره ټولو وخنډل، مور مې زه لځان جلا کړم او په نرمه لهجه يې وويل:
قربان دې شم لور جاني، پلار جان دې روغ رمټ دې شکر، داسې د ځان سره مکوه.
د اوښکو څخه په پک نظر مې وروکتل او په ژړغونې غږ مې وويل: چ... چيرته دې؟
مور- کور کېدې راځه وه يې گوره ترڅو زړه دې په ارامه شې.

مور مې د دې خبرې سره سم زه د ځان پسې خپل د کوټې خواته روانه کړم فاتح او
الهام دوي په ميمله خانه کې کښېناستل، د دهليز څخه د تيردلو وخت کې نظر مې
خپل په کوټه ولگېده خو دومره مې فکر خپل و پلار ته خراب وو چې وخت نشو
خپل د کوټې په لېدو کوم ريکشن وښاييم. په لږزانده گامونو د پلار د کوټې خواته
لارم.

جرئت مې نه درلود چې دننه لاړه شم شيطان زر رقم سوچونه ذهن کې راوړل له
ځان سره مې ويل که زيات خوږ او زخمي و بيا څه وکړم؟ که د پخوا پشان نه وو بيا
څه وکړم؟ زه لا خپل د فکرونو سره په کش مکش کې وم چې مور مې دروازه
خلاصه کړه او زه يې د کوټې خواته ټيبله کړم او په همغه حال کې په خوشحالي
وويل: وگوره څوک دې راغلې ديدن ته؟

کوټې ته په ننوتلو په پلار مې نظر ولگېده چې د کوټې کونج کې پر نالې پروت وو او
يو لاس يې خپل په سترگو کيخودلې وو، زموږ په داخلېدو هغه خپل لاس له سترگو
څخه لرې کړو، او په حيرانتيا يې ماته را وکتل زما نظر هم د پلار و سترگو ته ځېر
پاتې شو، د سترگو لاندې يو دوه کوچني خطونه او دوه غټ خطونه د تندې او
وريځو په منځ کې له ورايه ښکارېدل چې تندې يې ورته لا زيات تريو او بوډا معلومه
وې. پښه مې مخکې ولانږه او هملته د دروازې خوله کې ودرېدم خو مور مې د پلار
خواته ټيبله کړم، يو شئ زما په ستوني کې و او د ساه اخيستو لاره يې راتنگوله، يو
شئ چې زړه يې رانيولې وه، يو شئ چې د سترگو ديد يې راکم کړې وو او نه يې
پريښودلم ترڅو د پلار هغه مات شوي او بوډا شوي څهري ته سم وگورم.

يو شئ چې زه يې پوهه ولم چې يوه مياشت ډېره موده ده، يوه مياشت يو عمر دې،
يوه مياشت يو ژوند دې يوه مياشت زما د پلار د هغه ځوانۍ څخه د داسي ناڅاپه
مات کېدلو انځور دې. زه هملته د کوټې منځ کې ولاړه وم او اوښکي مې پر مخ
رابهېدلې چې پلار مې په ستونزمن انداز ځاي کې کېښناست او د لومړۍ ځل لپاره په
بېحد مينه ناک انداز يې خپل لاسونه خلاص کړل ترڅو زه يې غېږي ته ورشم، خو ما
يو گام لا د هغه خواته وانځيستلې شو، مور مې په زوره د هغه خواته ټيله کړم او د
پلار لاسونه مې زما پر اوږو راچاپير شول او زه يې غيږه کې ونيولم، تندي را ښکل
کړو، خو زه لا تراوسه په حيرت کې وم.

هم خپل د پلار د دې دومره ناڅاپه مهرباني څخه! او هم د دې څخه چې په يوه
مياشت کې څنگه تر دې حده بوډا شوې؟ هېڅکله پلار مې غيږه کې نه وم نيولې،
تازه مې سر خلاصيدو په مطلب د امن او پناه غيږه! دا غيږه ماته د پناه او امن ځاي
وو. د څو شېبو وروسته پلار مې خپل د غيږې څخه جلا کړم او داسې حال کې چې
د دويم ځل لپاره يې زما سر ښکل کاوه په خوشحالي او مهرباني وويل: څنگه يې
زما کوچني پيشوگۍ؟ ولې دومره ډنگره شوي يې؟ مريضه خو نه يې؟

د پلار په راکړې لقب ژړا مې لاسې زور ونيوه، 17 کال کېدل چې پلار راته نور نه و
ويلې کوچني پيشوگۍ! شايد په ظاهره يو بې معنا لفظ وو خو دا لفظ زما لپاره
دومره د ارزښت وړ و چې حد يې نه درلود، پخوا هر وخت به چې کله پلار راته نارې
کړل "زما کوچني پيشوگۍ چيرته ده؟" نو ما به فکر کاوه د ټول نړۍ بختوره جنۍ
زه يم. خو 17 کاله کېدل چې د دې لفظ څخه محرومه وم، 17 کاله کېدل د دې
غيږې او د دې مينې څخه محرومه وم. زما د ژړا په لېدو پلار مې بيا غيږه کې
ونيولم او په خدا يې وويل: اي جار، جار د دې اوښکو څخه دې داسي مه ژاړه،
وگوره رک روغ يم هېڅ شئ نه دې راباندې شوي.

مور مې د کوټې منځ کې ولاړه وه او موږ پلار او لور ته چې لکه د کلونو وروسته مو
يو بل لېدلې او داسي مو سره ژاړل په مينه، مينه راکتل چې پلار مې ورباندې غږ کړو

او ويې ويل: چيرته دې هغه ستا زوم جان؟

مور مې په خندا وويل: تر پرون خو ستا زوم جان وو نن بيا څنگه زما زوم جان شو؟
د مور په خبره مې پلار کرار وخنډل او ويې ويل: ځکه چې زما لور يې سمه نده
ساتلې نو ځکه مې ستا زوم جان کړو ترڅو وکولې شم لږ ورباندې زړه خالي کړم.

د پلار په خبره مې کراره وخنډل، چې هغه خپل و څنگ ته کينولم او همغسې په
خوش اخلاقي د مور سره لگيا شو، باور مې نه کېدو دا دې زما همغه بد اخلاق پلار
اوسېږي؟ د پلار دا خوش اخلاق او خوش طبع څهره په زرهاو کلونو کې يوځل
نصيب کېدل او نن لکه چې د همغه ورځو څخه يوه وه!

پلار- زه خو په دې گوډه پښه تر ميلمه خانې نشم درتلې، فاتح خو څه بيگانه نه دې
ورته ووايه چې دلته دې راشي.

د پلار په خبره مې مور د سمدې پر ويلو له کوټې ووته، ما د سترگو له کونج د پلا د
پښو خواته کتل ترڅو وگورم څومره خوږه شوي؟ خو پلار مې کمپل پر ځان اچولې
وو او ماته نه ښکارېده، زما د نظر په لېدو د پلار پام مې هم زما خواته شو او په
مهربانه لهجه يې وويل: څنگه دې د کاکا کور دې؟ کاکا، خوانېې، ايندروگيانې، فاتح
او دهغه کورنۍ ښه چلند درسره کوي؟ کوم ستونزه خو نلري؟

د دې څخه مخکې چې زه کوم ځواب ورکړم فاتح د الهام او احمد سره کوټې ته
راننوتل، الهام زما په لېدو چې د پلار څنگ ته ناسته وم په خندا وويل: هې، هې نو
لکه چې ټکني لور يې راغله نور نو د دې نائکه زوي حيثت صفر شو؟
د هغه په خبره پلار مې کرار وخنډل او ويې ويل: شابه هلک ته مې د سترگو څخه
پناه شه، چې دا يوه مياشت کېږي زما د سترگو وړاندي ښکته کېږي عصاب دی
راخراب کړل.

د پلار په شوخ لهجه ټولو وخنډل او الهام لکه يو ماهر اکټر پشان چغي او بوغي پيل
کړل او لا يې موږ خندا کولو ته وهڅولو، د الهام او پلار په خبرې مې د زړه د خلاصه
د يوه مياشت وروسته خنډل چې د يو چا دروند نظر مې خپل په ځان احساس کړو،

سر مې چې وگرځه وو نو نظر مې په فاتح ولگېده چې په څېر، څېر يې زما خواته راکتل، د هغه د نظر په لېدو مې تندې تروش کړو او مخ مې ورڅخه وگرځه وو، هغه حق نه درلود داسې يو مهم موضوع زما څخه پټه کړې، دا زما د پلار د ژوند او مرګ مثله وه او بيا پټ کول هم يو حد لرې يوه ورځ، دوي ورځي يو هفته، دوه هفتي نه دا چې يوه مياشت داسې يو مهمه خبره زما څخه پټه وساتي، زه په همدې فکرونو کې وم چې د پلار په غږ د سترګو له کونجو مې بيا د هغه خواته وکتل.

پلار- ته څنگه يې فاتح زويه؟

فاتح خپل ستوني صاف کړو او د پلار سره په خبرو لگيا شو، حسنا نه وه راغلې او مور مې يوازي ځان آشيږخانه کې لگيا وه، لځايه پاڅېدم او د مور مرستي ته مې ورغلم، مور مې د مرستي کولو څخه منع کړم ويل يې تازه ناوي مې راوستي يې کار ته به لاس نه وهي، او ما خندل د مور په دې خبره. هغې به تل په زوره زه کار ته پاڅولم او نن يې ويل کار مه کوه، مور چې هرڅومره منع کړم بيا هم ما د قورمې دېګ راوخيست او د غابونو په جوړولو لگيا شوم او همغه حال کې مې پوښتنه وکړل: حسنا مو ولې نه ده راغوښتي موري؟

مور مې ژوره ساه واخيستل او په تاسف يې وويل: پرون مې ورته زنگ و واهه ويل راځم خو نن چې بيا مې زنگ و واهه ويل موږ ته ميلمانه راغلې او نشم راتلې. په مشکوک انداز مې وپوښتل: دومره لوی کور کې يوازي ميلمانه د دې په غاړه وه؟ مور- نه خبره د ميلمنو نه وه.

د مور خبرې بل ډول ښکارېدل، شکمن شوم چې په حسنا څه شوی نه وي، نو ځکه مې مخ د مور خوا ته وگرځه ترڅو ورڅخه وپوښتم خیرت خو دی؟ چې مور مې په کرار غږ داسې حال کې چې د وريزو لپاره يې مجمي په ټوکر پاک کول ويې ويل: سړي د زور د اوریدو طاقت نلري، هغه هم د يو ښځې څخه يې خو بيخې نلري.

زما خواته راوکتل او ويې ويل: که تاسو فکر کوي په زور سره به وکړي شې خپل خبره پر هغوي ومې نو دا ستاسو لويه غلطۍ ده. که خدای ښځه او سړي د زور

آزمینست لپاره پیدا کړې وایې نو دواړو ته به یې یوشان زور او ځواک ورکړې وایې
نه دا چې ښځو ته ناز او نرمې ورکړي او سړیو ته د مټو زور او ځواک!

پوهه شوم چې حسنا ضرور خپل د خاوند سره جنگ کړې، خاوند یې همداسې وو هر
کله به چې لږ جنگ جگړه به یې په منځ کې راغله نو حسنا یې زموږ کور ته نه
پرېښودل. لږ مې خیال راحت شو ځکه پوهېدم د حسنا خاوند داسې بد انسان نه دې
چې لاس ورباندې پورته کړې یا هم کوم زیان ور ورسه وې، نو ځکه په شیطنت مې
ووېل: خو کله ناکله همدا سړي په هېڅ لاره او چاره ندې، په هېڅ صراط المستقیم نه
دې، زموږ خبره بیخي مې نه! نو مجبور لږ د زور څخه کار واخلو کته؟
مور مې بغیر له دې چې زما د پوښتنې ځواب راکړي ویې پوښتل:
مور- پوهېږي دویم ښځه ولې په اکثریت نارینو د لومړۍ میرمنې څخه زیاته کرانه
ده؟

بغیر د څه ویلو مې وروکتل چې زما په خاموشۍ مور مې سر وښوراه او ویې ویل:
ځکه دویم ښځه ډېر ناز او نخرې کوي! او سړي د ناز او نخرې پسې لیونی دې نه د
زور او جنجال! هغوي خپل پشان جنجالي، غوسه ناک او قهرجنه میرمن
نغاړې، هغوي مینه ناک، ناز او عشوه داره ښځه غواړې هغوي هغه جنۍ غواړې چې
پر دوي سل من ناز او نخرې وکړې او د دې ټولو څنګ ته د هغوي خبرو ته هم غوږ
شې او مینه محبت وکړې، دا ښځې هغه ښځي دې چې سړي ورته نوکري کوي او
چمتو دې د دوي لپاره خپل ځانونه و وژني ...

په حیرت مې خپل د مور خواته وکتل خو څو شېبو وروسته پر شونډو مې نړۍ
مسکا راغله عجیب نه ده داسې خبرې وکړې، زما مور هغه ښځه وه چې زما د پلار
پشان سرکش سړی سره یې یو عمر تیر کړې وو او هغه یې ځان ته رام کړې وو، د
لومړۍ ځل لپاره د مور خبرې راته د فکر وړ وگرځېدې! ما تل د هغې خبرو ته چې
ویل یې میره دې داسې دې او میره دې هغسې دې دومره توجه نکول او تل به مې د

هغې خبرې د غوږ شاته اړول، خو نن مې غوښتل ورڅخه واورم، شاید ځکه چې خپل ځان مې هم په همغه شرايطو کې لېده؟

غوښتل مې ورڅخه مشوره واخلم البته غیر مستقیم نه مې غوښتل فکر وکړې چې زما او فاتح منځ کې کومه خبره ده او انديښمنه شې، که څه هم ما او فاتح دا یو میاشت اوربند کړې وو خو دا اوربند دایمي نه وو، لکه همدا نن چې په یوه خبرې بیا ما ورڅخه مخ ونیو او هغه هم تندې تروش کړو ما نه غوښتل زموږ ژوند دي داسې مخکې لارښي ما د فاتح حالت د تل لپاره د دې یو میاشتي پشان مهربان غوښت خو نه پوهېدم څنګه دا کار وکړم؟

د خندا په لهجه مې وپوښتل: ستاسو زیاتر خبره د ښځو په اړه وه موری! که مثال د خبرې سړی قصد د جنگ ولرې او نه په ناز وي نه په نخره بیا د هغه سره ښځه څه وکړې؟

زما په خبرې مور مې د مجمو پاک کولو څخه لاس واخیست په څېر نظریې او د څو شېبو خاموشي وروسته یې وویل: یوه هوښیاره ښځه باید په هر حالت کې خپل د خاوند طرفدارې او حمایت وکړې پوهیږی ولې؟

مور خوا ته مې وکتل چې هغې کرار وویل: ځکه چې سړیان ټول کارونه د ښځو څخه زده کوي، بلخصوص د ژوند په اول کې. هغه ستا د کارونو هیندار ده هر کار چې کوي هغه ځواب به کوري نو ښه کار وکړه چې ښه نتیجه وگوري، صبر وکړه، مینه ورکړه، احسان یې ومنه، احترام ورته وساته، نو هغه به هم په بدل کې همدا شیان درکوي، خو که ته په تمه اوسېږي چې هغه دې پیل کوونکي ددې شیانو وې نو د گوتو په شمار سړیان پېدا کېږي چې لومړي پیل وکړې ...

د مور خبرو فکر کولو ته اړ ویستم، ما تل ځان سره ویل ولې باید ښځه په یو اړیکه کې ځان ښکته راوړې او ولې هغه باید وهل، رټل، کنځل وزغمي ترڅو خدای هغه نر ته هدایت وکړې او ښه شې؟ ولې باید تل صبر کول زموږ ښځو لخوا وې؟ نو ځکه مې ځان کم نه راوړو خو د هغه گوتو په شمار سړیانو څخه چې مور مې یادونه

ورځخه وکړه یو یې فاتح وو چې ماته یې ځان ښکته کړو او لومړۍ هغه د صلحي لاره ونيول! نو اوس حق زما وو چې خپل د ضد څخه راښکته شم او یوڅه؛ پېر همه نه یوازې یوڅه د مور په خبرو او نصیحتونو عمل وکړل او کوښښ وکړم د ضد او مرورتیا لځایه د فاتح په خبرو او کارونو سر وخوځوم.

ږوږۍ مو تیاره کړل سرخان مو د مور پلار کوټه کې هوار کړو، د غابونو وړلو وخت کې الهام او احمد راغلل او د مور په زیات ویلو زه لارم کوټې ته، کوټې ته په ننوتلو پلار مې خپل وڅنگ ته د کښېاستلو اشاره وکړل او زه هم هملته کښېناستم د فاتح خواته مې وکتل تندی تروش وو، او په خاموش نظر یې دوه سترګې لاندې غالي ته نیولې وه. ږوږۍ راغله او فاتح په همغه تروش تندی او بغیر د څه ویلو په ږوږۍ خوړلو لګیا شو، پلار او مور مې هم هر یوه دغه کې زما و مخ ته یو شې کیخودو او ویل یې وخوړه دا ستا خوښېږي، زړه مې غوښتل د مور کړې نصیحتونه همدلته عملې کړم!

نو ځکه خپل د مخ څخه مې د غواي د قورمې غاب د فاتح خواته ونيو او ومې ویل: اوممم واخله ستا قورمه زیات خوښېږي.

زما په دې کار فاتح په ځیر ځیر راوکتل او بغیر د څه ویلو یې غاب راڅخه واخیست، خو په ښکاره مې ولېدل چې تندی یو څه ورین شو او مسکا یې پر شونډو راغله، باور مې نه کېدو چې د رښتیا زما دومره یو کوچني محبت د هغه حالت دومره ښه کړې اوسېږي؟ تشویق شوم ترڅو نور هم امتحان کړم، کیلاس اوبه مې مخې ته ورته کیخودل، دا یوه میاشت کې پوهه شوی وم چې فاتح د ږوږۍ خوړلو وخت کې ضرور وچ ږوږۍ راخلي یو رقم عادت یې وو چې د ورېزو خوړلو وخت کې لا گوله د وچي ږوږۍ سره کول او هسې نخوړل.

نو ما هم خپل د مخ څخه ږوږۍ د هغه خواته ورکړل، او حیرت مې هغه وخت وکړو چې هغه خپل د مخ څخه د بانجان غاب بغیر د څه ویلو زما و خواته را ټیله کړو! د هغه په دې کار په حیرت او مسکا مې وروکتل ..

د ډوډۍ خوړلو وروسته چاي راغلو او د تل پشان سپړيان لگيا شول په سياسي بحث کې او زه و مور مې لارو خپل کوټي ته، خپل د کوټې په لېدو عجيب احساس مې درلود شاوخوا مې په زړه تنگي کتل هرڅومره ښکلی او بهترينه ځاي ته انسان لارښې بيا هم انسان هېڅکله هغه ځاي نشې هېر کولې کوم ځاي کې چې خاپوړي کړې وي، خپل د کتابو د الماری خواته لارم خلاصه مې کړه خالې وه هېڅ شئ پکې نه وه په خندا مې مور ته وويل: تل مو ويل دا الماري دې راکړه زه پکې د اشپزخاني لوبښي کېږدم، ما ويل زما د تلو سره سم به مو راخيستي وي، خو دا خو لا تراوسه همدلته ده.

مور مې په حسرت راوکتل او ويې ويل: زړه مې ونشو. څه مې و نه ويل چې مور مې کرار وپوښتل: خوشحاله يې بلقيس؟ مخ مې وروگرځه وو، که يوه مياشت مخکې وايې ضرور مې خوله خلاصول او درې زره طعني، پيغورنه مې ورکول او ضرور مې ورته ويل "چې تاسو غاړه کې بوج وم چې داسې مو ژر ځان راڅخه بيغمه کړو او ما څه کوي تاسو به ښه خوشحاله ياست" خو اوس د دومره خبرو وروسته پوهېدم داسې خبري کول ماشومانه او بې منطق وي، په نړۍ مسکا د مور خواته وگرځېدم او ومې ويل: خوشحاله يم مور، راضي يم خپل د ژوند څخه. تاسو زما غم مه کوي دا ووايست چې کله به لخيره دې کور ته انگور راوړې؟

زما په خبره د مور تندي تروش شو او په خفه لهجه يې وويل: نه پوهېږم زما خو بېحد زړه غواړې ژر تر ژر الهام ته واده وکړم او دې کور ته انگور راوړم ترڅو هم زما لاس سپک شې او هم به د الهام کور ودان شې خو هغه يې نه منې، د ماسټري غواړم وکړم، يو سم کور او ژوند غواړم جوړ کړم او وخت يې نه دې، او داسې نه دې او هغسې نه دې پر بهانو ما او ستا پلار شاته، شاته کوې کله ناکله فکر کوم هسې نه دا بهاني د دې لپاره کوې چې پر کوم جنۍ مټين دي؟

د مور په خبرو زما زړه کې هم شک وولید، امکان یې زیات درلود د اوس وخت هلکان وه هر چا غوښتل خپل پر خوښه او خپل په زړه واده وکړي زما رقم خو نه وه چې د ماشومتوب د بل په نوم وم او د هیچا په اړه مې د فکر کولو جرئت لا نه درلود مینه کول خو لرې، ناخپه زړه مې راته وویل "ایا تا د فاتح څخه بهتره کس پیدا کولې شو؟ تعلیم یافته، با سواده، بنایسته، اوس هغه دې خوش اخلاق شوي هم دې نور څه غواړې؟" د دې فکرونو په راتلو نرۍ مسکا مې پر شونډو ښوره شوه لکه چې لارم لیونی شوم خپل ورباندې عیب لگوم او خپل بیا ورڅخه تعریف کوم!

تر ډېره د مور سره ناسته وم او مجلس مو کاوه، نه پوهېږم ساعت به څو بجې وو چې فاتح د تلو غږ وکړو، که څه هم مور او پلار مې زیات تېنګار وکړو چې ناوخته ده او شپه پاتې شې خو فاتح غوښتل لار شې، او په سترګو، سترګو کې ماته ویل چې انکار به نکوي او راځه، د هغه د داسې نظر په لېدو ما هم کوم مخالفت ونکړو او د تلو لپاره مې حجاب ته لاس کړو، که څه هم ډېر مې زړه غوښت هغه شپه د دومره مودي وروسته خپل د پلار کور ته پاتې شم.

خو د فاتح د زړه په خاطر مې د مور او پلار غوښتنه رد کړل او د ټولو سره مې خدای پاماني وکړل او د فاتح پسې روانه شوم، فاتح موټر روښانه کړو او د کور لاره یې مخ ته ونيول، په لاره کې زما دومره خوب راتلو چې سر مې پر چوکۍ تکیه کړې وو او سترګې مې پټې، پټې کیدل.

فاتح څو ځله د موټر د ښیښې څخه زما خواته راوکتل او لکه د یو خبري په کولو او نه کولو کې چې زړه نازېه وی؟ خو اخر طاقت یې ونشو او ویې پوښتل: ښه خو یې؟

بغیر د څه ویلو مې وروکتل چې هغه په خندا وویل: ما فکر کاوه له دې چې داسي موضوع مې درڅخه پټه کړې وه تر یوه دوه میاشتو به بیا ...

د هغه خبره مې ورپرې کړل او ومې ویل: زما جنگ به وي؟

فاتح د سترګو له کونج راوکتل چې ما په پوسخند وویل: زه دومره هم جنگېره نه یم، او هو ستا د هغه کار څخه خفه یم خو جنگ کول کوم ستونزه نه حل کوي.

فاتح څو شېبې بغير د څه ويلو څخه مخامخ ته وکتل او بيا يې کرار وويل: دا پرېکړه زما نه وه، ستا پلار او کورنۍ وويل خبر مه ورکوه، نو ما هم څه ونه ويل.

دومره خوب راتلو چې د خبرو د پورته ښکته کولو او بحث کولو حوصله مې نه درلود نو ځکه مې خپل خوله بنده کړل او چوپه شوم، کور ته تر رسيدلو نه نور ما کومه خبره وکړه نه فاتح. کله چې کور ته ورسيدو نيمه شپه وه ټول ويده وه موږ هم بغير د کوم شور ماشور څخه خپل د کوټې خواته روان شو، همدا چې پر پالنگ ځملمېدم نو احساس مې وکړو چې سترگي مې د زيات خوب له لاسه يو پر بل پسې و موبښتي، غوښتل مې ويده شم چې د فاتح غږ مې خپل وڅنگ ته واوريده چې راغږ يې کړل.

فاتح- يوه خبره مې درته کول!
ستړگي مې په زوره خلاصي کړې او ومې ويل: اه هغه گډ خوب هم زيات فايدي درلود.

د فاتح د خدا غږ مې واوريده چې کرار يې وويل: لکه څنگه فايدي؟
— لکه دا چې هغه وخت هر وخت زما خوب راغلې وايې نو ته هم اتومات ويده کېږي، او خبري مو د خوب نړۍ کې کول.
فاتح- امممم خو افسوس چې هغه ښکلې وختونه پاي ته ورسيدل او مجبور په رښتيني نړۍ کې يو دبل سره خبري وکړو نو راپاڅه شابه.

د هغه شپي وروسته چې فاتح په هغه بد ډول له خوب راويښه کړم، او هغه عجيب غريب پوښتني راڅخه وکړل تر نن چې يوه مياشت روڅخه تېرېدل، موږ دواړه نور هغه د خوب نړۍ ته نه و تللې، ما خو بيخي دا يوه مياشت کې له سر کوم خوب نه و لېدلې، مانېام به ويده کېدم او سهار به راويښه کېدم، بس هېڅ داسي عجيب، غريب يا حتا عادي خوب مې لا نه و لېدلې دا يوه مياشت کې.
فاتح- پاسېږي او کنه؟

ما یو بد عادت درلود کله چې به خوب راغلو نو حاضره وم ټول نړۍ اوبه ویسي خو
ما دی خوب ویسي، او اوس هم همغسې کلک خوب نیولې وم په چونگ، چونگ او بد
اخلاقي مې وویل: ته وځدای پریږده ویده شم، هر خبره لرې سبا سهار یې وکړه.

دا ځل مې د فاتح ساه خپل د غوږ څنګ ته محسوس کړل او بیا د هغه لاسونه چې
زما څخه چار چاپېر شول او زه یې خپل غیږه کې ونیولم. همدا چې سر مې د هغه په
سینې برابر شو او د غوږ لاندې مې د هغه د زړه درزا واورېده داسې مې محسوس
کړل لکه یو مور چې خپل د ماشوم د ویده کولو لپاره "الله هو" وایې، همدومره د
آرمښت او سکون څخه ډکه، فاتح لګیا وو یو څه یې زما د غوږ څنګ ته ویل او ما
یوازې ورته اهوم، اهوم ویل، د فاتح اخرې خبره چې د پوره ویده کیدو مخکې مې
واورېدل هغه د فاتح کراره زمزمه وه چې ویې ویل:

فاتح- نن ماښام مهربانه او هوښیاره شوي وي، د ماشومانو پشان دې شخ ونکړو بلکې
د یو تعلیم یافته، باسواده، عاقل او بالغ ښځې پشان دې رفتار وکړو، او زما زیات
خوښ شو، لومړۍ ځل لپاره مې احساس وکړو چې کولې شم خپل په کارونو کې
درڅخه مشوره واخلم بغیر له دې چې و وېرېږم چې ته به اوس ضد وکړې او یا به
کار خراب کړې.

ژوره ساه مې ورڅخه احساس کړل چې سینه یې پورته ښکته شوه او بیا داسې حال
کې چې زما د سر ویښتیا یې ښکل کول د پخوا څخه لا په کراره غږ یې وویل:
غواړم یو تازه پیل وکړم ستا سره زما بدماشې پیښوکی...

شبښم وګوره نور څو نفر پاتې؟ —

زما په خبرې شبښم په ستړیا خپل نظر خپل په لاس کې د موجود نسخو څخه

واخيست او په دروغي ژړا يې وويل: نه يم خبره خو زه مړه شوم بلقيس! په قران د سهار څخه تراوسه په دوه پېښو ولاړه يم او اخوا دېخوا خُغلم راخُغلم د هغې په ستړي لهجي مې وخنډل او ومې ويل: يو ساعت نور پاتې وگوره که ښځې ډېرې وې نو ورته ووايه نيم نور دې سبا راشي زما په خبري شبنم په همغه ناراضه څهره لځايه پاڅېده او بيرون ولاړل، چې ډاکټري سپيدي و ماته راغړ کړل.

ډاکټر سپيده- بلقيس جانې د دغه ميرمني سونوگرافي وکړه او وگوره چې د ماشوم جنسيت يې څه دي؟

د سمدې پر ويلو له چوکۍ پاسېدم او د کوټې هغه بلخوا چې يو کټ د سونوگرافي د ماشين الاتو سره يوځاي کيځودل شوي و لارم، او هغه جنۍ چې ډاکټري راته د سونوگرافي د اخيستلو لپاره ښودلې وه، په کراره گامونو زما خواته راغله پرده مې پورته کش کړل او هغې ته مې وويل چې په کټ ځملمېږي او خپل خيټه لوڅه کړې، جنۍ راغله د عمر څخه ماشومه نه وه، او دا يې لومړۍ ماشوم هم ماته نه ښکاره کېدو! ځکه بېحد په دې شيانو پوهه وه لکه ډېر چې لېدلې اوسېږي؟ بغير د څه ويلو په کټ ځملمېدل، او خپل نس يې چې د څلور پنځه مياشتو ماشوم پکې ښکاره کېدو لوڅ کړو، ما لا د سونوگرافي شيان سم کړې نه وه چې هغې راته په خدا وويل: ډاکټر صايبي که د لور زېرې دی راباندې وکړو نو هر څه چې غواړې درته اخلم يې!

د هغې په دې خبره حيرانه شوم او فکر مې وکړو چې سم مې خبره ورڅخه نه ده اورېدلې نو ځکه مې وپوښتل: د لور زېرې که د زوي؟ زما په خبري هغې وخنډل او په همغه خوش اخلاقي وويل: د لور زېرې، ماشاله درې زامن لرم خاوند مې ويل يوه لور راته راوړه او نور اولادونه بس کړه.

په خدا مې وويل: لومړۍ ښځه يې چې وايې د لور زېرې راباندې وکړه، دلته چې څومره ښځې راځې تول زارۍ کوي او وايې چې د زوي زېرې وکړه.

زما په خبرې هغې کرار وخنډل او ویې ویل: ولای څه ووايم زما خپل هم هلک خوښېږي خو څه وکړم چې خاوند مې وايې لور غواړم.

نور مې څه ونه ویل که څه هم ډېر پوښتنې مې ذهن کې وه خو خاموش شوم، د سهار څخه تراوسه د دومره ښځو سره مې خبرې کړې وه چې نور د یوه اضافه خبرې ځای مې مغزو کې نه درلود، د هغې ښځې ماشوم هلک وو، کله چې ورته ومې ویل لږ خفه شوه خو د شکر هلک د خدای نعمت دې پر ویلو له کټ پاڅېده، زه هم بیرته خپل د چوکۍ خواته لاړم او کښېناستم د بل مریض د راتلو په تمه.

درې میاشتي کېدل چې دلته مې کار کول پېل کړې وه، د هغه شپې وروسته سهار چې هرڅومره فاتح ته مې وویل ماښام دې څه ویل غوښتل؟ خو فاتح راته خبره ونکړه غرمه خواته د کار څخه وخت راغلو او راته ویل یې راځه یو ځای دې وړم! کله چې موټر کې کښېناستم نو راته کیسه یې وکړل، فاتح غوښتل خپل د مشر ورور مصور څخه ویش واخلي او تنها کور ونیسي، او دغه خبره هغه ورځ فاتح مشر کاکا ته کړې وه نو ځکه کاکا فکر مند غوندي وو، فاتح غوښتل د ویش وروسته پلار، مور او دواړه خویندې زموږ سره ژوند وکړي! فاتح راته خپل د مور د بد اخلاقو او له دې چې عايشه ماته دومره پورته ښکته کول دلیل وویل.

زما د خوابنې دوه زامن خارج کې وه او د مشر زوی مصور ښځې زر بې بې نور نه غوښتل د خوابنې او خسر سره ژوند وکړي نو ځکه یې بهانې کول او زما د خوابنې سره یې کله ناکله جنگ کاوه، او زما خوابنې فکر کاوه چې درې زامن خو مې د لاس لارل او یواځې ورته فاتح پاتې وو او هغې فکر کاوه چې زه یوه نازولي او خود سر جنۍ یم او د خوابنې، خسر د ساتلو نه یم نو ځکه یې غوښتل خپل ورېره عايشه فاتح ته وکړي ترڅو دا وساتي! که څه هم فکر یې بیحد غلط وو خو زړه مې ورباندې وسوځېده، په دې ټولنه کې د یوې ښځې حیثیت که په هر مقام او رشته کې اوسېږي د پښو لاندې دې او ورباندې ظلم او ستم کېږي.

هغه که د مور په حیث وې، د ښځې په حیث وې، د خواښې په حیث وې، د لور په حیث وې، د خور په حیث وې، که په نور سلگونو او زرگونو رشتي او حیثیت کې اوسېدې بیا هم ورباندې ظلم کېږي. د پلار په کور که جنۍ اوسېږي وروڼه او پلار یې د هغې د رضایت بغېر واده کوې، کله چې واده شې لومړۍ خو د خاوند، خواښې، خسر، لیوره، د لیوره د ښځو منت به وږې او خدمت به یې کوې کله چې د خواښې، خسر څخه ویش واخلې بیا خپل د ماشومانو په غټ کولو، درس ویلو، ساتلو کې خپل د زړه ویني و څښې، خپل د سر وښتیا سپین کړې او خپل د بدن هډوکي ورته خاوري کړې کله چې اولادونه غټ شې لورگانې به د هغوي د بخت پسې واستوي او د زامنو د واده وخت چې کله راشې نو همغه اولاد چې دې د زړه په وینو لوې کړې وي همغه زوی خپل د ښځې لپاره یا هم په زر نورو بهانو خپل همدا زاره مور او پلار لرې غورځوي، او شاته ورته گوري هم نه. ایا دا بې انصافي نه ده؟

فاتح ویل زه مې مور، پلار او دواړه خویندې خپله ساتم خو زړه نا زړه وو لکه چې زما د ریکشن څخه په وېره کې وو، هغه هم خپل د مور پشان فکر کاوه چې شاید زه بې شرمې وکړم او انکار به وکړم، خو کله چې ما ورته دلدارۍ ورکړل او ورته و مې ویل که ستا د مور دا ټول ضد او جنجال په همدې خاطر وو او نور زما سره په زړه کې کومه کینه او دښمني نلري زه هغه خپل په سترگو ساتم، ستا پلار زما کاکا دې او ماته د پلار حیثیت لرې، او زه به یې خپل د پلار و مور پشان وساتم. کله چې مې دا خبري فاتح ته وکړل نو هغه دومره خوشحاله شو چې سترگي د زیات خوشحالی څخه ځلېدل څو ځله یې زما تندی ښکل کړو او جان او قربان یې راته وویل، او بیا د هغه کور خواته یې ویوړم چې ده اخیستي وو.

درې منزله لوي کور وو البته باید ووايم تعمیر وو نه کور، ځکه حویلې نه درلود درې پوره ودانۍ وه د هغه تعمیر لاندې منزل فاتح پوره ماته روغتون جوړ کړو! البته ځکه چې زما رشته یوازې قابلگي وه او نور د ښځو په امراضو مې سر نه خلاصیدو نو فاتح خپل د ملگري ښځه چې ډاکټره وه دلته راوړل د سر طبيبې په توگه، هغي مریضان کتل دوا یې لیکل او ما یوازي سونوگرافي او د ماشوم ولادت کاوه البته ما

او شبنم، يو څو نور انجونې هم راغلې وه چې زياتره يې د همدې ډاکټرۍ سپيدي خپلوان وه، ښه لايقه ډاکټره وه داسې چې په راتگ يې په يوه مياشت کې ښځې ورته په صف ودرېدل او موږ ته يې د سر گړولو وخت لا نه راکو، د همدې تعمير په دويم پوړ کې مشر کاکا، زما خواښې او د هغې دوه لورگاني اوسېدل! او دريم پوړ کې زه او فاتح.

که څه هم په لومړۍ مياشت زما خواښې دا ټول کارونه زما د سر لاندي بلل او سم جنگ جهاني راسره وکړو خو کله چې غور يې وکړو او پوهه شول چې ټولو دا شړلې ده او همغه جنۍ چې دې د رنگ څخه لا بد راتلو دا ساتي، نو کرار کرار زما سر يې د صلحي لاره مخي ته ونيول، اوس هم کله ناکله چې حوصله يې تنگه شې راځې دلته زما وڅنگ ته او د راغلو ښځو سره مجلس کوې دلته هم د خدای مجلسي ښځې راځې، يوه ورته خپل د انگور کيسې کوي چې ماشوم يې نه پيدا کېږي بله ورته خپل د لور کيسه کوې او څه خو ورته خپل د ژوند د بد يا ښه حال داستان بيانې وي او دا هم ورته غوږ نيسي، خلاصه چې ښه سات يې تېر دې حتا کله ناکله راځې د سونوگرافي په وخت کې زما و څنگ ته درېږي او پوښتنه کوې چې ماشوم هلک دې او که جنۍ؟

هر وخت چې ورته ووايم هلک دې نو دومره خوشحاله کېږي چې حد نلري، خو کله چې ووايم جنۍ ده نو خفه کېږي حتا په سلگونو ځله يې د هغه ښځو سره ژړلې چې ما به ورته ويل ماشوم مو جنۍ ده! هر کله چې ورته ووايم ولې داسې کوې؟ نو وايې که جنۍ زيات راوړي بيا خاوند يې ورباندې بله ښځه کوي، او د دې ژوند خراب کېږي.

خپل د خواښې د دې خبرې به مطلب سم نه پوهېدم يوه ورځ مې د فاتح څخه پوښتنه وکړل او هغه راته کيسه وکړل چې زما د خواښې مور اوه انجونۍ نړۍ ته راوړې وه او د هغې پلار د دې په مور بله ښځه کړې وه د مور بڼه يې د دې د مور او خویندو سره ډېر بد چلند کاوه نو ځکه دا داسې احساس کوې که هر چا لور راوړل نو

د هغې ژوند خراب کېږي، په دې څو میاشتو کې ما خپل د خوابنې هغه څهره ولېده چې هېڅکله مې باور نه راتلو چې دې ښځې دې دومره ستونزي گاللې وي! او باور مې هم نه راتلو چې یوه ورځ به زه دا دومره مهربانه وگورم! همدي فکرونو کې غرقه وم چې د کوټي بهر د جنجال غږ مې واورېده، په تلوار لځایه پاڅېدم او د بیرون خواته لاړم ...

یوه ښځه چې د څهرې څخه د اطرافو ښکارېده او غټ بخمل کمیس یې اچولې وو او پر زړه و تندي شنه خالونه وهلې وه په بېحد ټنډه لهجه د شبنم سره خبرې کول، په تلوار د هغوي خواته ورغلم شبنم مې د اوږې څخه ونيول او ومې پوښتل چې څه ستونزه ده؟

شبنم په غوسه د هغې اطرافي ښځې خواته وکتل او په کرکجه لهجه چې ما عمر کې د شبنم څخه نه وه اورېدلې وې وویل: بلقیس دې ښځې ته ووايه چې د دې ځای څخه لاړه شې.

په حیرت مې د شبنم خواته وکتل هغه مې هېڅکله داسې نه وه لېدلې، د دې څخه مخکې چې زه کوم څه ووايم هغه اطرافي ښځې په جنگ کوونکي انداز وویل: ته به بد وکړې چې ما د دې ځای څخه وباسې، ستا پلار ما د دې ځای څخه نشې ویستلې، ته صبر زه خپل زوی ته راغږ کړم ترڅو ستا فح** کار دروکړي..

دا ځل مې په خلاصه خوله د هغه ښځې خواته وکتل چې په تلوار د دباندې خواته روانه شوه، د شبنم خواته مې وکتل او د دې څخه مخکې چې زه کوم څه ووايم هغې په غوسه وویل: کرکه لرم له داسې خود پسند، مغرور خلکو څخه، ماته یې داسې راکتل بلقیس لکه زه چې نوکره يم، ژر تر ژره دا ددې ځای څخه وباس..

د شبنم خبره لا نه وه پوره شوي چې هغه بوږنې ښځې یو سړی د لاس څخه نیولې دننه راوړو ما په تلوار خپل ټیګری پر مخ کښ کړو او هغه ښځې ته مې وویل: خاله جانې دلته زنانه ځای دې ولې مو نر رانویست؟

بيا مې هغه سړې ته چې د سر وشکلک څخه طالب ښکارېده او کلاشنکوف يې هم پر اوږه وو مخ واړو، د هغه په داسې ځير، ځير کتو وډاره شوم او په لږزنده غږ مې وويل: وروره دا زنانه ځاي دې بهر لاړشې.

د هغه د کوم ځواب راکولو مخکې هغه اطرافي بوډې ښځې ما ته خوله ونيول او داسې بې ادبانه لهجه يې راسره وکړل چې يوازي مې ورته کتلې شو بغير د يو لفظ ويلو څخه، هغې موږ ټول له الف څخه نيولې تر يا ټول موجوده پرسونل ته يې بد لمنۍ وويل بيا يې خپل زوی موږ ته مخ ته او شاته کړو او ويې ويل چې دا طالب دې يا زما انگور وگوري چې څه ستونزه لري؟ يا دا ټول روغتون مو په سر در خراب کوو.

د هغې په خبره تازه مې د دوي دواړو مور او زوی شاته په يو ۱۵/۱۶ کلنۍ جنۍ نظر ولگيده چې ښکلۍ حجاب يې اچولې و او د ويرې له لاسه لږزیده.

شبنم- که موږ ناپاکي او بد لمنۍ يو نو تاسو بد نه کوي چې خپل انگور مو دلته راوړې؟

د شبنم ځواب همغه طالب سړې په غوسه ناک لهجه ورکړو او ويې ويل: خوله دې بنده کوه، پوهېږې که خبر ورکړم دلته تاسو داسې کار کوي نو څه حشر به مو وي؟ ما شاوخوا راغلو ښځو ته کتل چې په ويرې، وېرې موږ خواته راکتل، شبنم غوښتل د هغه ځواب ورکړې چې د شالخوا مې د مشر کاکا غږ واوریده چې په بيحد کلک لهجه يې په هغه سړې غږ کړو:

مشر کاکا- هلک ديخوا راشه، هلته زنانه دې، مريضان دې.

د کاکا پر غږ موږ ټولو د هغه خوا ته وروکتل چې کاکا په کراره او نرمه لهجه سړې د دباندې خواته روان کړو، او هغه هم په تروش تندې د تلو لاره ونيول خو د وتلو مخکې وويل چې زما ښځه وگوري چې څه مشکل لري کله زه مو چاره کوم، د هغه په خبره د کاکا تندې تروش شو خو بغير د څه ويلو يې يوازي د بهر تلو وويل، کله

چې سړی ووت نو مشر کاکا په همغه تروش تندي هغه بوډي ښځه مخاطب کړل او ورته وې ويل:

مشر کاکا- دا يو شخصي ملک او يو شخصي روغتون دې! او بل دا چې زما اينگور ستاسو نوکره نه ده چې تاسو داسې ورباندې چغې ووهې، که ستا مريض د مرگ حال کې هم اوسيدی که دا ووايي زه يې نه گورم نو تاسو حق نلرې ورباندې چغې ووهې، که خپل د زوی په يو کلاشنکوف او دا چې طالب دی نازيږی او موږ ورباندې گواښه وې، نو موږ هم سرونه د لوټې د لاندې څخه نه دې راپورته کړی، داسې کسان په طالبانو کې پيژنم چې په يوه زنگ وهلو ستا دا زوی سره ده هغه کلاشينکوف داسې درته په کور کېنوي چې خپل پوهه شې د محمود خان الکوزي سر ډغرې وهل پاي يې څه ده!

د مشر کاکا په خبرو بوډي ښځه خو لرې زه لا و ډاره شوم، مشر کاکا دومره په کلک او گواښونکې انداز باندې دا خبرې وکړل چې د بوډې ښځې خوله يې بنده کړه. د بوډې ښځې وروسته کاکا زما او د شبنم خواته مخ کړو او په نرمه لهجه يې وويل: تاسو هم ياد کې ساتې چې تاسو درس ويلې ترڅو همداسې مريض او احتياج خلکو سره مرسته وکړې، نو د دوي جاهليت ته مگوري او د خدای او انسانيت له مخې ورسره مرسته وکړې.

کاکا دا خبرې وکړل او د بيرون خواته روان شو، د هغه په تلو بوډې ښځه بغير د څه ويلو ولاړه وه او موږ خواته يې راکتل، ما بيا د هغې د انگور خواته کتل او دا فکر مې کاوه چې ايا د رښتيا دا ماشومه جنۍ د هغه سړی ښځه ده؟ د شبنم په غږ مې د هغې خواته وکتل:

شبنم- د همدې جاهلانو له لاسه خو زموږ دا حشر دي.

بيا يې د بوډې ښځې خواته وکتل او لا په طغنه لرونکي انداز وويل: او اوس دلته راغلې او زړه يې غواړې چې موږ د دوي نسل هم ورته وساتو؟ زه خو وایم خدای ستاسو نسل د ريښې څخه برباد کړې.

په حيرت مې خپل شونډه وچېچل او د دې څخه مخکې چې بيا کوم جنجال جوړ نشي په غوسه مې د شبنم لاس چونډي کړو او ومې ويل: بس کړه وه جنی، کاکا رښتيا وايي زموږ دنده دا ده چې د خلکو مرسته وکړو، نه دا چې دين، مذهب، قوم او نژدې ته وگور زموږ دنده د انسانيت ساتنه بغير د کوم تعصب څخه ده او بس، که ته داسې خبرې وکړې نو ستا او د يو جاهل انسان فرق په څه کېدي؟

زما په خبرو شبنم تندي تروش کړو او په غوسه زما د څنگ څخه لرې شوه او همغه حال کې وويل: د دې ټولو خبرو با وجود زه ولاکه لاس لا ورته ووهم علاج کول خو لرې، تا به لياده وتې وي خو زما ياد کېدي همدوي جاهلانو پر موږ انسټيوت بند کړو، تعليم يې بند کړو، او اوس خپل ښځه يې وماته راوستوي چې وگورم څه ستونزه لرې؟ ولاکه يې وگورم، ولې نه ورې مولا ته؟ هسې هم د دوي هر کار خو مولا ورته کوي ماشوم دې هم مولا ورباندې راوړې او علاج دې هم مولا ورته وکړې، او هوو هسې هم زه خو بد لمنه او ناپاکه يم.

بد بد مې وروکتل چې هغې هم په مقابل کې تندي راته تروش کړو او کوټې ته ننوته، بغير د څه ويلو مې د بوډې ښځې خواته وکتل چې د کاکا گواښونو سم وېره ولې وه.

— څه ستونزه لرې د څه لپاره راغلې ياست؟

بوډې ښځې په تروش تندي وويل: اينگور مې راويستي هم وگوري چې ماشوم يې څه دی؟ او هم وگوري چې څه مرگ لرې چې هره ورځ زموږ غوږونه يې راخوړلې او وايي درد لرم.

بغير د بل کوم خبرې روانه شوم او جنی ته مې هم وويل چې راپسې شې، د سونوگرافي کټ خواته لاړم بوډې ښځه هم زموږ پسې وه، څه مې ورته ونه ويل او جنی ته چې خپل حجاب يې کلک موټ کې نيولې و وروکتل او کرار مې ورته وويل: گرانی، په کټ خمله او خپل نس لوڅ کړه.

زما په خبرې جنی په وېرې او وحشت راوکتل خو هغه بوډې ښځې چې خوانښه يې

کېدل په بد خلقې د کټ خواته ټيله کړل او ويې ويل: شابه ژر کوه چې معلوم شې
څه مرگ د دې؟ چې ژر تر ژره د دې مردار ځاي څخه لاړشو.

جنۍ په لږزنده گامونو د کټ خواته راغله او خپل په هغه کوچني لاسونو يې کميس
لږ پورته کړو، په حيرت مې نس ته وکتل او ومې پوښتل: د څو مياشتو دې ماشوم
دی؟

ما پوښتنه د جنۍ څخه کړې وه خو ځواب يې خواښې راکړو: ولاکه پس مرگه د
پنځه شپږ مياشتو به وي.

د هغې په خبره حيرت مې لا زيات شو، نه ښکارېده چې د پنځه شپږ مياشتو ماشوم
اوسپنې نس يې بيحد کوچني وو، بغير د نور څه ويلو مې سونوگرافي پيل کړل خو
جنسيت صحيح نه ښکارېده، دومره راته ښکارېدل او پوهېدم چې جنين بيحد
کمزوري دې او جنۍ هم بيحد کم خونه وه او جنين ماشوم په زوره ژوندي پاتې، دا
ټول خبري مې خواښې ته وکړل او ورته ومې ويل: صحيح وساتي کنه امکان لرې
ماشوم د زيات کمزورتيا څخه ضايع او نقصان شې.

خو هغه بوډې ښځې بغير له دې چې زما خبرو ته کوم غوږ ونيسي يوازی ويل يې
ماشوم هلک دی؟ ماشوم هلک دی؟ دومره يې وويل چې زه غوسه شوم او په ټنده
لهجه مې ورته وويل: نه معلومېږي.

جنۍ مې د ډاکتر سپيدي خواته ويوړل ترڅو يو نظر ورباندې واچوي، ډاکتر سپيده
چې دا نيم ساعت بغير د څه ويلو زموږ خواته راکتل، جنۍ معاينه کړل او نسخه يې
د خواښې خواته ونيول ترڅو دوا راوړي، خواښې غوښتل جنۍ هم لځان سره ويسې
خو ما وويل دوا راوړه ترڅو موږ وگور صحيح ده او کنه بيا انگور مو ويسې، زما په
خبرې بوډې ښځې په تروش تندي سر وښوراوه او د کوټې څخه ووتل، ما خپل د
چوکۍ خواته اشاره وکړل او جنۍ ته مې وويل: کرانۍ ترڅو چې خواښې دې راځي
هلته کينه.

او خپل بيا د ډاکټري خواته ورغلم ترڅو راته ووايې چې جنۍ خو کوم بل خاص ستونزه نلري؟

ډاکټر سپيده- جنۍ او ماشوم بېحد کمزوري دي او بايد ووايم چې ماشوم د مور نس کې سوءتغذيه شوي، يو څاڅکي وينه د مور په رگونو کې نشته او بېحد زيات امکان لري که مور سم تقويت نشي ماشوم د نهه مياشتو مخکې بې وخت نړۍ ته راشي، او هو لږ میکروب هم لري او دا دردونه يې د میکروول له سبب دي.

موږ دواړه همدې خبرو کې وو چې د درد څخه ډک يو اواز مې تر غوږ شو چې ورو، ورو يې زمزمه کول:

غږ مې حرام دې مخ مې کافر دې.
وطن دوزخ دې او ملا رهبر دې.
ادکي مورې اوربل مې پټ کړه.
ايمان لږ زېږي دين ته خطر دې.

په حيرت مې شاته وکتل چې کورم همغه وړه جنۍ دغه زمزمه کوې او خپل په نس لاس تېره وې، لکه دا زمزمه چې خپل ماشوم ته کول؟ زما د نظر په لېدو هغې په ژرغوني غږ وويل: ډاکټر صايبي که ماشوم جنۍ وې ته وځدای داسي دوا راکړي چې نس کې مې مړه شي او دې بدبختۍ نړۍ ته رانشي، ترڅو زما پشان بدبخت شي ...

لکيا وم د وريزو لپاره مې رومي مېده کول خو ټول فکر او ذکر مې د يو ساعت مخکې صحنو او خبرو کې وو، هغه کوچني جنۍ مې ياد ته راتلل د هغې خبري د هغې هغه دردونکي زمزمه، د هغې اوښکي او ناميدي، هغې راته په يوه دقه کې خپل د ژوند غمجن او دردونکي انځور په څو لفظونو کې بيان کړو. ويل يې مور مې مړه شول پلار مې بله ښځه وکړل او زه يې خپل د نوي ښځې ورور ته چې د لومړۍ

ښځې څخه يې نارينه هلك نه كېدو په ۹ لك افغانۍ وركړم، هغوي راباندي ډير ظلم كوي، او دا مې د واده اتمه مياشته ده چې ماشوم لرم او خوانې مې راته ويلې كه جنۍ دى راوړل له كور دې شړو او د پلار څخه دې هم خپل پيسې اخلو.

هغې ويل زما ميرې طالب نه دې او د طالبانو په راتگ يو كلاشكوف يې راخيستي او ځان طالب، طالب كوي. د هغې دا خبره بغير د اكر او مگر څخه زړه ته و وليده، ما دا درې كالو كې طالبان څه ناڅه لېدلې وه او پوهېدم چې څنگه اخلاق او رفتار لرې، منم چې هغوي تند مزاج او بد اخلاق به و اوسپړى خو داسي بيغرت او داسي سپين سترگي هېڅكله نه شې كېدلې چې يو زړانه ځاى ته ننوځې او يو جنۍ وگواښه وي!

ما د انستويټ بند كولو په ورځ هغوي ليدلې وه چې ځېنې انجونو هغوي ته مخامخ ښيراوي كول، بد رد يې ويل او هغوي په ځواب كې يوازې سرونه ښكته اچولې وه او ويل يې خويندو خدې مهربان دى. اوس مې سر خلاص شو چې ولې هغه بوډۍ ښځه د كاكا په گواښه ولو تر هغه حده و وېرېدله! لكه چې كاكا پوي شوي وو چې هغه سړى طالب نه دې؟ نو ځكه داسې و گواښه ول؟ اصلاً هغه جنۍ د څه لپاره هغه غمجن بيتونه لځان سره ويل؟ دومره غمجن چې

تراوسه زما دماغو كې انگازى كول"
غږ مې حرام دې مخ مې كافر دې.
وطن دوزخ دې او ملا رهبر دې.
ادكي مورې اوربل مې پټ كړه.
ايمان لړزېږي دين ته خطر دې."

د دې بيتونو زيات مقصد طالبانو ته وو؟ نو هغې خو ويل زما خاوند طالب نه دې او هسې د طالبانو چلونه كوي؟ نو ولې بيا هغې له طالبانو څخه دومره بد راتلل؟ ذهن كې مې يو وخت كې زر رقم سوچونه راغلل، شايد دې درس ويلو او ځكه چې طالبانو ورباندې ښوونځي بند كړو نو د دې پلار به دا دغه سړي ته وركړى وې نو ځكه يې بد راتلل د هغوي څخه؟ بيا مې ويل شايد په دې خاطر يې بد راځي چې د دې

خاوند یې خپل په لیکه کې نیولې؟ خو خلاصه دومره عجیب غریب فکرونه مې ذهن ته راغلل چې بیخی د کور د دروازی د خلاصیدو او د فاتح راتگ ته مې پام نشو.

کله چې ناڅاپه د شالخوا هغه خپل غیږې خواته کش کړم نو د وېرې څخه مې چغه له خولې ووت خو ډیر ژر د هغه د عطر په بوي چې زما د پوزی لاندی وپېچل شو نو بغیر د کوم مقاومت څخه لا مې خپل ځان د هغه غیږ کې ځای پر ځای کړو چې فاتح په خندان ه لجه زما د غوږ څنگ ته وویل: په کوم فکرونه کې ډوبه وې زما ښکلی ملکي؟

د هغه په خندان ه او خوشحاله لجه زما پر شونډو هم مسکا راغله او په شیطنت مې وویل: لگیا یم غوښه درته پخه وم، فکر مه کوه چی خبره نه یم هغه ورځ تللې وې او خپل مور ته دې درې منه اوښکي توې کړې وه چې زما ښځه راته ورپژي او غوښه نه شې پخه ولې!

زما په خبرې هغه په تلوار زما مخ خپل و خواته وگرځو او په حیرانه لجه یې وپوښتل: کله؟ کوم وخت؟ پخدای که ما داسې خبره کړي وې. د هغه د داسې اندیښمن لهجي په اورېدو مې په شیطنت وخنډل، چې هغه زما خندان ه څهري ته پام شو او پوي شو چې ټوکی مې ورسره وکړل نو ورپځي پورته کړل او ویې ویل: زما سره شیطنت کوي میرمني؟ د هغه په دې خبره مې لا په لوړ غږ وخنډل چې هغه وویل: گوره زما سره شیطنت کول اخر ښه پایله نلري.

زړه مې غوښت ورسره شیطنت وکړم نو ځکه په ناز مې وویل: که وکړم بیا؟ زما په خبري هغه نور هم د ځانته خواته نږدې کړم او زما پشان په شیطانه لجه یې وویل: هغه وخت نو د ډوډۍ لځایه به تا وخورم چې نور داسې شیطنت ونکړي. کرار مې په سینه وواهه او ومې ویل: بې شرم، ته له کوم وخت څخه داسې سپین سترگي شوې یې؟ همدا څلور میاشتي مخکې زما خواته دې کتل لا نه او اوس خبرو ته دې گوره؟

زما په خبرو هغه په لور غږ وخنډل او ويې ويل: مه يې راياده وه چې تراوسه مې زړه درد کوي.
— ولې؟

فاتح- اخ يوازي کور ته مې ويوړلې هغه هم يو وار نه بلکي دوه واره! نه کوم څوک وو؟ نه کوم نامحرمه وي راته، نه کوم بل خاص ستونزه وه او ما د دې لځايه چې دا انارې شونډي دې ښکل کړم ناست وم جنگ مې درسره کاوه! زه څومره بيعقل وم. د هغه په دې خبره هم د شرم تکه سره شوم او هم مې خندا راغله، چې هغه ناڅاپه ښکل کړم، دومره ناڅاپه چې بې اختياره مې "وې" کړل او فاتح په لور غږ وخنډل، د هغه خندا ته مې وکتل او دې خبرې ته مې فکر وکړو چې که چيرته خدای نکرده زه د هغه جنۍ په شرايطو کې وايې ما څه کول؟ خپل ځواب مې خپله ځانته ورکړو ما بغير له کوم شک او ترديد څخه ځان واژه!

اوس پوهه شوم چې ولې ټول ماته وايې نازولي؟ زه وم نازولي ما ټول عمر کې يو منت نه وو خوړلې يو کلک خبره مې نه وه اوريدلې هر وخت هر فرمايش مې چې کړې وو پر ځاي شوي وو، که هغه مې پر پلار کړې و که په ورونو يا که په فاتح! فاتح خو بيچاره لاس په نامه ولاړ وو چې زه يو شې ووايم او هغه په سترگو راته ووايې، زړه مې غوښت هغه جنۍ سره مرسته وکړم د هغې شرايط راته خپل د هغه منفي وختونه يادونه کول او د زړه له کومې مې غوښتل ورسره مرسته وکړم په هر ډول چې کېږي، هغه ماشومه وه او هغې ماشومي بل ماشوم درلود!

دا نړۍ څومره ظالمانه ده يو پلار څنگ دومره لوي ظلم خپل د لور خپل د زړه د ټوټې په حق کې کولې شې؟ په همدې گډوډ فکرونو کې مې ډوډۍ تياره کړل سرخان مې هوار کړو او پتمه شوم ترڅو فاتح خپل د ماښام مونځ خلاص کړې کله چې سلام يې وگرځه وو او لاسونه يې دعا ته پورته کړل نو بې اختياره مې ورته وويل: يو چا حق کې دعا کوي که درته ووايم؟

زما په خبره فاتح راوکتل او په کراره یې پوښتنه وکړل د چا؟ او ما ورته د هغه جنۍ یادونه وکړه فاتح بغیر د بل خبری کولو سر وښور او، د دعا کولو وروسته جای نماز یې راټول کړو او زما خواته راغلو زه د هغه مخامخ ناسته وم چې هغه په تروش تندی وویل: دا یواځې منزل مې د دې لپاره واخیست چې د ډوډۍ خوړلو وخت کې زما څنگ ته کینې نه زما څخه لرې.

بغیر د څه ویلو په مسکا باندې پاڅیدم او څنگ ته یې کښېناستم، فاتح داسې حال کې چې یوه گوله خپل خوړل او یوه گوله یې ماته راکول خبرو، خبرو کې د هغه جنۍ او هغه سړی او د کاکا او خلاصه د نن ورځې زما د ټول کړي کارونو معلومات راڅخه واخیست کله چې د جنۍ او د هغې په نس د ماشوم خبره مې ورته وکړل، نو تندی تروش کړو او کرار یې وویل: موږ دې نړۍ کې د ټولو ژوند نشو سم کولې هر کس خپل د ژوند مسئول دي، ته د هغه جنۍ حق کې د دعا کولو بغیر نور هېڅ کار نشې کولې.

— خو د هغې حق کې بې انصافي روانه ده.

فاتح- هې! زما خوږې دا نړۍ بیا چیرته با انصافه او مهربانه ده؟ د دې جنۍ په حال به شکر وباسي حدقل دومره کس خو لرې چې تر یو ډاکتره یې ورسوي او که نه وي خپل د ماشوم راوړلو لپاره یو دوا خو ورباندې وکړي. تا جامعه نه ده لېدلې نه یې خبره بیرون له دې کور څخه څه خبري روانې دي؟ خلک خپل ماشومان سر عام خرڅه وي دیوه گوله ډوډۍ لپاره، ځوانې انجونې د یو گوله ډوډۍ لپاره د سهار څخه تر بیگا په سړکونو باندې هګي او قلمونه خرڅه وي، دا نړۍ هېڅ ځای با انصافه نه ده چې ته وای د دې جنۍ په حق کې بې انصافي شوي.

د فاتح په خبرو په زړه کې مې وېره خپره شوه او ځان مې د هغه خواته نږدې کړو، هغه هم پوي شو نو ځکه خپل غښتلی لاسونه یې زما شاوخوا راچاپیر کړل او داسې حال کې چې زما د سر ویښتیا یې ښکل کول کرار یې وویل: ترڅو چې زه ژوندي یم د هېڅ شې څخه مه وېرېږه بلقیس!

خو شېبې بغير د څه ويلو د هغه غيږ کې وم او د هغه جنۍ په ياد راوړلو مې سترگي
د اوښکو څخه نمجنې کول چې د فاتح کرار غږ مې واورېده چې ويې ويل:

د غاړې تاويزونه کومې څاه ته واچوه
دا ټولې اندېښنې او کيلې شاته واچوه

اتن ته ورته مخکې شه، دا مړه زړونه ژوندي کړه
اوږده اوږده لاسونه دې دريا ته واچوه

ما ولې د يوسف غوندې په نه جرم رانيسې
عزيزه! ځنځيرونه زليځا ته واچوه

ته وځانده چې څنگه د تقوا پولې نږېږي
اورونه په دې سپينه خوله دنيا ته واچوه

راځه چې نن د زړه حال له يو بل سره شريک کړو
دا نورې کيسې ټولې يوې خوا ته واچوه

تقدیر چې څه کوي "جانانه" بس هغه به کېږي
د غم پاڼې ټوټه ټوټه هوا ته واچوه ...

په خندا مې مخ وروگرځه وو چې هغه په شیطانه لهجه وويل: امممم شاعر نه وم
چې هغه هم ستا د مينې په خاطر شوم نور نو څه غواړې خوږي؟
په خندا مې وويل:

هر چه به جز خيال او
قصد حريم دل کند

در نگشایمیش به رو
از در دل، برانم

فاتح- امممم مطلب پښتو شعرونه گوزاره نکوي او بايد فارسي هم زده کړم؟
بيا يې کرار وخنډل او داسې حال کې چې زه يې خپل غيږه کې کلک نيولم ويې ويل:
زموږ خلک يو لفظ کوي وايي: دومره چې پر ليلا ولاړل دا يې دې د ليلا پر بنگړو
لارښې، نو ما چې دومره صبر تاته وکړو يو څه به ستا د خوښې اشعارو په زده کولو
کې وکړم، هسې گوره زه هم د فرهاد څخه په کمه نه يم که هغه خپل د مينې په
خاطر غر کيندې شي نو زه خو به د اوبو څښلو پشان دا فارسي شعرونه زده کړم.

د هغه په دې خبرو په لوړ غږ مې وخنډل او ومې ويل: هو، هو ته يې کولې شي.
د دې څخه مخکې چې پرخود شم د هغه شونډي زما پر تندي ولگيدل او په خمار
لهجه وويل: شک مه کوه چې کولې شم، مگر هغه مشهور خبره دې نه دې اورېدلې
چې وايي: د هر کامياب نارينه د کاميابي شاته د يو ښځي شتون دې، نو ستا شتون
که اوسيدې شاعري خو کوم عدد نه دې زما د زړه سره، زه به ستا په شتون کې د
نړۍ هر ناممکن کار ممکن کړم، ته يوازې راسره څنگ کې اوسيدې بلقيس او تماشا
کوه ...!

زما غږ حرام حرام ناول پای.

ليکوال: خواجه زی.

د داسي نور ښايسته ناولونو د ویلو لپاره زموږ د ټلگرام چینل ته راشي دا هم زموږ د

چینل لینک: <https://t.me/pashtoonovels0>

دا هم زما شخصي ایډی: @shuhab09

او دا هم زموږ د یوتیوب چینل لینک دلته غږیز ناولونه نشر کو..

چینل لینک: <http://www.youtube.com/@PashtooNovls09>

دا هم د مدیر د جمیل آدرس: shuhabkhan795@gmail.com

دا هم د خواجه زی صیب د فیسبوک ایډی:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61572668542014>

زما کتابونه اوس تاسو د کتابتون څخه هم ترلاسه کولې شې ملگرو.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library